

Jules Verne

Az Antillák világa

Mercator
Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-607-547-7

Mercator Stúdió, 2009

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@t-online.hu

Jules Verne

AZ ANTILLÁK VILÁGA

REGÉNY

**FORDITOTTA
ZIGÁNY ÁRPÁD**

Tartalom

ELSŐ RÉSZ.	5
I. FEJEZET. A furcsa ösztöndíj.	5
II. FEJEZET. Mrs. Kethlen Seymour eszméi.	10
III. FEJEZET. A Patterson-házaspár.	13
IV. FEJEZET. A «Kék róka»-csapszék.	16
V. FEJEZET. Az orvtámadás.	20
VI. FEJEZET. A gaztett után.	23
VII. FEJEZET. Az «Alert» földézetén.	25
VIII. FEJEZET. Veszteglés az öbölben.	29
IX. FEJEZET. Még egy kritikus pillanat.	33
X. FEJEZET. Az éjszak-keleti szél.	38
XI. FEJEZET. A tengeren.	41
XII. FEJEZET. Az Atlanti-óceánon keresztül.	45
XIII. FEJEZET. Az «Essex» cirkálóhajó.	48
XIV. FEJEZET. Szent-Tamás szigete.	54
XV. FEJEZET. Saint-Martin és Szent-Bertalan szigetek.	57
MÁSODIK RÉSZ.	61
I. FEJEZET. Antigua.	61
II. FEJEZET. Guadeloupe és Dominica.	64
III. FEJEZET. Martinique.	71
IV. FEJEZET. Santa Lucia.	76
V. FEJEZET. Barbados.	81
VI. FEJEZET. Az első nap.	86
VII. FEJEZET. Az első éjszaka.	89
VIII. FEJEZET. Will Mitz.	95
IX. FEJEZET. A ködös éjszakában.	99
X. FEJEZET. Urak a hajón!	104
XI. FEJEZET. Három napi küszködés.	110
XII. FEJEZET. Az utolsó megpróbáltatás.	116
XIII. FEJEZET. Befejezés.	123

ELSŐ RÉSZ.

I. FEJEZET. A furcsa ösztöndíj.

– Első kitűnők: *ex oequo*, Clodion Lajos és Hinsdale Róbert, – olvasta hangosan Ardagh Julián úr, az igazgató.

Hangos tapsvihár zúgott föl e szavakra s a diáksereg lelkesen megéljenezte kitüntetett társait.

Mikor csönd lett, az igazgató tovább folytatta a névsor fölolvását, abban a rendben, ahogy a tanulók megérdemelték a kitüntetést.

– Második kitűnő: Wickborn Axel...

– Harmadik kitűnő: Leuwen Albert...

A taps, az éljenzés ismét megújult, annak jeléül, hogy maguk a diákok is igazságosnak találják az osztályozást és örülnek társaik kitüntetésén.

Ardagh Julián úr megvárta, míg az örömjongás lecsillapult s aztán tovább olvasott:

– Negyedik kitűnő: Howard John...

– Ötödik kitűnő: Anders Magnus...

– Hatodik kitűnő: Harboe Nils...

– Hetedik kitűnő: Perkins Hubert...

A taps és az éljenzés újra meg újra kitört a nevek mindegyike után s most már csak az utolsó volt hátra, mert, amint látni fogjuk, a furcsa ösztöndíj alapítója kikötötte, hogy alapítványát a kilenc legjobb tanuló élvezze.

Az igazgató tehát fölolvasta az utolsó, kilencedik nevet is:

– Nyolcadik kitűnő: Renault Tony.

Ámbár ez a francia fiú utolsónak maradt, azért mégis ő kapta a legtöbb tapsot, a lehangosabb éljeneket. A derék fiút valósággal bálványozták az *Antilian-School* növendékei, mert egyenes, nyílt szívével, tréfás jókedvével mindenkit meg tudott hódítani. Most is kis híja, hogy társai a vállukra nem kapták.

Mind ez az *Antilian-School* tágas udvarán történt. Ardagh igazgató úr magas dobogón állva olvasta föl a névsort s a kitüntetett diákok egymásután fölmentek hozzá, hogy kezet fogjanak vele. Aztán pedig mindegyik ismét visszament társai közé s együtt tapsolt és éljenzett velük.

Az olvasónak bizonyára föltűnt, mily különböző e kilenc kitüntetett diák neve. Majdnem mindegyik más és más hangzású s a viselője következésképpen más és más nemzetiségű volt, ami azonban könnyen érthető lesz, ha megmondjuk, hogy az Ardagh Julián úr iskolája nemzetközi intézet volt Londonban, az Oxford-utcában s «*Antilian-School*» néven igen jól ismerték mindenfelé.

Ezt az intézetet körülbelül 15 évvel előbb alapították a Kis– és Nagy-Antillák serdülő ifjúsága számára. Az ottani gyarmatosok ugyanis legtöbbször ebbe az iskolába küldték fiaikat, akik rendszeren 21 éves korukig maradtak ott s mindenféle oktatásban – úgy elméleti, mint gyakorlati oktatásban – részesültek. Irodalom, tudomány és művészet, ipar, kereskedés és földművelés mind helyet találtak az *Antilian-School* tantervének a keretében, úgy, hogy a növendékek, ha az iskolából kikerültek, bátran neki vághattak az élet küzdelmeinek, mert az emberi tevékenység és munka minden ágát-bogát ismerték.

Történetünk idejében vagy hatvan növendéke lehetett az *Antilian-School*-nak, akik mind meglehetősen magas díjat fizettek az oktatásért és a kollégiumi ellátásért, tehát általában jómódú szülők gyermekei voltak. Az utolsó esztendő végeztével ki jobbra, ki balra ment; egy részük Londonban kapott hivatalt és ott maradt, más részük pedig visszament az Antillákra, a szülői házba.

Ritkaság volt, hogy a növendékek sorában évről-évre ne lett volna néhány spanyol, dán, francia, hollandus és svéd, sőt akadt venezuelai is s mindnyájan a Nagy– és Kis-Antillák szigetein születtek, ki ezen, ki amazon, már a nemzetisége szerint.

Ezt a nemzetközi iskolát, természetesen több jeles tanár segítségével, Ardagh Julián úr igazgatta, aki fölötté derék, okos, komoly és körültekintő úri ember volt, úgy, hogy minden tekintetben megérdemelte a családok föltétlen bizalmát. A kiváló tanári kar nagy gonddal nevelte a reá bízott ifjúságot, még pedig nem csupán betűvel és tudománnyal tömték őket, hanem a sport minden fajtáját is gyakoroltatták velük: a cricket– és croquet-játékokat, az úszást, vívást, táncot, bokszolást és evezést, továbbá a lovaglást és a kerékpározást is.

Természetes, hogy ez a sokféle nemzetiségű növendék sokféle nyelven is beszélt. Ezt a körülményt úgy aknáztta ki Ardagh úr, hogy rendeletet adott ki, mely szerint a növendékek fölváltva más és más nyelven beszélgettek minden héten: egyszer angolul, majd franciául, aztán ismét dán, svéd, spanyol vagy hollandiai nyelven. Legtöbbször voltak persze az angolok, akik iparkodtak is maguknak biztosítani a számarány szerint őket illető hegemoniát, de azért a többi nemzetiségek is elég szép számmal voltak, így például a kis Szent-Bertalan-szigetről – az egyetlen svéd birtokról –

több növendék került az intézetbe s köztük volt Anders Magnus is, aki, amint láttuk, ötödik kitűnő lett.

Bizonyos, hogy nem volt könnyű dolog kordában tartani annyiféle nemzetiséget s megakadályozni, hogy a vetélykedés, a nemzeti gyűlölködés ki ne törjön köztük. Az irigységre és féltékenységre például csábító alkalom kínálkozott az évváró ünnepély alkalmából is, de a tanárok igazságossága, mely a legméltóbbnak juttatta az érdem és elismerés pálmáját, minden keserűségnek és irigy torzsalkodásnak elejét vette. Különben is, a véletlen kedvezése folytán, a két első eminens egy francia meg egy angol lett s ez a körülmény már magában kizárta a két nemzet fiainak a féltékenységét.

Miután az igazgató fölolvasta a kilenc első eminens nevét, a taps és éljenzés csillapultával oly kijelentést tett, amely nagyon meglepte a diák sereget, a kitüntetett növendékeket pedig fölötte megörvendeztette.

– A kilenc legjobb tanuló – kezdte Ardagh Julián úr ünnepélyesen – utazási ösztöndíjat kap. Mrs. Kethlen Seymour, egy gazdag angol özvegy, aki Barbadosban lakik...

– Éljen!... Éljen! – vágtak közbe a növendékek újjongva.

– Mrs. Kethlen Seymour – folytatta az igazgató – nagyobb alapítványt tett az intézet javára oly célból, hogy a kilenc legjobb tanuló az évváró vizsgálat után tanulmányútra mehessen.

Ez volt a furcsa ösztöndíj, amelyről maga az igazgató se tudott többet, mint amennyit elmondott. Mrs. Kethlen Seymour ugyanis az alapítólevelében csak kítűzte az utazási ösztöndíjakat, de azt nem írta meg, hogy mely vidékre óhajtja küldetni a növendékeket.

Mindegy. Az igazgató még ma megsürgönyzi a kábelen az évváró vizsgálat eredményét Barbadosba s egyúttal megkérdezi azt is, hogy hová induljanak a növendékek és meddig tartson az utazás.

Mindezt elmondta a növendékeknek, akik egészen oda voltak a nagy örömtől és izgatottságtól. Legkivált a kilenc első kitűnő volt izgatott; egyebet se tettek, csak azt találgatták, hogy merre fognak utazni és meddig tarthat az utazás.

– Azt hiszem, – mondta Hinsdale Roger, ez a tetőtől-talpig angol fiú, – hogy valamelyik angol gyarmatot fogjuk meglátogatni.

– Bizonyára Közép-Afrikát, – helyeselte Clodion Lajos, – ahol mindenütt a nagy felfedezők és kutatók nyomdokain járhatunk.

– Már én csak jobb szeretnék az éjszakai sarkvidékre menni, – szolt közbe Anders Magnus, aki, svéd létére, égett a vágytól, hogy hírneves honfitársa, Nansen «nyomdokain» járhasson.

– Legjobb lenne, ha Ausztráliába mehetnénk, – mondta Howard John, – mert ott még Tasman, Dampier, Burna, Vancouver, Baudin és Dumont

d'Urville után is elég sok fölfödözni való akad, – például néhány gazdag aranybánya.

– Eh, többet érne, ha valamelyik európai országot járhatnók be, – felelte Leuwen Albert, aki, mint hollandiai, szerette a kényelmes utazást. – Elég lenne egy kirándulás Skótországba vagy Olaszországba.

– No, én meg fogadni mernék, hogy körül utazzuk a világot! – kiáltott föl Renault Tony, aki legvérmesebb volt mindnyájuk közt.

– Erről szó se lehet! – szólt Wickborn Axel vállat vonva. – Mindössze csak hét-nyolc hetünk van az utazásra, ennyi idő alatt pedig nem igen messzire juthat az ember.

A fiatal dánnak alighanem igaza volt, már csak azért is, mert hosszabb és veszedelmesebb utazásra se az igazgató, se a szülők nem igen eresztették volna el a növendékeket. A vita és találgatás mindamellettt tovább folyt s csak akkor szakadt vége, mikor Ardagh Julián úr tudtára adta a kilenc szerencsés növendéknek, hogy már megsürgönyözte a nevüket Barbadosba s egyúttal utasításokat és bővebb részleteket is kért Mrs. Seymourtól.

– Reményilem, – végezte szavait az igazgató, – hogy 5-6 nap alatt itt lesz rá a felelet.

– Öt-hat nap! – békétlenkedett Renault Tony. – Én tudom, hogy sohse érem meg a végét!

Valószínű, hogy a társai is így gondolkoztak s épp oly türelmetlenül várták Mrs. Seymour levelét, mint ő. Pedig, mivel még csak június közepén voltak, alighanem sokáig kell majd várniuk az indulással még akkor is, ha már a Mrs. Seymour levele megérkezett; mert ha az utazás csakugyan 6-8 hétig fog tartani, akkor csakis a vakáció idejében kelhetnek útra, ez pedig csak hat hét múlva kezdődik.

Másrészt, ha az utazást a vakáció idejére tervezik, akkor semmi esetre se tarthat két hónapnál tovább; ily rövid idő alatt pedig nagyobb utazásra gondolni se lehet. Le kellett hát mondaniuk arról, hogy meglátják Szibériát, Közép-Ázsia sivatagjait, a *«portentosa Africa»* belsejét, vagy Amerika mezőségeit. Ami egyébként nem nagy baj volt, mert hisz Európában is elég oly ország van, amit meglátogatni és tanulmányozni érdemes.

Hanem a felelet Ardagh úr sürgönyére csak nem érkezett meg. Elmúlt egy nap, két nap – és semmi válasz! Az eminensek nyugtalankodni kezdtek, csak az *«Antilian-School»* igazgatója volt nyugodt; tudta, hogy most már nem sürgönyt, hanem levelet fog kapni.

Mielőtt azonban e levélre térnénk, meg kell magyaráznunk, miért hívták ezt az iskolát *«Antilian»* iskolának. Földrajzi nevükön *Karibi-szigeteknek* hívják az Antillákat az angolok s mind az amerikai, mind az angol nyelvű térképeken így is nyomtatják a nevüket. De mivel a karibok valamikor em-

brevő vadak voltak, nem igen illett volna róluk elnevezni az iskolát. Ezért keresztelték «*Antilian-School*»-nak, ami körülbelül annyit, hogy az Antillák-ról származó tanulók számára alapították.

Tehát a sürgöny hiányában meg kellett várni a levelet. S valahányszor a levélhordó vörös zubbonya föltűnt a szemhatáron, – pedig a vörös szín nagyon messziről látszik s azonnal szembe ötlük, – a kilenc eminens hanyatt-homlok szaladt le a lépcsőkön s közre fogván a levélhordót, hevesen ostromolta, hogy nem jött-e meg az Antillákról a várva-várt levél.

Nem! A levél nem jött meg!

– Mi lehet az oka? – tűnődtek az érdekeltek. – Talán csak nem érte baj a posta-gőzöst, mely a levelet hozta? Talán csak nem süllyedt el a mindennél drágább levéllel? Talán csak Barbados se pusztult el ama ciklonok és földrengések valamelyikében, melyek oly gyakoriak Nyugat-India sziget-tengerében? Vagy – Isten óvja! – talán csak nem érte baj Mrs. Seymourt, a nagylelkű és gazdag özvegyet?

– Szó sincs róla! – nyugtatta meg Ardagh úr aggódó és türelmetlen növendégeit. – Ha bármi efféle szerencsétlenség történt volna, már rég tele lennének vele a lapok.

– Minő kár, – sóhajtott Renault Tony, – hogy nincsen galamb-posta az Antillák és Anglia közt! Akkor már mindent tudnánk s nem kellene aggód-nunk azon, hogy lesz-e valami az utazásból.

Hát ez igaz volt; de mivel a galamb-posta még nem volt meg Anglia és az Antillák közt, türelemmel kellett várni, míg a rendes posta-gőzös meg-hozza az óhajtott levelet.

Különben a késedelem természetes volt. Mrs. Seymour ugyanis csak hosszú, részletes levélben felelhetett, ha tüzetesen el akarta mondani terveit és az utazásra vonatkozó szándékait.

Ezt mondta Ardagh úr a türelmetlen és aggódó növendékeknek, akik talán meg is nyugodtak volna abban, hogy várakozniok kell, ha a többiek nem gúnyolták és ingerelték volna őket. A többiek ugyanis, akik nem vehettek részt ebben a tervezett utazásban, részint irigységből, részint tréfából, egyre azt hajtogatták, hogy az egész utazási ösztöndíj-história csak mese, hogy az a szoknyás Maecenás, már mint Mrs. Seymour, voltaképen nem is él s az egész dolog afféle humbug, aminő ezrével terem Amerikában, akár csak eső után a gomba nálunk.

Az *Antilian-School* növendégei lassankint két táborra szakadtak és órák hosszán át hevesen vitatkoztak azon, hogy valóban élő asszony-e az a Mrs. Seymour s hogy csakugyan tett-e alapítványt az utazás költségeire, vagy sem.

Magát Ardagh urat is nyugtalanította a hosszú hallgatás. Nem tudta mire vélni a dolgot s elhatározta, hogy ha a legközelebbi posta-gőzös nem

hozza meg a várt levelet, azonnal sürgönyözni fog másodszor is Mrs. Seymournak.

Erre azonban nem volt szükség. Június 23-án a délutáni posta meghozta a várva-várt barbadosi levelet. S ennek a foglalatja röviden az volt, hogy a kilenc ösztöndíjas az Antillákra fog utazni.

II. FEJEZET.

Mrs. Kethlen Seymour eszméi.

A «szoknyás Maecenás» bőkezősége – ahogy a barbadosi dúsgazdag özvegyet elnevezték – nagyon szép szórakozással jutalmazta az *Antilian-School* kilenc első eminensét. Egy utazás a nyugatindiai szigetekre nem megvetendő, sőt nagyon is kívánatos dolog.

Az *Antilian-School* növendékeire nézve pedig kétszeresen kedves és kellemes lehetett ez az utazás, mert legtöbbjük a nyugatindiai szigetek valamelyikéről származott. Igaz, hogy soknak a szülei már elköltöztek onnan s néhányan már csak homályosan emlékeztek tengerentúli szülőföldjeikre, de éppen ezért sokkalta jobban örültek is, hogy viszontláthatják az édes anyaföldet, melyet már csaknem teljesen elfeledtek.

Ideje azonban, hogy közelebbről is megismerkedjünk a kilenc első eminenssel, akit, Seymour asszony jóvoltából, a nagy szerencse és kitüntetés ért, hogy megláthatta az Antillák csodás világát. A kilenc szerencsés diák ez volt:

Hinsdale Roger, aki Santa-Lucia szigetén született, most azonban dúsgazdag családjával Londonban lakott;

Howard John, Dominika szigetéről, akinek családja Manchesterben telepedett meg s az apja gyártulajdonos volt;

Perkins Hubert, aki Antigua szigetén lakott, ahol született is és tanulmányai végeztével már készen várta a hivatal apja irodájában.

Ezek mind a hárman angolok voltak. Francia csak kettő volt és pedig:

Clodion Lajos, Guadeloupe szigetéről, akinek apja hajótulajdonos volt s pár évvel ezelőtt visszaköltözött szülőföldjére, a szép kis Nantes városába;

Renault Tony, aki Martinique szigetén született. Az apja államhivatalnok volt és Párisban lakott.

Volt aztán két dán is:

Harboe Nils, Szent Tamás szigetéről, akinek se apja, se anyja nem volt már, csak a bátyja élt még, aki hat-hét évvel idősebb volt nála és még mindig az Antillákon lakott;

Wickborn Axel, Santa-Cruz szigetéről, akinek az apja nagy fakereskedő volt Koppenhága városában, Dániában.

Hollandus csak egy volt: Leuwen Albert, aki Saint-Martin szigetén született s egyetlen fia volt szüleinek, akik Rotterdam környékén laktak.

Svéd is csak egyetlen egy volt: Anders Magnus, aki Szent-Bertalan szigetén született, de családja visszaköltözött Svédországba s most Göteborgban lakott.

A kilenc eminens bölcsője tehát mind az Antillákon ringott s noha most már csak háromnak voltak rokonai a szülőföldön, mégis szívesen visszavágytak oda mindnyájan, mert velünk született sajátságunk, hogy mindig örömmel látjuk viszont a vidéket, hol a napot először megpillantottuk.

Legidősebbek voltak az ifjak közt: Hinsdale Roger, aki egy kissé főnhéjázó természetű volt; Clodion Lajos, komoly, szorgalmas, szerény fiú, akit mindenki szeretett; Leuwen Albert, akinek hideg, hollandus vérét talán még az Antillák forró heve se melegíti föl. Ez a három fiú 20-20 éves volt.

Utánuk következett Harboe Nils, aki még maga se tudta, hogy milyen pályát választ; Anders Magnus, aki imádta a tengert és kereskedelmi tengerésznek készült; Wickborn Axel, aki már alig várta, hogy fölcsaphasson katonának a dán hadseregben; Howard John, aki szintén angol volt ugyan, de korántsem oly főnhéjázó, mint Hinsdale Roger s végre a két legifjabb: Perkins Hubert, aki kereskedőnek készült és Renault Tony, aki nagyon szerette a tengert s titkon arra vágyott, hogy hajóskapitány lehessen.

A kilenc eminens, mióta megtudta, hogy hol és hova fognak utazni, folyton a térképeket bújta s egyre azt találgatta, hogy az Antillák mely szigeteit láthatja meg. Arról hogy valamennyit megnézzék, szó se lehetett, mert a Nagy- és Kis-Antillák szigetcsoportjában összesen negyedfélszáz kisebb-nagyobb sziget van; ezeket végig járni pedig egy esztendő se lett volna elég.

Valószínű volt, hogy csak azokra a szigetekre fognak elmenni, ahol születtek, vagy ahol még rokonaik voltak; következésképpen számításon kívül kellett hagyniok a Nagy-Antillák legnagyobb szigeteit: Kubát, Haytit, San-Domingót, Porto-Ricót, mivel spanyol egy se volt köztük, továbbá Jamaikát és Curaçaót, mivel egyikük se született e szigetekben.

Ellenben a Kis-Antillák közül megnézik Santa-Luciát, Dominikát és Antiguát, amelyek angol gyarmatok, Guadeloupeot és Martiniqueot, melyek francia gyarmatok, a dán Szent-Tamás és Santa-Cruz szigeteket, a svéd Szent-Bertalant s végre Saint-Martint, melynek egyik fele Hollandiáé, a másik Franciaorszáé.

E kilenc szigethez hozzá kellett venni még egy tizediket: Barbados szigetét, mely az Egyesült-Királyság egyik legfontosabb gyarmatbirtoka azon a vidéken. Ezen a szigeten lakott ugyanis Mrs. Seymour Kethlen, akit minden esetre meg kellett látogatniok, hogy megköszönhessék neki a bőkezűségét.

És valóban volt is okuk a köszönetre, mert Mrs. Seymour, az utazással járó összes költségeken kívül, fejenként hétszáz font sterling ösztöndíjat biztosított az eminensek mindegyikének, mely összeget akkor fogják megkapni, ha Barbados-szigetről hazafelé indulnak.

Magát az utazást körülbelül nyolc hétre tervezték, úgyhogy éppen kiöltse a szünidőt. Mrs. Seymour gondoskodott hajóról is és erre nézve a következőket írta levelében Ardagh Julián igazgató úrnak:

«Kibéreltem az utazásra az *Alert* hajót, melynek Mr. Paxton a kapitánya. A hajó az irországi Cork kikötőben várja utasait és június 30-án azonnal elindul, mihelyt az utasok mind a födélzeten lesznek.»

Annyi bizonyos, hogy az ösztöndíjasoknak nem lehetett okuk a panaszra. Külön hajó, hercegi ellátás, két hónapi semmittevés, az esztendő legszebb szakában: mind oly dolgok, melyek szintoly kívánatosak, mint a püspökség, ahogy a példaszó mondja.

– Bárcsak már az *Alert* födélzetén lennénk! – sóhajtoztak a türelmetlen fiúk.

Ezalatt Ardagh Julián igazgatónak nehéz gondja volt. Mindenekelőtt értesítenie kellett az ösztöndíjas diákok szüleit a szerencséről, mely fiaikat érte s egyúttal ki kellett kérni a szülőktől az engedélyt az utazásra.

Ez hamarosan megtörtént s a boldog szülők örömmel egyeztek bele az utazásba. Most még, a tömérdek előkészület mellett, az volt hátra, hogy alkalmas kísérőt, felügyelőt találjon a fiúk mellé, aki vigyázzon rájuk s esetleg fékezze az ifjúkorral együtt járó kalandvágyat, meggondolatlan vakmerőséget, könnyelműséget.

Az igazgató maga nem mehetett el; nem bocsáthatta el a tanárok egyikét sem, mert szüksége volt rájuk az évváró vizsgák s az új tanesztendő előkészítésére. Csak egyetlen egy ember volt, akiben bízhatott: Mr. Patterson, a gazdasági igazgató, avagy az intézet gazdája, ahogy rendszeren hívták; csak az volt a kérdés, hogy Mr. Patterson elvállalja-e a mentor nehéz, felelősséggel terhes tisztét.

Június 24-én, öt nappal az indulás előtt, Ardagh igazgató üzent Patterson úrnak, hogy látogassa meg az irodájában, mert fontos dologról akar beszélni vele.

Patterson úr éppen az utolsó számot írta le az aznapi kiadások rovatában, mikor az igazgató üzenetét kapta. Gondosan összeadta a hosszú számsort, aztán kétszer-háromszor megkeféltte a kabátját, kalapját, levette

és megtörülgette a szemüvegét, megnézte, hogy jól bezárta-e a főkönyvet a vasszekrénybe s aztán lassú, kimért lépésekkel indult az igazgatóhoz.

– Patterson úr, – kezdte az igazgató, miután kezet fogtak, – üljön le, kérem, mert hosszasan fogunk beszélgetni.

A gazda letette kalapját az egyik székre s óvatosan fölemelve kabátja szárnyait, leült a másikra; az igazgató pedig így folytatta:

– Ön is tudja, uram, hogy micsoda eredménye lett annak a nemes vetélykedésnek, melyet a Mrs. Seymour nagylelkű alapítványa teremtett meg intézetünkben. A hajó, melyen a kilenc első eminens utazni fog, öt nap múlva indul Corkból.

– Reméljük, hogy az utazás kellemes és szórakoztató lesz, – jegyezte meg Patterson úr.

– Magam is reményelem, – bólintott az igazgató – s csak azt sajnálom, hogy én is el nem mehetek velük. De éppen most, az év végén, nem hagyhatom itt az intézetet...

– Semmi esetre sem, – helyeselte Patterson úr is.

– Mászt kell tehát magam helyett küldenem, – folytatta az igazgató, – még pedig oly valakit, akiben épp úgy megbízhatom, mint önmagamban. És ez a valaki... ön lesz, kedves Patterson.

A «kedves Patterson» úgy fölugrott a székről, mintha rúgó lökte volna föl; meglepetésében még a szemüvegét is levette.

– Én?... igazgató úr? – kérdezte dadogva.

– Úgy van, ön, kedves Patterson, – ismételte az igazgató, – s azt hiszem, hogy ön nemcsak a számadásokat, hanem az ifjakat is rendben fogja tartani.

Patterson úr izgatottan törülgette a szemüvegét és felelni se tudott, annyira meglepte a dolog.

– Még azt is meg kell mondanom, – folytatta az igazgató, – hogy Mrs. Kethlen Seymour hétszáz font jutalmat biztosított annak a mentornak, akire a felügyelet tisztét bízuk. Kérem tehát önt, kedves Patterson, hogy legyen készen az indulásra, mely öt nap múlva lesz.

III. FEJEZET.

A Patterson-házaspár.

Mr. Patterson Horatio, az *Antilian School* gazdája, valamikor szintén professzor volt és pedig a latin nyelvet és irodalmat tanította. Meg volt tehát a kellő klasszikus műveltsége s noha már esztendőik óta csak az intézet

számadásaival bíbelődött, azért még nem feledte el Vergilius és Horatius nyelvét, sőt, ahol csak tehetette, mindig és mindenütt szerette használni a latin idézeteket.

A negyvenes férfiú szikár termetű és meglehetősen sovány volt. Mindig kifogástalanul, gondosan öltözködött, a modora túlságosan előzékeny, szerény és udvarias volt, úgy, hogy az első tekintetre kissé félszegnek is látszott. Neje, Mrs. Patterson, körülbelül harminchét éves lehetett s nagyon gondos, jó gazdasszony volt. Voltaképpen az ő érdeme volt az is, hogy a férje mindig oly csinosan, szinte keresett gonddal öltözködött, mert ő tartotta rendben a ruhatárat.

Mr. Patterson Horatio, midőn az igazgató szobájából kijött, gondolatokba mélyedve ballagott lakásába, melynek ablakai az intézet udvarára nyíltak. Egyenesen a szalónba ment, de a felesége még nem volt ott s a derék Mr. Patterson megállt az ablak előtt, azon tűnődve, hogy örüljön-e az igazgató megbízásának, vagy szomorkodjék rajta.

Úgy elmerült e töprenkedésébe, hogy meg se hallotta, mikor az ajtó nyílt és Mrs. Patterson a szobába lépett. De a derék asszony azonnal meglátta a gondok redőit férje arcán s különben is tudván, hogy az igazgató hívatta a férjét, nyugtalankodva kérdezte:

– Nos, kedves Patterson, mi újság?

– Újság az van, asszonyom, – felelte Patterson úr, hirtelen megfordulva, – még pedig nagy újság.

– Talán Ardagh úr elszánta magát, hogy ő kíséri el a diákokat az Antillákra?

– Nem, erről szó sem lehet, – felelte Patterson úr s levén a szemüvegét, gondosan törülgetni kezdte.

– Hát ki megy a fiúkkal? – kérdezte Mrs. Patterson.

– Kicsoda?! Hát én! – bökte ki Patterson úr idegesen.

– Ön, Horatio? – álmétkodott a felesége.

Mr. Patterson felelet helyett nagy léptekkel járt föl s alá a szobában. A felesége azonban hamar magához tért álmétkedéséből s odamenvén férjéhez, leültette a dívánra s aztán ő is melléje ült.

– S ön elfogadta ezt a megbízatást? – kérdezte élénken.

– Kénytelen voltam vele... Az igazgató akarja.

– Nos, hát jól tette, hogy elfogadta, – hagyta helyben Mrs. Patterson. – S engem csak az aggaszt, hogy a hosszú tengeri utazás...

– Majd csak túl esem rajta valahogy, – sóhajtott Mr. Patterson – s ha kell is egy kicsit szenvednem, meglesz érte a jutalom.

– Miféle jutalom?

– Mrs. Seymour Kethlen a fiúk kísérőjének szintén biztosított hétszáz font sterlinget, – felelte az érdekes gazda ünnepélyesen.

– Ah, ez már megéri azt a kis fáradságot! – kiáltott föl Mrs. Patterson örömmel. – És mikor lesz az indulás?

– Június 30-án, illetőleg mához öt napra már Corkban kell lennünk, az *Alert* fődélzetén. Nincs hát vesztegetni való időnk.

– Sebaj, Horatio, – felelte Mrs. Patterson, – én mindent rendbe hozok és elkészítek.

– Én pedig – folytatta Patterson úr ünnepélyesen – mindjárt holnap megcsinálom a végrendeletemet.

– Ugyan minek?! – ijedt meg Patterson asszony. – Hisz ez a két hónapi utazás nem oly veszedelmes!

– Mindegy! Az ember sohse tudhatja, nem éri-e baj az úton.

És hiába beszélt, könyörgött neki a felesége, Mr. Patterson hajthatatlan maradt, sőt még valami rejtélyes szándékáról is beszélt, de csak célozgatva, nem elég világosan.

– A végrendeleten kívül – így kezdte – van még egy fontosabb dolog is, amely...

– Nos, mi az, Horatio? – kérdezte Mrs. Patterson aggódva, látván, hogy a férje elhallgat.

– Semmi... semmi... Ezt majd még meglátjuk! – felelte Mr. Patterson elgondolkodva.

És többet nem mondott, akárhogy unszolta is a felesége, hanem visszament az irodájába, hogy elintézzé minden dolgát az indulás előtt s átadhassa a számadásokat utódjának.

De azért amit föltett magában, azt elvégezte. Mindenekelőtt elment a közjegyzőhöz feleségével együtt s a derék Mrs. Pattersonnak aznap ugyancsak vörösek és dagadtak voltak a szemei a sok sírástól. Ez volt a végrendelezés napja; de Mr. Patterson Horatio még egyéb dolgot is mívelt; hogy mit, azt a legnagyobb titokban tartotta s valószínű, hogy mi is csak abban a szomorú esetben fogunk róla tudni, ha Patterson úr véletlenül elvész az úton.

Végeg elkövetkezett június 28-ika, az a nap, amelyen indulniok kellett, hogy 29-én Corkban lehessenek. Ardagh igazgató úr már kora reggel hosszasan tanácskozott Patterson úrral s megadta neki az utolsó utasításokat. Aztán félkilenckor az utasok elbúcsúztak társaiktól az udvaron.

Hinsdale Roger, Howard John, Perkins Huber, Clodion Louis, Renault Tony, Harboe Nils, Wickborn Axel, Leuwen Albertus és Anders Magnus egymásután kezét fogták az igazgatóval, a tanárokkal és barátaikkal s mikor kezdtek felúlni a kocsira, Patterson úr nagy pathosszal fölkiáltott:

«(Cras ingens iterabimus aequor!)»¹

A kocsi kivágatott az Antilian School udvarából s a kis társaság kilenc órákor már a bristoli gyorsvonaton ült. Holnap áthajóznak a Szent György-csatornán s 30-án reggel elindulnak az Antillák felé, az *Alert* fődélzetén.

IV. FEJEZET. A «Kék róka»-csapszék.

Cork, ahová Mr. Patterson iparkodott a gondjaira bízott ösztöndíjasokkal, Írországnak harmadik városa. Neki magának közel nyolcvanezer, a kikötőjének: Queenstownnak pedig tízezer lakosa van.

Pattersonéknak, mivel késő éjszaka érkeztek meg, már nem volt rá idejük, hogy megnézzék a várost; pedig a festői fekvésű, kies és ódon külsejű, zeg-zugos utcájú város megérdemli, hogy az idegen szétnézzen benne. Sok háza, különösen az óvárosban, több száz éves s bár az idő vasfoga ugyancsak megviselte, azért még düledező állapotában is megtartja festői külsejét.

Egy ilyen rozzant, régi házban volt a «Kék róka»-csapszék, melynek még a kikötőváros lebújjai közt is veszedelmesen rossz híre volt.

Azon az estén, június 29-én, e csapszék egyik félreeső zugában három bajjóslatú alak iddógált. Halk hangon beszélgettek s ahogy folyton szorongva, aggódva tekintettek körül, mindjárt meglátszott rajtuk, hogy rossz fát tehettek tűzre, vagy legalább is rosszban sántikálnak.

Máskülönben az egész ivó tele volt hasonszőrű jómadarakkal s ha a corki rendőrség azon az estén razziát tartott volna a lebújban, alighanem jó fogást csinál és sok mákvirág a hűvösre kerül. Annyi bizonyos, hogy megcsípte volna azoknak a banditáknak egy részét, akik csak pár órával előbb törtek ki és szöktek meg Queenstown börtönéből.

E nevezetes esemény körülményeit tüzetesebben el kell mondanunk.

Körülbelül négy-öt napja, egy angol hadihajó bilincsbe verve hozta meg a «Halifax» háromárbócos legénységét, melyet a Csendes-tengeren fogtak el. Ez a vitorlás kalózhajó volt s fél évig valósággal réme volt a békés kalmároknak a Salamon-szigetek, az Új-Hebridák és Új-Anglia szigetcsoportjai közt. Kétségtelen volt, hogy a kegyetlen, gaz kalózbándát súlyos

¹ Idézet Vergiliusból. Aeneas biztatja e szavakkal társait, midőn Afrikában indulásra készülődnek: «Holnap a mérhetetlen tengerre szállunk.»

büntetéssel fogják sújtani s legalább a főcinkosokat mindenesetre föl-
akasztják.

Az elfogott kalózok összesen tízen voltak, mert a többi hét a válságos pillanatban leoldozta a nagy mentőcsónakot és szerencsésen megugrott, bár az angol hadigőzös legénysége két sortüzet is eresztett utána. A többi tízet aztán – köztük a kapitányt is – jól megvasalva hozták Queenstownba, hogy ítéletet mondjanak fölöttük.

A kapitány, Harry Markel és a vitorlamester, Carpenter John, a képtelenségig vakmerő emberek voltak. Miután tudták, hogy az életük úgyse ér egy fapitykét se, megkockáztatták a bizonyos halált a szabadulás reményében s egy őrizetlen pillanatban, miután két börtönőrt leütöttek, az egész bandával együtt megszöktek a börtönből.

A szökés hírére azonnal talpra állt az összes rendőrség és lázas buzgalommal nyomozta a szökevényeket. Őrizték, elállták a városból kivezető utakat, szemmel tartották a kikötőt és egyenkint sorra vették, átkutatták a város rosszhírű, kétes csapszékeit.

Ezek egyikében, a «Kék róká»-ban ült a gaz kalózbanda három legfélelmetesebb tagja; Harry Markel, a kapitány, Carpenter John, a vitorlamester és Ranyah Cogh, a mesztic szakács.

Harry Markel 45 éves, erőteljes, vad arcú férfiú volt, akinek marcona képe azonnal elárúlta, hogy nincs gazság és kegyetlenség, amire képes ne lenne.

Carpenter John, a vitorlamester, jóval fiatalabb volt kapitányánál a nyájas, szinte alázatos és szelíd arcáról senki se hitte volna, hogy kettőjük közt voltaképpen ő a gonoszabb, a kapitány bűjtogató ördöge. Ranyah Cogh, a szakács, csak eszköz volt a kapitány kezében, olyan engedelmes eszköz, aki szívesen ölt, gyilkolt, rabolt és kegyetlenkedett, mert önmagának is kedve tellett benne.

A három cinkos tehát halkán beszélgetett s Carpenter John éppen ezt mondta:

– Itt nem maradhatunk! Még az éjszaka kezdete előtt el kell párolognunk innen. A rendőrség a nyomunkban van s ha ránk hajnalodik, bizonyos, hogy megint csak hurokra kerülünk.

– Csak már Will Corty jönne! – nyugtalanzkodott Ranyah Cogh.

– Majd megjön, – csillapította őt a kapitány.

– Meg, meg, – felelte a szakács, – csak aztán mi is itt legyünk még, amikor megjön!

– Hát persze, hogy itt leszünk, – bólogatott a kapitány, – most csak félnyolc, még alig sötétedik, kimenni tehát nem mehetünk ki az utcára, mert a világosságnál ránk ismerhetnének.

– S ha a rendőrök előbb rajtunk ütnek? – kérdezte Carpenter John.

– Az se baj, – nyugtatta meg a kapitány az aggódó vitorlamestert. – Az ivónak van egy csapó-ajtaja hátul, azon megugorhatunk.

A három mákvirág elhallgatott s egy darabig mindegyik a maga gondolataival foglalkozott. Végre a vitorlamester megszólalt:

– Csak legalább Corty találjon egy gazdátlan csónakot!

– Eddig már bizonyára talált is, – felelte a kapitány. – S ha egyszer már bent ülünk...

– Hát a többi hét? – szólt közbe Ranyah. – Valjon hol lehetnek?

– Bizonyos, hogy Corty már beleültette őket a csónakba.

– Ha ugyan meg nem csípték őket! – aggódott a szakács. – Hisz már több mint egy órája, hogy várjuk!

– S még az is kérdés, – tódította Carpenter John, – hogy a hajó nem indult-e már el?

– Szó sincs róla, – mondta Harry Markel. – A hajó csak holnap reggel indul; itt a bizonyosság!

Ezzel elővett a zsebéből egy összegyűrt újságot és fölolvasta a következő hírt:

«Az *Alert* még mindig a corki öbölben horgonyoz, Farmar előtt, indulásra készen. Paxton kapitány csak az Antilian School növendékeit várja, de az indulás nem szenved késedelmet, mert különben is 30-ikára volt kitűzve. Mihelyt az ifjak a fődélzeten lesznek, az *Alert* azonnal indul kitűzött célja, az Antillák felé.»

Tehát arról a hajóról volt szó, amelyet Mrs. Seymour Kethlen az Antilian School növendékei számára kibérelt. És Harry Markel azt a pokoli tervet eszelte ki, hogy ezen a hajón szökik meg cimboráival.

De hogyan?

Bizonyos, hogy Paxton kapitány nem cinkosuk a kalózoknak; bizonyos az is, hogy az *Alert* legénysége közt nincs egyetlen egy áruló se, aki segítene e banditáknak, hogy megszökhessenek a megérdemlett büntetés elől. Tehát csellel, erőszakkal akarják elfoglalni a hajót?

Úgy van: ez volt a szándékuk, amint ez Harry Markel következő szavai-ból nyilvánvaló lett:

– Ma 29-ike van, – mondta a kapitány. – Az *Alert* tehát csak holnap reggel indul s ma éjjel még odakint lesz a corki öbölben, Farmar mellett, jó messzire a kikötőtől. Föltéve, hogy az utasok nincsenek a hajón, – ami nem valószínű, ha csak ma érkeznek, – csupán a legénységet kell eltennünk láb alól.

– De hol késik hát Corty? – nyugtalankodott ismét a szakács.

– Kapitány, – szólt hirtelen a vitorlamester, – ha megengedi, én szétnézek az utcán. Hátha meglátom Corty!

– Nem bánom, – felelte Harry Markel némi habozás után, – de vigyázz magadra és siess!

A vitorlamester fölajtotta az előtte álló félpohár pálinkát és óvatosan kisuhant az utcai ajtón.

Félkilencre járt, de még elég világos volt. Az égen azonban felhők tornyosultak s úgy látszott, hogy az éjszaka sötét és borult lesz. Még ez is kedvezett tehát a kalózok istentelen szándékának.

Tíz perc se múlt el, hogy Carpenter John kiment s máris visszajött, még pedig másodmagával. Társa alacsony, zömök fickó volt, sipkáját mélyen a szemére húzta, úgy, hogy alig látszott valami az arcából. Corty volt, akit vártak.

A matrózon meglátszott, hogy nagyon fáradt. A melle zihált, arcáról csorgott a verejték; nagyon szaladhatott, mert úgy kifogyott a lélegzete, hogy pár pillanatig szólni se bírt. Leült, hogy kifújja magát, de közben egyre nyugtalanul tekintgetett az ajtó felé, mintha minden pillanatban várná a rendőröket.

Végre mikor lélegzethez jutott, halkán így szólt:

– Az utca tele van rendőrökkel, sorra átkutatják a csapszékeket. Mindjárt ide érnek.

– Akkor siessünk! – kiáltott a szakács fölugorva.

Harry Markel azonban lenyomta a székére s azt kérdezte Cortytól:

– No és amit rád bízom?

– Rendben van, kapitány.

– A hajó?

– Még mindig az öbölben vesztegel, de már az utasokat várja.

– S a csónak?

– Ötszáz lépésnyire van ide.

– S a többiek?

– Mind benne ülnek.

E pillanatban a csapszék ajtaja hirtelen föltárult és a korcsmáros beugrott rajta.

– Itt vannak a rendőrök! – kiáltotta lélekszakadva.

Óriási zűrzavar támadt. Egész csomó «vendég» rohant a hátulsó csapóajtó felé, de Harry Markel és társai mindnyájukat megelőzték s legelsőeknek ugrottak ki a sötét mellékutcára.

A következő pillanatban 10-12 rendőr lépett be a csapszékbe s bezárván minden ajtót, igazolásra szólította fel az ottlevőket.

V. FEJEZET.

Az orvtámadás.

A négy bandita, mihelyt kívül volt a csapszéken, azonnal két részre oszlott: a kapitány és Corty jobbra, Carpenter és Ranyah balra mentek, hogy észrevétlenebbül juthassanak el a találkozásra kitűzött helyre.

Az utcákon elég sűrűen járt a nép s éppen most, hogy a rendőrök ezt a városnegyedet kutatták át, meglehetősen csődület támadt a csapszék körül. Harry Markel és Corty tehát meglehetősen nagy vargabetűt csináltak, hogy lehetőleg néptelen utcákon érhessenek a rakodópartra, ahol hat cimborájuk már várta őket a csónakban.

– Erre, – mutatta Corty az utat; – most balra fordulunk, a világító-torony felé.

– Messze van? – kérdezte a kapitány.

– Öt-hatszáz lépésnyire.

– De nem látom se Carpentert, se a szakácsot.

– Lehet, hogy már ott is vannak, – felelte Corty.

Öt perc múlva ők is oda értek, ahol a hat martalóc csöndben kuporgott a lopott csónakban.

– Nem láttátok John Carpentert meg a szakácsot? – kérdezte a kapitány.

– Nem, – felelte az egyik matróz a csónakból. – Még nem jöttek meg.

– Már nem lehetnek messze, – biztatta magát Harry Markel. – Várjuk meg őket.

Mivel sötét volt, nem igen kockáztatták, hogy észreveszik őket.

Öt-hat perc telhetett el, de se a szakács, se a vitorlamester nem mutatkozott. A dolog kezdett aggasztó lenni. Valjon nem csípték-e meg őket? Cserben hagyni őket nem lehetett; de hogyan szabadítsák meg őket, ha csakugyan hurokra kerültek?

Körülbelül kilenc óra lehetett s az eget majdnem teljesen elborították a felhők. Noha nem esett, az öbölből fölszálló finom, párás köd miatt oly sötét volt, hogy öt-hat lépésnyire se igen lehetett látni.

– Merre van a hajó? – kérdezte Harry Markel.

– Amarra, lefelé! – felelte Corty s délnyugatra mutatott.

– Kapitány, – szólt azután kis vártatva, – én megnézem Carpentert és a szakácsot. Valaminek történnie kellett velük, hogy nem jönnek!

S feleletet se várva megindult visszafelé azon az úton, amelyen jöttek.

Harry Markel megparancsolta a matrózoknak, hogy hasaljanak le a csónakban a part mögött, ő maga pedig a lélegzetét is visszafojtva nézett a sötét város utcáira s fülelt a legcsekélyebb neszre is.

Öt perc telhetett el, hogy Corty elment, midőn egyszerre csak nagy lármára, kiabálás hallatszott abból az utcából, amelyben a «Kék róka» volt. Harry Markel jól láthatta, hogy mi történt, mert éppen az utcasarkon, a hol a zűrzavar támadt, égett a gázláng. Különben csaknem ugyanakkor érkezett vissza futva Corty is.

A rendőrök elfogtak két embert s közre fogván őket, erőszakkal hurcolták a város közepe felé. A két matróz – mert a ruhájukról látszott, hogy azok – kétségbeesetten védte magát s ugyancsak dolgot adott a rendőröknek. Az összecsődült tömeg még növelte a zűrzavart, mert egy része pártját fogta az elfogottaknak és fenyegette a rendőröket, más része pedig a rendőrök védelmére kelt.

– Elfogták őket! – kiáltott föl valaki a csónakból.

– Csönd legyen! – rivallt rájuk Harry Markel – és bukjatok le!

Erre valóban szükség is volt, mert ha a rendőrök észreveszik a csónakban lappangókat, eszükbe juthat megkérdezni tőlük, hogy hát mit is keresnek ott.

Harry Markel nem vesztette el a fejét. Mikor cimborái lehasaltak a csónakban, pár lépéssel óvatosan előbbre ment, hogy lássa, mi történik. A két matróz még mindig dulakodott a rendőrökkel s Harry Markelnek néha úgy tetszett, mintha a két káromkodó hangjában ráismert volna a Carpenter John és a Ranyah Cogh hangjára. Végre a zaj és csődület szűnni kezdett; a rendőrök segítséget kaptak, megfékeztek a két garázda matrózt és elvezették őket.

Most mi lesz? A vitorlamester és a szakács – akár ők voltak az elfogottak, akár nem, – nem voltak itt s náluk nélkül, nyolcan, nem kísérhették meg a merész vállalkozást. Legfőlebb csak úgy menekülhettek, hogy a csónakkal egész éjszaka eveznek s valahol a környéken, jó messzire a várostól kikötnek.

A kapitány fogait csikorgatta dühében s nem bírta elszánni magát erre a kétségbeesett lépésre. Pedig, úgy látszott, nincs más módja a menekülésnek s ha időt vesztegetni nem akar, gyorsan el kell reá szánnia magát, mert reggelig már nem nagy útat tehetnek a csónakkal. Már-már be akart szállni a csónakba, midőn az utca tulsó sarkán két sötét alak bukkant föl és futva közeledett.

A vitorlamester meg a szakács voltak. Az a két matróz, akit a rendőrök elfogtak, leütött egy harmadikat s a vitorlamester meg a szakács késedelmét az okozta, hogy a csődület éppen útjukba esett s nagy vargabetűt kellett csinálniuk, hogy a rendőröket elkerüljék.

– Előre! – parancsolta a kapitány, mikor megtudta, hogy mi történt.

Mind a tízen beleültek a csónakba s az evezők halkan, de nagy erővel röpítették a vízen a csónakot. John Carpenter fogta a kormányt, ő ismerte az öblöt s még e pokoli sötétben is oly biztosan kormányzott, mintha fényes nappal lett volna.

– Ott a hajó, – szólt halkan, vagy húsz perc múlva. S valóban, a ködös éjszakán átvillant az «Alert» jelzőlámpásának a fénye.

Az evezők megálltak s az apály sodra lassan hajtotta a csónakot a hajó felé. Köröskörül halálos csönd volt, csak a habok halk locsogása volt hallható, amint a hajó bordáit paskolták.

Úgy kellett meglepniök a hajót, hogy senki meg ne lássa őket egész addig, míg fölkapaszkodtak rá. A koromsötét, ködös éjszaka nagyon alkalmas volt erre, de segített nekik az apály is, mely egyenesen a hajó felé vitte őket, teljesen zajtalanul. Ha evezniök kellett volna, az evezőcsapásokat az őrt álló matróz bizonyosan meghallotta volna.

Két-három perc múlva a csónak súrolta az «Alert» oldalát. Fönt, a fődélzeten hallani lehetett az őrt álló matróz lépéseinek a kongását, de a kalózok már egészen a hajó tatja alatt voltak s a matróz már akkor se látta volna meg őket, ha kihajol a hajó korlátján.

Harry Markel, aki a csónak orrában állt, gyorsan, nesztelenül odakötötte a csónakot a hajóhoz s aztán intett társainak, hogy maradjanak veszteg. Az őrt álló matróz még egyre sétált a fődélzeten, majd, mintha lépései meglassultak volna, meg-megállt s végre teljesen elcsendesedett. Talán elfáradt és leült.

Így telhetett el egy negyedóra. A kapitány suttogva osztotta parancsait:

– Elő a késeket! Lassan és egyszerre!

A banditák szájukba fogták a késeket s macskaügyességgel, zajtalanul kúsztak föl a köteleken a fődélzetre.

Corty járt legelül s egyenesen a hajó orra felé tartott, ahonnan legutoljára hallotta az őrt álló matróz lépéseit.

A boldogtalan ott ült a darú alatt és bóbiskolt. Észre se vette, mikor Corty elébe toppant s mire fölrezzent álmából, már késő volt: a kalóz kése markolatig a szívébe nyomult.

A matróz meg se nyikkant. Nagyot sóhajtva arcára bukott és vége volt. Ekkor ért oda Harry Markel. Csak annyit mondott:

– Most a kapitányon a sor!

Paxton kapitány lakása hátul volt. Szobájában még égett a lámpás; a holnapi indulásra készült s a hajó okmányait vizsgálta át, hogy rendben vannak-e?

Egyszerre hirtelen föltárult szobájának az ajtaja s még mielőtt csak sejtette volna, hogy mi készül, már öt-hat késszúrástól vérzett. Hörögve feljajdult:

– Segítség! – s ez volt az utolsó szava.

Halálsikoltását azonban két-három még nem alvó matróz meghallotta. Ezek ijedten rohantak föl a födézetközéből, de Corty és cimborái ott álltak lesben az ajtó előtt s egyiket a másik után szúrták le, amint előbukkantak.

Pár pillanat alatt hat matrózzal végeztek a banditák. Hat matróz és a kapitány: ez kevés; a hajón még legalább három-négy embernek kell lennie. A hóhérok elindultak áldozataikat keresni s meg is találták őket a födézet-közben. Kivonszolták őket onnan s öt perc se telt el, amióta a hajóra léptek, hogy tizenegy boldogtalan ember hullája hevert a födézeten.

– A vízbe velük! – újjongott Corty.

– Lassan! – szólt Harry Markel. – Most mindjárt kezdődik a dagály s a víz sodra a kikötőbe hajtaná a hullákat. Várjuk meg a hajnali apályt, akkor a hullámok mindnyáját kiviszik a nyílt tengerre.

VI. FEJEZET. A gztett után.

A szörnyű gyilkosság tehát sikerült. Harry Markelnek ismét volt hajója s most már nem kellett rettegnie a rendőrségtől. Mehet cimboráival kalózkodni a Csöndes-tengerre, csak föl kell szednie a vasmacskákat és kibontatnia a vitorlákat.

De mi lesz holnap, ha az Antilian School növendékei az «Alert» födézetére akarnak szállni s hiába keresik a hajót a corki öbölben? Mit fognak mondani, hogy fogják megmagyarázni az «Alert» rejtélyes eltűnését.

Mit bánta ezt Harry Markel! Neki csak egy sürgős dolga volt: hogy minél előbb indulhasson innen! Csakhogy éppen ez volt a nehéz. A koromsötétben még egy gőzösnek is istenkísértés lett volna elindulni; annál kevésbbé lehetett fölszedni a vasmacskáit ennek a vitorlásnak, mert a tenger sodra kétségtelenül a partnak vitte és összetörte volna.

Különben a tenger és az idő is csöndes volt. Szél se rezdült s hiába feszítették volna ki a vitorlákat is, a hajó nem mozdult volna. Gondolni se lehetett hát arra, hogy útra keljenek.

Lett volna ugyan mód az indulásra az apály segítségével, de ez csak pár mértföldnyire vihette volna a hajót, ennek pedig semmi értelme se volt. Mert ha az «Alert» holnap reggel nem lesz a helyén, a tengerészeti ható-

ság mindenestre kerestetni fogja s mi lesz akkor, ha például utána küld egy gőzcsónakot, pár mérföldnyire megtalálja és vissza akarja vontatni?

Erről beszélgetett a kapitány John Carpentierrel, aki fogcsikorgatva káromkodott:

– Átkozott szél! Utóbb még itt ér bennünket a reggel s nyakunkra jönnek azok a tintanyalók!

– Eh, hisz összesen csak tízen vannak, – felelte Corty vállat vonva, – ha jönnek, hát majd velük is elbánunk.

– De hát az a csónak, amelyik hozza őket? Mi lesz, ha kérdezősködnék Paxton kapitány felől, akit bizonyára ismernek a városban?

– A csónakosokat nem eresztjük föl a hajóra – felelte Corty – s azt mondjuk mindenkinek, hogy a kapitány a városban van.

Harry Markel, szokása szerint, hagyta beszélni a többieket s ez alatt meghányta-vetette magában a teendőket. Most még csak tizenegy óra volt; lehet, hogy hajnalig változik az idő és szél kerekedik. Ha nem, akkor is lesz idő határozni a teendők felől. A legrosszabb esetben kirabolják a hajót, elvisznek minden pénzt, felöltöznek a meggyilkolt matrózok tisztesegebb ruháiba s aztán elszélednek a szárazon, kiki arra menekülven, amerre tud.

Egyelőre azonban, mivel oly éhesek voltak mindnyájan, mint a farkasok, Harry Markel megparancsolta Ranyah Cognnak, hogy főzzön vacsorát. A mesztic ezalatt már megvizsgálta a hajó éléskamráját, mely bőven el volt látva minden jóval s jó lakomát rendezett társainak. Bor és pálinka is került bőven s a jóllakott banditák egyszeriben megfeledkeztek minden veszedelemről, mikor vacsora után pipára gyújtottak.

A banditák lassankint aludni tértek s csak az őrt álló matróz maradt a fődélzeten. De Harry Markelnek nem jutott eszébe a pihenés. Át akarta vizsgálni a hajó okmányait, hogy minden adatot megtudjon róla. Bement a kapitány szobájába, kiszedte a meggyilkolt Paxton kapitány zsebéből a kulcsokat, kinyitott minden szekrényt, fiókot és előszedett minden írást.

Legelőbb is megtudta, hogy a hajón legalább is három havi elsőrendű eleség van; ez bőven elég addig, míg a Csöndes-tengerbe eljuthatnak. Aztán megtalálta a pénztárt, melyben kerek összegben hatszáz font sterling volt.

A hajó okmányaiból megtudta, hogy az «Alert» csak három éves, Birkenheadben építették s eddig csak két utat tett Kelet-Indiába és pedig Bombayba, Kallkuttába meg Ceylon szigetére, ahonnan mind a két alkalommal Liverpoolba tért vissza.

Sokkal fontosabb volt ennél az a fölfedezés, amire Paxton kapitány naplójából bukkant rá: hogy a meggyilkolt kapitány sohase fordult meg az Antillákon s következésképpen Mrs. Seymour Kethlen nem ismerhette.

Csak ismerősei ajánlták neki, mint megbízható, jó tengerészt és Mrs. Seymour e jó ajánlatok alapján bérelte ki a hajót az Antilian School növendékei számára.

Félegy tájban Harry Markel följött a födélzetre. Odafönt Carpenter Johnnal találkozott, aki még egyre fogcsikorgatva káromkodott és átkozta a szélcsöndet. Szó se lehetett hát arról, hogy elinduljanak.

A köd egyre sűrűbb lett s a levegő meg se rezdült. Két óra tájban csöndesen hullámozni kezdett a tenger: az apály ideje közeledett.

– Most hányjátok bele a holtakat a tengerbe! – parancsolta Harry Markel.

Carpenter és Corty beültek a csónakba, két matróz pedig egyenkint leadogatta nekik a tíz hullát.

Aztán a két gonosztevő lassan kivezett az öböl előfoka felé s ott egymásután a tengerbe dobálták áldozataikat. A víz csöndes loccsanással nyelte el a boldogtalanokat – s a szörnyű büntény áldozatait örökre elnyelte a tenger.

VII. FEJEZET. Az «Alert» födélzetén.

A háromárbócos, négyszázötven tonnás «Alert», melynek kapitánya a megboldogult Paxton volt, nemrégiben készült Birkenheadben, ahol a leggyorsabb járatú és legszilárdabb hajókat építik. A hajónak épp oly jó híre volt, mint a kapitányának, és Mrs. Seymour Kethlen nem is választhatott volna jobban, mint mikor Paxton kapitány gondjaira bízta az Antilian School növendékeit.

De Paxton kapitány nem volt többé s a banditák, akik lemészárolták, a hajót is kézre kerítették. Mi sors várhatott hát a gyanútalan ifjakra, akik tanulmányútra indultak s talán a halál torkába siettek?

Alig hogy virradt, Harry Markel és Carpenter John szegről-végre megvizsgálták a hajót. Mindjárt az első percben látták, hogy nagyszerű fogást csináltak: az «Alert» úgyszólván még egészen új volt s az építői nagyon ügyeltek arra, hogy minél gyorsabb járású legyen. Karcsú teste, vitorláinak szokatlanul nagy felülete, keskeny orra és inkább hosszú, mint öblös teknője valóban képessé is tette, hogy jó széllel 12, sőt 16 tengeri mértföldet is megfusson óránként. Bizonyos, hogy ha tegnap este elindulhatott volna, ma már kívül járna a Szent-György-csatornán s akkor aztán bottal üthetnék a nyomát!

Az ég felhős volt és finom köd ült a tengeren, úgy, hogy három kődobásnyira se lehetett látni. Mivel nem indulhattak el, Harry Markel örült ennek, a ködnek; legalább az «Alert» kevésbé látható s talán az utasai se jönnek föl rá ebben a ködös, borús időben.

De kilenc óra tájban a nap forró sugarai szétszórták, fölitták a ködöt s két mértföldnyire a Farmar-öböl előtt festői szépségében tárult föl a queenstowni kikötő.

A banditák állapota most már válságosabb lett. Ha véletlenül a hajóra jön valaki, aki ismerte Paxton kapitányt vagy az «Alert» meggyilkolt legénységét, azonnal kiderül a szörnyű mészárlás és a kalózok elvesztek. Ez forgott a kapitány fejében is, mikor megparancsolta, hogy a mentőcsónakot tartsák készen és rakják meg eleséggel, fegyverekkel.

Ha rájuk ismernek, – gondolta magában Harry Markel, – azonnal beülnek mindnyájan a csónakba. Pár evezőcsapás kiviszi őket a partra, ahol talán sikerül megmenekülniök az üldöző rendőröktől. Egyelőre, ameddig semmi veszedelem se fenyegette őket, mindenesetre legokosabb volt a hajón maradni s megvárni a kedvező szelet, melynek szárnyaiban elröpülhetnek.

Lassankint megelevenedett a kikötő. A vitorlások persze épp oly mozdulatlanul álltak ott, mint az «Alert», de a gőzösök lassankint mozogni kezdtek és hangos sípolással, bűgással jelezték indulásukat vagy megérkeztüket. De, mivel e gőzösök egyike se közeledett az «Alert» felé, a banditáknak se volt mitől tartaniok.

Tíz óra felé azonban különös dolog történt. Az öböl külső bejárásánál fölbukkant egy gőzös és egyenesen az «Alert»-nek tartott. Hatalmas teherszállító hajó volt, azok közül való, amelyek szent szállítanak az angol gyarmatokba, ahonnan búzával vagy nikkellel megrakodva térnek vissza.

Ez a gőzös, miután befordult az öböl kiugró előfoka mellett, meglassította futását s nem a kikötő felé tartott, hanem egyenesen az «Alert»-felé vette az útját. «Concordia» volt a neve.

Mit akart ez a gőzös? Talán a parancsnoka messziről meglátta az «Alert» nevét s miután ismerte Paxton kapitányt, meg akarta őt látogatni?

Úgy látszott, hogy a gőzösnek valóban ez a szándéka, mert lassan-lassan oly közel jött az «Alert»-hez, hogy már alig volt tőle két kődobásnyira s még egyre közeledett.

Harry Markel a fogait csikorgatta elkeseredett dühében. Most már nagyon megbánta, hogy még az éjszaka csónakra nem ült s meg nem szökött egész legénységével. Akkor most már biztosságban lehetnének valami erdőben s várhatnák a jó szerencsét, míg ismét hatalmukba keríthetnek valami hajót.

Most azonban már késő volt: a veszedelem itt volt a nyakukon.

A gőzös már egész közel volt az «Alert»-hez s a matrózok egyike a mellette álló kapitány intésére át is kiáltott hozzájuk:

– Kicsoda az «Alert» kapitánya?

Harry Markel, aki az árbóc mögé bújt, mit se felelt e kiáltásra. De midőn a matróz másodszer is átkiáltott s ezúttal még hangosabban ismételte az előbbi kérdést, Harry Markel felelet helyett szintén ezt kérdezte:

– Kicsoda a «Concordia» kapitánya?

A matróz kérdéséből világosan látható volt, hogy a «Concordia» kapitánya nem ismerhette a megboldogult Paxtont, különben bizonyára tudta volna a nevét. Ez némileg megnyugtatta a banditákat és Harry Markel elő is bújt az árbóc mögül.

– Kicsoda a «Concordia» kapitánya? – ismételte még hangosabban.

– James Brown! – kiáltott vissza maga a kapitány, aki ott állt a hajóhídon, a matróz mellett.

– És mit parancsol? – kérdezte Harry Markel.

– Azt szeretném tudni, – hangzott a kérdés, – hogy jó ára van-e a nikkelnek Queenstownban?

– Mondd neki, hogy rossz az ára, – súgta Corty a cinkostársának.

– Itt bizony nagyon leszállt a nikkel ára, – felelte Harry Markel.

– És mennyivel?

– Negyedfél shillinggel, – súgta Corty.

– Negyedfél shillinggel tonnánként, – ismételte Harry Markel.

– Eszerint el sem lehet adni! – kiáltott át a «Concordia» kapitánya. – Jobb, ha tovább megyek. Köszönöm, kapitány.

– Kérem, nagyon szívesen.

– Nincs valami megbízása Liverpoolba?

– Nincsen semmi.

– Szerencsés útat az «Alert»-nek!

– Szerencsés útat a «Concordia»-nak!

A gőzös lassan megfordult és visszafelé indult azon az úton, amelyen jött. John Carpenter pedig, sóváran nézve utána, ezt a nagyon is találó megjegyzést mondta:

– E kitűnő és hiteles információnk jutalmául minket is kivontathatott volna ez a gőzös!

Erre valóban nagy szükségük is lett volna, mert a kikötőben egyre élénkebb lett a sürgés-forgás és minden pillanatban akadhatott valaki, aki fölismeri a banditákat.

De nem ez volt az egyedüli veszedelem. Sokkal nagyobb veszedelem volt ennél az, hogy nemsokára el fognak jönni az utasok s ki tudja, hogy nincs-e köztük valaki, aki ismerte Paxton kapitányt. Pedig most már még akkor se igen szökhettek volna meg előlük, ha véletlenül kedvező szelük

kerekedik; mert, nappal lévén, legott gyanút ébresztett volna ez a hirtelen és indokolatlan elindulás.

Ezek a gondolatok kergették egymást Harry Markel agyában, aki nem mert a fődélzetben tartózkodni, nehogy a csónakban járó-kelő halászok, hajósok ráismerjenek, hanem lent ült a kapitány szobájában s a kikötő felé nyíló kerek ablakon át leselkedett, hogy nem jön-e feléjük valaki.

Tizenegy óra tájban Corty lélekszakadva leszaladt cinkosához és magából kikelve jelentette:

– Úgy rémlik, most indul a partról egy nagy csónak, amelyben tízen-tizenketten lehetnek.

– Bizonyosan ez hozza a mi utasainkat! – kiáltott föl a vitorlamester, aki szintén leszaladt.

Harry Markel azonnal elővette a messzelátóját és figyelmesen megnézte a gyanús csónakot. Csakugyan most indult el a parttól s tízen-tizenegyen ültek benne az evező matrózokon kívül, akik körül egész csoport utazótáska és láda volt.

A döntő pillanat tehát közeledett, mert szinte kétségtelen volt, hogy ez a kis csapat lesz a Mrs. Seymour Kethlen ösztöndíjas diák-csapatja.

Azon fordult meg minden, hogy a matrózok, akik a kis csapatot hozzák, ismerik-e Paxton kapitányt vagy sem? Lehet, hogy ismerik s akkor minden elveszett; de lehet, hogy nem ismerik, ami szintén valószínű volt, mert az «Alert» most fordult meg legelőször Queenstown kikötőjében.

– Akárhogy van is a dolog, – mondta John Carpenter, midőn hevenyében meghányták-vetették, hogy mit tegyenek, – én azt tanácslom, hogy ne eresszük föl ezeket az embereket a hajóra.

– Már mint a matrózokat? – kérdezte Harry Markel tűnődve. – Nos, ebben igazad lehet.

– Inkább magunk hordjuk föl az utasok podgyászát, – vélekedett Corty. – Ha a matrózok nem jönnek föl a fődélzetre, nem is kell, hogy meglássanak téged.

– Úgy van! – hagyta helyben a kapitány. – Ez okos beszéd, Corty s eszerint is cselekszünk. Mindenekelőtt azonban más dolgunk van: végezzük el először azt.

Ez a «más dolog» az volt, hogy el kellett tüntetniök azt a csónakot, amit tegnap éjjel loptak a kikötőben, hogy a hajóra jöhessenek vele. Beledobtak egy horgonyt, néhány ócska vasdarabot, szenet, követ, amitől nehéz lett, aztán Corty pár szekerce-csapással beütötte a csónak fenekét, mely lassan megtelt vízzel, aztán elsúlyedtt és nyomtalanul eltűnt a tenger fenekén.

Eközben a csónak s vele együtt a válságos pillanat is egyre közeledett. Harry Markel még egyszer figyelmeztette cinkosait, hogy jól vigyázzanak s

el ne árúlják magukat, egy pillanatra se feledkezzenek meg arról, hogy ők most az «Alert» matrózai s ehhez képest viseljék magukat.

– Holnapra talán – végezte beszédét Harry Markel, – megszabadulunk tőlük, ha az éjszaka kedvező szél kerekedik.

E pillanatban a csónak már alig volt kétszáz lépésnyire s az egyik matróz fölkiáltott a hajóra:

– Hollá, Alert!

Harry Markel még egyszer intett cinkosainak s gyorsan a hajó párkányához sietett, ahol le volt bocsátva a kötél-létra. Mondanunk se kell, hogy a nyomorúlt fölvette a boldogtalan Paxton kapitány díszruháját, valamint a többiek is abba a köntösbe öltöztek, amit a meggyilkolt matrózok ládáiban találtak.

Ezalatt Corty már lehajított egy kötelet a csónakba, melybe a matrózok megkapaszkodtak s a csónak lassan odafarolt a kötél-létrához. Tony Renault és Magnus Anders kapaszkodtak föl először a hajóra. Többi társaik is gyorsan utánuk siettek és legutolsónak maradt Mr. Patterson Horatio, akit John Carpenter előzékenyen segített a fődélzetre kapaszkodásban.

Ugyanekkor a többiek gyorsan főlhordták a podgyászt a csónakból, úgy, hogy a matrózok föl se jöhettek a hajó fődélzetére s mivel Patterson úr a vitelbért már előre megfizette, sőt ráadásul még jó borraivalót is adott, a csónak menten megfordult s a matrózok visszaeveztek a kikötőbe.

Most a mindig udvarias és ceremóniás mentor mélyen meghajolt s a kalapjával köszöntve odafordult Harry Markelhez:

– Ön Paxton kapitány?

– Én vagyok, uram, – felelte Harry Markel.

Patterson úr megint bókkolt és ünnepélyesen folytatta:

– Paxton kapitány, engedje meg, hogy bemutassam önnek az Antilian School növendékeit s egyszersmind fogadja legmélyebb tiszteletem és kiváló nagyrabecsülésem kifejezését...

– ...Amellyel vagyok legalázatosabb szolgája, Patterson Horatio, – súgta Clodion Lajos fülébe a gúnyolódó Renault Tony, akit az ünnepélyes pillanat egyáltalában nem tett komolylyá.

VIII. FEJEZET.

Veszteglés az öbölben.

Patterson úr és növendékei minden veszedelem nélkül érkeztek meg Queenstownba. A fiúk csapongó jókedvét, vidámságát szinte leírni se le-

het; olyanok voltak, mint a kalitkából kiröppent madarak: minden érdekelte őket s egy percig se maradtak nyugodtan ülve.

Ámbár legtöbbször még a tengeren túl, az Antillák valamelyikén született s következésképpen mindnyájan megjárták már az oceánt: ez már oly rég történt, hogy szinte alig emlékeztek már rá. A legidősebb is csak tíz éves volt akkor, mikor az oceánon átkelt, ez a vitorlás kirándulás tehát újság és pedig fölötte izgatónak, érdekes újság volt mindnyájuknak. Maga a mentor, már mint Patterson úr, sohase utazott még tengeren és szintén nagyon örült ennek az alkalomnak.

Mikor a kis csapat öt órai vasúti utazás után Bristolba érkezett, még a várost se nézhette meg, annyira sietnie kellett, hogy el ne késsék arról a hajóról, mely rendszeresen közlekedik Anglia és Írország között.

Az idő szép volt; még csak szél se lebbent s úgyszólván fodor se játszott a tükörsima tengeren. A hajó oly nyugodtan, csöndesen szelte a hullámokat, hogy érezni se lehetett a mozgását és Patterson Horatio úr túlboldog volt. Azt hitte, hogy miután a Szent-György-csatornában nem is érezte a tengeri betegséget, ezentúl se lesz vele baja s elégedetten mondogatta:

– Lám, a lelkerő, az erős akarat útját vágja ennek az ostoba betegségnek!

Esti kilenc óra volt, mire a kis csapat Queenstownba érkezett. Ily későn már nem mehettek föl az «Alert» födélzetére; másnapra kellett hát halasztani a hajóra költözködést, a fiúk nem csekély bosszúságára. Mert ők bizony mindjárt az nap este szerettek volna a hajón aludni, vagy ha nem is: szerették volna legalább látni.

Elementek hát a rakodó partra s ott kérdezősködtek az «Alert» felől. Egy matróz aztán meg is mutatta nekik a hajót a partról, de ezzel be is kellett érniök, mert Mr. Patterson még azt se engedte meg nekik, hogy csónakba ülve odafezzenek a hajóhoz és közelről is megvizsgálhassák.

– Ma már későn van, – mondta az érdekes mentor – és holnap reggel is ráérünk arra, hogy Paxton kapitánnyal megismerkedjünk. A kapitány különben is csak 30-ára vár bennünket.

– De hátha a kapitány mindjárt fölszedetné a vasmacskáit, – szólt közbe Tony Renault, – és azonnal elindulhatnánk?

– Erről szó se lehet, – mondta most az egyik matróz a fejét rázva, – oly szélcsönd van mostan, hogy talán még holnapután se indulhatnak el az urak.

– Akkor hát, – vágta ketté Patterson úr az okoskodást, – legcélszerűbb lesz, ha megszállunk valamelyik fogadóban és csak holnap reggel megyünk a hajóra.

Valóban úgy is cselekedtek s mi már láttuk is, hogy a Paxton neve alatt rejlő bandita hogyan fogadta a gyanútlan ifjakat s a derék Patterson urat.

Mialatt az érdeemes mentor udvariasan bókolta Harry Markelnek s elmondta, mennyire boldog, hogy az ő vezetése mellett s az «Alert» fődélzetén teheti meg első tengeri útját, addig a fiúk, akiket John Carpenter vett gondjaiba, szegről végre megvizsgálták a hajót.

Ez volt csak a multság! Sorra járták a kabinokat a fődélzetmester megmutogatta a szép kis szobácskákat, ahol lakni, illetőleg aludni fognak. Mert nappal, hacsak nagy vihar nincsen, senki se marad a szobákban, kivéve a beteget. Ezért a kabinok mind kicsinyek és szűkek; csak a közös szoba, az étkezőterem nagyobb, mivel a hajó építésénél már számot vetnek azzal, hogy a legénység, a tisztek, sőt az utasok is, az idő legnagyobb részét a fődélzeten töltik.

A fiúk tehát átkutatták a hajó minden zegét-zugát; egyik-másik, pajzán jókedvében, fölmászott az árbocokra is, a vakmerő Tony Renault pedig kívül ment a hajó orrának a vaskorlátján s megállt a dúcon, mely a nagy mentőhorgonyt tartotta.

Természetes, hogy Patterson úr nem tartott a fiúkkal, hanem a kapitánynyal beszélgetett. De se az udvariasságával, se a bőbeszédűségével nem sokra ment; szinte harapófogóval is alig bírta kihúzni egy-két szót Harry Markelből.

– Jó hajós lehet, – gondolta magában Patterson úr, – de az bizonyos, hogy igazi medve.

Ezalatt a fiúk is elvégezték a hajó megvizsgálását és mind odagyűltek a kapitány és Patterson úr köré, akik a hajóhídon voltak. Tony Renault, aki minden jóban és rosszban elüljárt, két kézre fogta a bátorságát és megkérdezte a mogorva kapitánytól:

– Kapitány úr... úgy-e megengedi, hogy néha mi is kormányozhassunk... ha nagyon szép idő lesz?

– No, az veszedelmes dolog lenne! – tiltakozott Patterson úr.

Harry Markel csak bólintott a fejével, de nem felelt.

Mire gondolhatott ez az ember? Talán arra, hogy holnap ilyenkor, ha ugyan estefelé szelet kapnak, ez az egész vidám társaság a tenger fenekén fog pihenni.

E pillanatban az őrt álló matróz négyszer egymásután kettőt kondított a harangon. Dél volt, az ebéd ideje. Harry Markel fölkel és szárazon így szólt:

– Megbocsátanak az urak, de én nem ebédelek önökkel, mert már megszoktam, hogy mindig csak magányosan eszem.

Patterson úr és növendékei megütődtek ugyan egy kissé ezen a furcsa feleleten, de csakhamar el is feledték a kapitány különködését s nagyon

vígan, igazi farkas-étvágygyal ettek. Még Patterson úr is kétszer annyit evett, mint otthon szokta, ami természetes is volt, mert a jó tengeri levegő fokozta az étvágyát.

Ebéd után a fiúk ismét fölmentek a fődélzetre és körülfogták Harry Markelt, aki egymagában pipált ottan.

– Kapitány úr, – kérdezte Tony Renault, – mit gondol, mikor indulhatunk?

– Mihelyt egy sapka szelünk lesz, – felelte Harry Markel mogorván, – azonnal vitorlát bontatok.

– S remélhetjük-e, – fűzte tovább a szót Tony Renault, – hogy még ma megkapjuk ezt a szelet?

– Lehet, hogy estére, de előbb aligha.

– Akkor hát talán kimehetnénk a száraz földre, – szólt most közbe Clodion Lajos, – hogy megnézzük egy kicsit a kikötőt?

– Ó, ez fölséges! – kiáltoztak többen.

Harry Markel azonban nem találta «fölséges»-nek ezt a kívánságot. Szó se lehetett arról, hogy partra ereszsze az utasait, mert hisz akkor a saját matrózaival kellett volna kivetnie őket, ezekre pedig a rendőrök könnyen ráismerhettek volna.

Határozottan megtagadta hát a fiúk kérését, ámbár Patterson úr is támogatta azt.

– Nem lehet, uraim, – mondta kissé durván. – Mára tűztük ki az indulást s el is fogunk indulni.

– De hátha nem lesz szél? – kérdezte Tony Renault.

– Még akkor is. Mihelyt az apály elkezdődik, azonnal fölhúzatom a vasmacskákat s ha szél nem lesz, hát az apály fog kivinni bennünket az öbölből.

A fiúk is, Patterson úr is belenyugodtak a kapitány elhatározásába, de azért tovább beszélgettek, s Hinsdale Roger megkérdezte Harry Markeltől, hogy az *Alert* volt-e már az Antillákon?

– Még nem volt, – felelte a kapitány. – Az *Alert* eddig még csak két útát tett, s mindegyiket az Indiai-óceánban.

– De ön, kapitány úr, bizonyára ismeri már az Antillákat? – kérdezte Perkins Hubert.

– Még soha se jártam arra.

– Akkor hát hogy megy oda, hogy talál oda? – csodálkozott a naiv Perkins Hubert.

– Ó, a hajósok eligazodnak behúnyt szemmel is! – mondta Patterson úr tréfásan.

– Behúnyt szemmel nem, de nyitott szemmel igen, – felelte Harry Markel. – Még pedig igen könnyen: a nap járásából, a magasság mérésekből,

a hold és nap távolságaiból megállapítjuk annak a pontnak a szélességi és hosszúsági fokát, ahol a hajó áll, s aztán ehhez képest szabjuk meg az utazás irányát.

– S mindezt látni fogjuk? – kérdezte az álmélkodó Anders Magnus.

– Mindenesetre! – bölintott Harry Markel. – Csak az a fő, hogy minél előbb kijuthassunk ebből az öbölből.

Erre azonban nem sok kilátás volt egész öt óráig. Olyan szélcsönd volt, hogy a tenger színe tükörhöz hasonlított mozdulatlanságában. Öt óra felé azonban apró felhőcskék támadtak az ég keleti alján, s Harry Markel, aki közben egyre leste, vizsgálta a légsúlymérőt, elégedetten tapasztalta, hogy a higanyoszlop sülyed.

Azonnal fölszaladt a hajóhídra és megparancsolta, hogy készüljenek, s a matrózok nem is késtek a munkával: – hisz mindnyájuk üdve, élete attól függött, hogy minél előbb szabaduljanak innen.

– Föl a vasmacskát és le a vitorlákat! – parancsolta Harry Markel a hídról.

A matrózok beledugták a daruba a hosszú emelő-rudakat és forgatni kezdték a nehéz alkotmányt, amiben a fiúk is hévvel segítettek nekik. A vastag, tömör lánc-szemek csikorogva, zörögve jöttek föl egymásután a tenger mélyéből, s mikor a vasmacska szabaddá lett és eleresztette a tenger fenekét, kibontakoztak a vitorlák is, és az *Alert*, miután lassan megfordult maga körül, méltóságteljesen mozdult meg és úszott az öböl vizén.

IX. FEJEZET.

Még egy kritikus pillanat.

Körülbelül hét óra lehetett, midőn az «*Alert*» kivergődött a corki öbölből. Az utasok kissé elszorúlt szívvel tekintettek vissza az elmaradozó partokra, s mindannyian arról az útról ábrándoztak, amelyet most kezdtek meg. Kirándulások, kalandok, fölfedezések, s efajta remények kecsegtették őket s titokban mindegyik egy-egy Kolumbus, Vasco de Gama, Cook, Livingstone, Dumont d'Urville dicsőségéről álmodott... Egyik-másik azonban bosszankodott is magában, hogy – «miért oly kicsiny a föld?» – mert a mióta körülhajózták, s úgyszólván minden zegét-zugát átkutatták, az új fölfedezők számára nem sok ismeretlen vidék maradt.

Egy azonban bizonyos: az, hogy mindnyájan elégedettek és boldogok voltak.

Holnaptól kezdve, ha lesz egy kis szelük, csak eget és vizet fognak látni mindaddig, míg csak meg nem pillantják az Antillákat, ősi szülőföldjüket.

De ez a szél csak nem akart segítségükre jönni. Az a kis szellőcske, melynek segítségével az «Alert» lassanként kivergődött a corks öböléből, ily távolságban a parttól már megszűnt s a hajó csaknem nyugodtan vesztegelt egy helyben. Lehet, hogy pár száz mérfölddel délnyugatnak, ott ahol az ír partok utolsó kiszögellése mögött a nyílt tenger kezdődik, lehetséges, mondjuk, hogy itt már kedvező szélre talál: de hogy jusson oda?

Az «Alert» tehát mozdulatlanul vesztegelt a tükörsima tengeren, és Harry Markel meg a cimborái a fogaikat csikorgatták tehetetlen dühükben. Most már kezükben volt a hajó, és nem vehették hasznát. Sőt az is megtörténhetett, hogy ismét nyakon csipik őket, ha még sokáig itt kell rostokolniuk. Mert ha a tengerészeti hatóságnak eszébe jut, hogy megvizsgál-tasson minden hajót az öbölben, akkor nekik azonnal végük van.

S aztán, ráadásul, itt voltak ezek az utasok is, akiktől pedig minél előbb szabadulni óhajtottak, hogy akadálytalanul neki vághassanak a déli tengereknek, ahol kalózkodni akartak.

– Mondd csak, Harry, – kérdezte John Carpenter suttogva a kapitánytól: – nem volna ideje eltenni láb alól ezeket az ostoba fickókat? Azt hiszem, jó lenne, ha már ma éjjel végeznénk velük. Mindig a lábunk alatt csetlenek-botlanak, – az ember még csak nem is káromkodhatik miattuk!

– Nem lehet, John, – felelte Harry Markel a fejét csóválva. – Ameddig az «Alert» ki nem ér a sík tengerre, túrnünk kell őket, mert ha eltűnnének, még utóbb nagy baj lenne belőle.

– Én ugyan nem tudnám, hogy miért?

– Hát azért, mert megtörténhetnék, hogy amíg a szélcsönd tart, az egyiknek vagy a másiknak a barátai, rokonai feljöhetnének a hajóra látogatóba s akkor mindjárt végünk lenne, ha a fickók már eltűntek volna.

Ez ugyan nem volt valószínű, de mégis megtörténhetett, s éppen ezért Harry Markel és cimborái akkorra halasztották a gyanútlan ifjak lemészárlását, amikor a hajó már kint lesz a sík tengeren, s a gyilkosoknak nem lesz mit tartaniuk a fölfedeztetéstől.

Az ifjak maguk türelmetlenül, sőt bosszankodva jártak-keltek a hajón. Szinte elkésérítette őket ez a szélcsend, amely mindjárt utazásuk kezdetén megállította őket, s ki tudja, meddig fog tartani.

Csak Mr. Patterson Horatio volt elégedett. Azt remélte, hogy a meddig ez a szélcsend tart, lassan-lassan megszokja a tengert, s mire a sík tengerre érnek, már úgy hozzászokik a hajós-élethez, hogy a tengeri betegségnek semmi hatalma se lesz rajta.

– Ha a feleségem látna, – mondogatta magában, amint a hajóhídon sé-tálgatott, – alighanem büszke lenne rám, hogy nem fog rajtam a tenger...

Derék Patterson asszony!... Szinte sajnálom, ha rá gondolok, hogy mennyi keserűséget okoztam neki az utolsó intézkedésemmel. De hát mégis csak meg kellett tennem, s ha visszajövök, úgy is rendbe hozok mindent...

Közben a dagály lassanként a part felé vitte a hajót és Harry Markelnek vigyáznia kellett, hogy nagyon közel ne menjen a parthoz. Ezért, mikor már alig voltak messzebb másfél mérföldnyinél, ledobatta a vasmacskát, mely azonnal megállította a hajót.

– Eszerint hát nem utazunk, kapitány? – kérdezte Roger Hinsdale a boszús kalóztól.

– Elég baj, hogy nem! – dörmögte Harry Markel érdesen, és hátat fordított a kérdezőnek.

– Mi baja a kapitánynak? – kérdezte Hinsdale megütdve a mellette álló Carpenter Johntól.

– Az, hogy nincs szél, és itt kell vesztegelnünk, – felelte a bandita, és sarkon fordúlva, szintén ott hagyta a meglepett ifjút.

Este kilenc óra tájban az ifjak mind lefeküdtek Patterson úrral egyetemben. De előbb megkérték Cortyt, hogy ha az «Alert» esetleg felszedné vasmacskáit az éjjel, keltesse föl őket, hogy lássák az indulást.

– Ó, ha indulunk, nyugodtak lehetnek az úrfiak, hogy fölébresztjük őket! – felelte gyanús nyomatékkal a kalóz.

De erre nem került a sor. Midőn az ifjak másnap reggel hat óra tájban fölkeltek, az «Alert» még mindig mozdulatlanul vesztegelt a horgonyon. A kapitány még aludt s a fiuk csak Cortyt találták a hajóhidon, aki boszúsan rágt a makrapipája szárát.

– Nos, indulunk-e? – kérdezték a fiuk kíváncsian.

– Szó sincs róla! – fakadt ki dühösen a matróz.

– Hát nem jött meg a szél?

– Annyi szellő sincs, amennyi egy gyertyalángot kiolthatna!

Hét óra tájban Harry Markel is feljött a fődélzetre, de senkihez se szólt, s még Patterson úr udvarias köszöntését is csak kimért fejbiccentéssel viszonzta.

– Úgy látszik, fiatal barátaim, – szólt Patterson úr tréfásan, – hogy ma is elmondhatjuk Titus császárral: «diem perdidi», – elvesztettük a napot. Nincs szél, nem indulhatunk.

E pillanatban John Corty sietve ment a hajó orrába, ahol Harry Markel és John Carpenter tanácskoztak.

– Vigyázzatok! – súgta nekik halkan, izgatottan.

– Nos, mi az? – mordúlt rá a vitorlamester.

– Nézz oda jobbra... de el ne áruld magad! – folytatta Corty halkan.

Főnt, a sziklás parton, huszonöt-harminc ember járt-kelt és figyelmesen vizsgálta hol a tengert, hol a sziklás partokat.

– Rendőrök! – mondta halkan Corty.

– Az ám! – hökkent meg Harry Markel.

– És mi nagyon jól tudjuk, hogy kit keresnek, – csikorgatta a fogát John Carpenter.

– Mindenki a helyére! – parancsolta Harry Markel a legénységnek.

A matrózok közül csak az a kettő maradt a fődélzeten, akinek éppen szolgálata volt, a többiek pedig gyorsan besurrantak a hajó-szobába. Harry Markel és két cimborája óvatosan fölmentek a hajó-hidra, ahonnan a kis kormányos szobából észrevétlenül leshették a rendőröket.

Ezek valóban a megszökött fegyenceket keresték. Miután szegről-végre átkutatták a kikötőt és a várost, most már a partokon nyomozták a szökevényeket s úgy látszott, hogy különös érdeklődéssel vizsgálják az *Alert* hajót.

De nem igen volt valószínű, hogy valamit gyanítanak. Mind amellet nem volt lehetetlen, hogy meg fogják vizsgálni az *Alert*-t, mivel ez a hajó még a kikötőben volt, mikor a fegyencek megszöktek, s megtörténhetett, hogy valamelyik észrevétlenül elrejtőzött a hajón.

Az volt hát a kérdés, hogy a rendőrök mit fognak tenni?... Csónakba ülnek-e s feljönnek-e az *Alert* fődélzetére, hogy átkutassák a hajót?... Harry Markel és cimborái idegesen, izgatottan figyeltek a rendőrök minden mozdulatára... Hogyne! hisz ez az élet-halál kérdése volt rájuk nézve!

E közben az *Antilian School* növendékei is észrevették a parton járókelő rendőröket, és Hubert Perkins azonnal rájuk fogta a messzelátót.

– Nini, még revolverük is van! – mondta. – Bizonyosan üldöznék valakit.

– Szó sincs róla! – mondta Tony Renault tréfásan, – azt nézik, hogy elindult-e már az *Alert*, hogy a nagy eseményt tudtára adhassák az európai sajtónak.

– Bolond beszéd! – mondta John Howard vállat vonva.

– Ha nem hiszed, hát gyere; kérdezzük meg a kapitánytól.

A víg fickók mind betódultak a kis kormányos-szobába, a meghökkent kapitányhoz, a kinek sejtelve se volt róla, hogy mit akarhatnak.

S Clodion Lajos kezdte meg a szót:

– Látja-e azokat a rendőröket ott a parton, kapitány? – kérdezte.

– Látom, – felelte Harry Markel, – de azt már nem tudom, hogy mi dolguk van ottan.

– Azt hiszem, hogy a mi hajónkat vizsgálják, – folytatta Leuwen Albert.

– No már azt alig hiszem, – felelte John Carpenter hirtelen, – aztán ugyan minek is vizsgálnák?

– Bizonyosan gonosztevőket keresnek.

– Gonosztevőket? – csodálkozott Corty ártatlanul.

– Persze! – erősködött Clodion Lajos. – Hát önök nem hallották, hogy a «*Halifax*» kalóz-legénysége, amelyet a Csöndes-tengeren fogtak el s vasra verve hoztak Angliába, megszökött a queenstowni fegyházból?

– Bizony mi nem hallottuk, – mondta Corty oly ártatlan pofával, mint a ma született bárány.

– Pedig tegnap előtt, mikor megérkeztünk, egyébről se beszéltek a városban, – magyarázta Hubert Perkins.

– Az lehet, – felelte John Carpenter, – de mi se tegnapelőtt, se azelőtt nem jártunk a városban.

– De azt csak hallották, hogy a «*Halifax*» legénységét kalózkodáson érték és elfogták?

– Úgy rémlik, hogy hallottam, vagy olvastam ilyesmit, – szólott most Harry Markel, – de ennek már néhány hónapja lehet.

– Na, lássa! – diadalmaskodott Clodion Lajos, – hát ezek szöktek meg tegnapelőtt s a rendőrök bizonyára őket keresik.

– S reméljük, hogy meg is találják! – kiáltott föl Tony Renault.

– S megkapják méltó jutalmukat, az akasztófát! – tódította barátja kívánságát Clodion Lajos.

– Magam is azt hiszem, – felelte Harry Markel szárazon.

Ebből azonban semmi sem lett. A rendőrök, Harry Markel és cimboráinak nagy megelepedésére néhány perc múlva eltávoztak a sziklás partról. Miután a vidék minden zegét-zúgát gondosan átkutatták, lassan tovább mentek, persze, eredménytelenül, mert a banditák, akiket üldöztek, nem a szárazon rejtőzködtek, hanem az «*Alert*» fődézetén, ahol, ha csak egy csónakjuk van is, azonnal elfoghatták volna valamennyit.

– Végre... szabadon lélegzem! – sóhajtott föl Corty, mikor a rendőrök utolsója is eltűnt a magas sziklákról.

– Csak már szelünk is lenne! – kesergett John Carpenter. – Most ugyan elkerültük a veszedelmet, de ha sokáig tart ez a szélcsönd, a rendőrök előbb-utóbb a nyakunkon lesznek.

– Majd elejét vesszük ennek is, – jelentette ki Harry Markel. – Ha estig nem támad szél, leeresztjük a nagy csónakot, megkötjük hozzá a hajót és evezővel fogjuk kihajtani, illetőleg kivonszolni a sík tengerre.

– Valószínű, hogy az utasok is segíteni fognak az evezésben, – mondta John Carpenter.

– S ha kint leszünk a sík tengeren, – folytatta Corty, – ahol már nem fenyeget annyi veszedelem...

– Elvégezzük, amit még elvégeznünk kell, – fejezte be Harry Markel komoran.

X. FEJEZET.

Az éjszak-keleti szél.

A fiatal utasok a hajókoriátnak dőlve vizsgálták a szemhatárt. Kelet felől elborúlt az ég s a támadó felhők talán meghozzák a kis zivatart; mely egyúttal szelet is jelent.

De hátha nem?...

A kikötőből egyre-másra jöttek-mentek a hajók. A vitorlások vontatógőzöst fogadtak és úgy mentek ki a nyílt tengerre, ahol mindig van szél, melylyel elindulhattak.

Ah, mily szívesen megfogadott volna Harry Markel is egy ilyen vontatógőzöst, – de nem volt hozzá bátorsága. Mert hátha a gőzös kapitánya ismerte a meggyilkolt Paxtont?... S hátha ennek a révén kiderült volna az a szörnyűséges gaztett, mely a *Halifax* kalózáinak bűnlajstromát bekoronázta?!

Nem! ezt a veszedelmet nem volt szabad megkockáztatni; inkább várni, ha kell, még egy hétig is.

Délután három óra tájban sűrű füstszalag tűnt föl a dél-nyugati szemhatáron. Roppant gyorsjáratu gőzös volt, s félóra alatt már jól meg lehetett látni, hogy hadihajó.

A fiúk mind előszedték messzélatóikat és kíváncsian vizsgálták a gőzöst, találgatva, hogy miféle nemzetbeli. Clodion Lajos, a kinek a messzélátója jobb volt, mint a többié, csakhamar fölfödözte a lobogót a hajó hátsó árbócán s ujjongva kiáltott föl:

– Francia hajó!... Látom a zászlóját.

– Akkor köszönteni fogjuk! – felelte Tony Renault lelkesedve.

S mindjárt futott is Harry Markelhez, hogy engedje meg, hogy a jelző lobogóval köszönthessék a hajót. A kapitány meg is engedte, sőt mindjárt mondta, hogy a francia hajó felelni is fog a köszöntésre, mert ez matrózszokás.

A hadihajó másodosztályú páncélos cirkálóhajó volt, hét-nyolcezer tonna tartalommal, de roppant tömege mellett is oly gyorsan közeledett, hogy szinte repülni látszott a vizen.

A fiúk lassan kibetűzték messzélatóik segítségével a hajó nevét: a «*Jemappes*» volt, a francia hajóhad egyik legszebb hadigőzőse.

Clodion Lajos és Tony Renault a hajó farán álltak és fölhúzták az angol lobogót a francia hadihajó üdvözlésére, miközben társaikkal együtt lelkesülten kiáltották:

– *Vive la France!*

A nagy gőzösön pedig, mintha meghallották és megértették volna az ifjak lelkesedését, háromszor fölhúzták és leeresztették a hadilobogót, amivel a köszöntést viszonzták.

Öt óra tájban az ég még jobban beborult, s remélni lehetett, hogy ha ma este nem is, de holnap reggelre már bizonyosan megváltozik az idő.

– Meglesz már a szél, Harry! – dörzsölte a kezét John Carpenter elégedetten, – holnap ilyenkor már aligha leszünk itt!

– Minden készen van? – kérdezte a kapitány.

– Minden; csak a vasmacskát kell fölhúzni és indulhatunk.

– Akkor ma éjjélre már megkerüljük a hegyfokot és minden veszedelmen túl leszünk.

– S megszabadulunk ezektől a tejfölös száju tintanyalóktól is, – tette hozzá a vitorlamester megvetően.

– Már az igaz, hogy mindenütt láb alatt vannak, – dörmögte Corty boszúsan. – Lám, már megint jön kettő... Ugyan mit akarhatnak?

Anders Magnus és Tony Renault tisztességtudóan köszöntve járultak a kapitány elé.

A szót Tony Renault üzte-füzte.

– Paxton kapitány, – így kezdte: – a magam és társaim nevében tisztelettel kérdem: van-e remény, hogy az idő megváltozik?

– Most már van, – felelte Harry Markel, – sőt biztosíthatom is az urakat, hogy éjjél tájban már nem leszünk itt.

– Eszerint az «Alert» ma este indul?

– Úgy van, fiatal barátom, s a vitorlamesterrel éppen erről beszélgettem... Csak pár órai türelem, s aztán indulunk... Addig pedig mulassanak s hat órakor megehetik az utolsó vacsorát... értem: az utolsó vacsorát, amit Irország partjai közelében kapnak.

A fiúk nem értették meg ennek a félig gúnyos, félig fenyegető célzásnak az értelmét, s örömmel vitték meg a jó hírt pajtásaiknak.

A jó kedv egyszerre visszatért közójük, s vége-hossza nem volt a tréfának, élcelődésnek mindaddig, míg a hajó pincérje értük nem jött jelenteni, hogy kész a vacsora.

Ez a pincér – Wagah volt a neve – a legveszedelmesebb álszenteskedő volt. Színleg alázatos, szolgálatkész és mindenekfölött tanulékony, engedelmes fickónak látszott, voltaképpen azonban álnok hazug, furfangos gazember volt, akinek minden gondolata bűn és árlás.

Hizelgő, előzékeny és alázatos modorával a szó szoros értelmében meghódította Patterson urat, aki be nem telt a derék pincér dicséretével. Órákig el tudott vele beszélgetni, s egy ily alkalommal a ravasz Wagah töről-hegyre megtudta az egész «Ösztöndíjas» históriát, még azt is, hogy mrs. Seymour Kethlen minden ifjúnak s magának Patterson úrnak is, hét-

száz font jutalmat ad, ha majd a kirándulás befejeztével haza indúlnak Angliába.

Ez fontos és érdekes adat volt, amely – mint nemsokára látni fogjuk – alaposan megváltoztatta és fölforgatta Harry Markel eredeti terveit s egyúttal, legalább egyelőre, biztosította az utasok életét is.

A vacsorát vidám hangulatban ették végig a fiúk. Még magának Patterson úrnak is jó kedve kerekedett, miután megtudta, hogy még az éj leszállta előtt indúlnak, mert most már, a két napi vizen lakás után, azt hitte, hogy nincs mit félnie a tengeri betegségtől.

Természetes, hogy erről is sok szó esett a vacsora alatt, ami alkalmat adott Patterson úrnak, hogy egy «rövid, de csattanós» példával bizonyítsa a megszokás erejét és hatalmát.

– Minden attól függ, fiatal barátaim, – így kezdte, – hogy beleszokjunk abba az állapotba, amelybe a körülmények sodortak bennünket. Így például tudok egy esetet...

– Halljuk! Halljuk! – kiáltoztak a fiúk tapsolva.

– Tehát, – folytatta Patterson úr, kényelmesen hátra dőlve a székében, – egy természettudós, a kinek a nevére már nem emlékszem, a halakon akarta kipróbálni a megszokás erejét és hatalmát. Volt egy pontya, melyet szép nagy víztartóban ápolt és dédelgetett: ezen próbálta ki a módszerét. Minden nap kivette a pontyot a vízből, először egy percre, aztán kettőre, háromra, négyre-ötre, tízre, végre egy órára, majd egy egész napra, – úgy hogy az értelmes állat lassanként végkép hozzá szokott a levegőhöz és szárazföldre s úgyszólván már élni se tudott a vízben.

– Szinte hihetetlen! – álmélikodott Magnus Anders.

– Pedig a tudományos kísérlet adatait nem lehet megcáfolni, – felelte Patterson úr komolyan.

– S mi lett ebből a furcsa pontyból? – kíváncsiskodott Tony Renault. – Még mindig él?

– Fájdalom, nem! – felelte Patterson úr. – Egy napon véletlenül a vízbe esett és belefuladt.

A harsogó kacagás, ami erre a nem várt befejezésre támadt, egyszerűben lerontotta a «tudományos kísérlet» adatainak a hitelességét s maga Patterson úr is versenyt kacagott tanítványaival a sikerült tréfán.

E pillanatban kívülről behallatszott Harry Markel harsány parancsszava:

– Minden legény a helyére!

A fiúk azonnal fölugráltak az asztaltól és fölrohantak a födélzetre. Éjszak-kelet felől csipős szél csapott az arcukba: – most már valóban indulhattak!

Négy matróz már beledugta a hosszú rúdakat a vasmacska sarujába és forgatni kezdte a nehéz alkotmányt. A fiúk is azonnal neki feküdtek a

munkának és versenyt izzadtak a hajóslegényekkel. Másfelől John Carpenter és a többi matrózok a vitorlával bajlódtak és egymásután bontogatták ki őket.

– Keresztbe a rudakat – parancsolta Harry Markel.

A nagy vitorlarudak csikorogva fordultak féloldalt s a szél belekapott a vitorlákba, melyek duzzadni kezdtek.

E pillanatban a hajó érezhetően megbillent: a vasmacska eleresztette a tenger fenéket s a szél azonnal vitte tovább.

– Előre délnyugatnak! – parancsolta a kapitány.

Az *Alert* lassan délnyugatnak fordult és egyre távolodott a parttól, miközben a fiúk levegőbe hajigálták süvegjeiket és hangosan hurráztak.

– Bőgjetek csak! – dörmögött magában John Carpenter, holnap úgy is oly csöndesek és némák lesztek, mint a sír!

Majd, oda fordúlva Harry Markelhez, csöndesen kérdezte:

– Ma éjjel végzünk velük?

– Se ma, se holnap! – felelte Harry Markel kurtán. – Mindegyik hétszáz font sterlinggel többet fog érni, ha Barbadosból elindulunk.

XI. FEJEZET. A tengeren.

Másnap reggelre csipős szél kerekedett, s mire az *Alert* utasai fölkeltek, már nyoma se volt a szárazföldnek.

Harry Markel tehát elhatározta, hogy a tervezett gyilkosság végrehajtását egy időre elhalasztja.

Mindent meghányva-vetve, meggyőződött arról, hogy veszedelem nélkül végigjátszhatja Paxton kapitány szerepét, mivel az utasok nem ismerték a szerencsétlent, a hajó igazi legénységéből pedig egyetlen egy sem élt. Igaz, hogy ha eltette volna Patterson urat és növendékeit láb alól, azonnal indulhatott volna kalózkodni a Csöndes-óceánra, s valóban ez is volt a szándéka: de a véletlen egyszerre keresztül húzta, illetőleg megváltoztatta terveit.

Miért is ne tenné meg az útát Barbadosig, mint Paxton kapitány, mikor mit se kockáztat ezzel?... Sőt határozottan nyer; mert ha az ifjak mindegyike és Patterson úr is, megkapják a jutalmat mrs. Seymour Kethlentől, fejenként hétszáz font sterlinggel többet szerezhet tőlük, ha addig vár a legyilkolásukkal.

Igaz, hogy cimboráinak egyik-másika, például Corty is, aggódott és el-lenezte a dolgot. Utóvégre is nem lehet tudni, nem találkozna-e az Antillákon valakivel, aki ismerte Paxton kapitányt, vagy legalább valamelyik matrózát?...

De Harry Markel sietett megnyugtatni az aggodalmaskodókat.

– Ez a Paxton sohase fordult meg az Antillákon, – magyarázta cinkosainak: – következésképpen senki sem ismeri ottan. A legénység nem számít, mert hisz a hajók majdnem minden kikötőben változtatják az embereiket. Az egész veszedelem, amit kockáztatunk, számba se jöhet azzal a roppant összeggel szemben, ami a markunkat üti, ha jól sikerül a dolog.

Ez az okoskodás hatott: a kapzsiság győzött a józan óvatosságon, s az *Alert* utasainak életét egyelőre semmi veszedelem se fenyegette.

Harry Markel, természetesen, legjobb szeretett volna egyenesen Barbadosba hajózni, hogy Patterson úr fölvegye mrs. Seymour Kethlentől a nagy jutalmat. Azután a legelső éjszaka a nyílt tengeren vízbe hanyatta volna az utasokat mind, s megszabadulván tőlük, sietett volna egyenesen a Csöndes-óceánra.

Csakhogy mrs. Seymour Kethlen pontosan megszabta a hajó útirányát, melytől a kapitánynak nem volt szabad eltérnie.

Az első állomás Szent Tamás szigete, a második a Sainte-Croix, ahol Niels Harboe és Axel Vickborn dán földre léphetnek.

A harmadik állomás Saint-Martin szigete, félig francia, félig hollandus birtok, és Leuwen Albertus itt született. Ezután következik a Szent Bertalan-sziget, az egyetlen svéd birtok az Antillákon, máskülönben Anders Magnus szülőhelye.

Innen tovább Antigua és Guadeloupe érintésével, az *Alert* meglátogatja az angol Dominicát, a francia Martinique-ot és Santa-Lucia szigetét, s csak akkor fordul délnek, Barbados felé, ahol mrs Seymour Kethlen már várja őket.

E megszabott útiránynak megfelelően Harry Markel dél-nyugat felé vitorlázott, szép, csöndes időben, kedvező széllel. A tenger nyugodt volt, s a hajó utasai közül egyiket se bántotta a tengeri betegség. Legjobban Patterson úr örült ennek, aki már-már elhitette magával, hogy az egész utazás ily szépen, rendben és kellemetlenségek nélkül megy végbe.

De csakhamar keservesen kellett tapasztalnia, hogy csalódott. Déltájban a szél erősödött s a tenger nyugtalanabb lett. Az *Alert*, ámbár jól tartotta magát szél mentében, mégis erősebben bukdácsolt és Patterson úrnak kóvályogni kezdett a gyomra.

Ez kellemetlen ügy volt. S a fiúk, akiknek éles szemét mi sem kerülte ki, észrevették, hogy Patterson úr aznap délben sokkal kevesebbet evett, mint rendszeren.

Az érdeemes mentor ebéd után kissé törődötten vánszorgott föl a hajóhidra, ahol leült. Azt hitte, hogy a friss levegő majd helyrehozza, de nem úgy lett. Lassanként szédülni kezdett, a feje zúgott és egész testét hideg borzongás járta át.

– Nos, kapitány – kérdezte bágyadtan Harry Markeltől, aki ott járt-kelt a kormány körül: – most csak meg van elégedve? Azt hiszem, elegendő szelünk van.

– Nem is panaszkodom, – felelte kurtán Harry Markel.

– És tartós lesz ez a szél? – firtatta tovább Patterson úr nyugtalanul.

– Szerencsére az; sőt azt hiszem, még erősödik is.

Patterson úr nagyot sóhajtott s magában éppen nem találta «szerencsé»-nek, hogy a szél még erősödni is fog. Nagy nehezen talpra állt, lement a földélzetre és sétálni akart. De nem igen lehetett, mert a hajó veszedelmesen bukdácsolt, ringott, úgy hogy Patterson úr kénytelen volt minden pillanatban a kötelekbe kapaszkodni.

Az alattomos Corty, aki titkos kárörömmel szemlélte az «édesvízi patkány» sanyarúságát, színlelt jámborsággal odament a tántorgó Patterson úrhoz.

– Tudja-e uram – szólt a sipkáját megbillentve, – hogy mit kéne tennie?

– Ha megmondja, kedves barátom – felelte Patterson úr, megkapaszkodva a főárbocz kötélzetébe: – ha megmondja, akkor tudom.

– Hát ne nézzen a tengerre – tanácsolta Corty. – Mindjárt nem fog úgy szédülni a feje.

– Könnyű ezt mondani, de nehéz ám megtenni! – felelte Patterson úr, meglehetősen rekedt, töredezett hangon. – Ez a tenger úgy csábítja és megbűvöli a szemet, mint a basiliskus.

Mondanunk se kell, hogy az *Antilian School* növendékei nem hagyták el Patterson urat a nyomorúságában. Ott jártak-keltek körülötte és mindenképpen igyekeztek könnyíteni a baján.

De ez, persze, sehogy se ment. Mert a tengeri betegség olyan nyavalya, amelynek nincsen orvossága. A fiúk tehát, nem tudván segíteni a bajon, szórakoztatni, mulattatni igyekeztek Patterson urat. Aztán egyik is, másik is tudott valami jótanácsot, és Patterson úr, mint a kezes bárány, minden tanácsot hűségesen megfogadott.

Hubert Perkins lement a hajószobába és fölhozott egy üveg finom rumot. Ebből két kis pohárával belediktált Patterson úrba, aki kortyonként itta a jó szíverősítőt.

Egy órával később a jószívű Axel Wickborn hozott melisszacsöppeket, de már ez se használt. Patterson úr bágyadtan, elcsigázva, halálra váltan hevert a kényelmes széken, és várta a katasztrófát, mely minden pillanatban fenyegette.

A végzetes perc nem sokáig késett. Patterson úr egyszerre csak elsárgult, hebegett valamit, aztán gyorsan fölugrott, s amennyire tudott, sietve levánszorgott kabinjába. Vagy félóráig maradt oda.

Mikor ismét feljött a fődélzetre, meglátszott rajta, hogy odalent megkönnyebbült, de azért az állapota éppen nem javult, sőt a gyöngesége még fokozódott.

A következő három napon a szél éppen nem gyöngült, s ennek megfelelően Patterson úr állapota sem javult. Mindent megpróbáltak vele: a teát, citromot, kávé, rumot, a hideg és meleg borogatásokat, a koplalást és a jóllakást: de mindez semmit se használt.

Végre az alávaló Corty, aki fölségesen mulatott a szegény Patterson úr nyomorúságán, színlelt részvétellel oda ment hozzá és azt kérdezte:

– Van-e bátorsága, Patterson úr?

A boldogtalan mentor csak nyögve bólintott rá igent a fejével.

– Akkor hát igyék meg egy pohár tengervizet, – tanácsolta Corty meggyőződéssel. – Ennek az orvosságnak néha bámulatos a hatása.

– Megpróbálja, Patterson úr? – kérdezte Hubert Perkins.

– Meg!... Meg! – nyögte a boldogtalan elszántan.

– Azonnal szolgálok vele! – ajánkozott Corty, s lehajítván a kötélre kötött csöbröt, mindjárt föl is húzta, tengervízzel tele.

Patterson úr reszkető kezébe fogta a poharat és hősieles elszántsággal nagyot húzott belőle. De csak az első kortyig mehetett: ez volt a kegyelemdőfés.

A mi ez után következett, tollal le nem írható. A szerencsétlen mentort oly görcsös ökredezés fogta el, hogy egész teste vonaglott és rángatózott. A gaz Cortynak igaza volt: ennek az «orvosság»-nak valóban bámulatos a hatása...

– Na, ez se igen ér ám el épen Szent-Tamásig! – mondta John Carpenter megvetően, mikor a szerencsétlen Patterson urat levitték a kabinjába.

Pedig mégis elért. A drasztikus orvosságnak, amit Corty ajánlott, meg volt az a hatása, hogy teljesen kiürítette, kitisztította a gyomrot.

Nem maradván a gyomorban semmi, megszűnt a hányás ingere is, és a végkép elgyöngült, elcsigázott mentor ájulásszerű álomba merült.

Majdnem két napig tartott ez az állapota; de mikor fölocsúdott, megjött az étvágya is, és 48 óra múlva már ismét fönt járkált a fődélzeten. Gyönges volt még, az igaz: de a betegségen már átesett, s mivel legyőzte, nem kellett többé félnie, hogy újra megkapja. A tengeri betegség olyan, mint a sárgaláz: aki egyszer kilábol belőle, soha többé meg nem kapja.

XII. FEJEZET.

Az Atlanti-óceánon keresztül.

Az utazás elég kellemes volt. A többnyire szép és derült időt csak ritkán zavarta meg egy-egy futó, nyári zivatar, de ez is oly jelentéktelen volt, hogy az *Alert* föl se vette.

Az ifjak, hasznukra akarván fordítani a kedvező alkalmat, csupa mulatságból beálltak hajós inasoknak, s ha kellett, versenyt dolgoztak a matrózokkal. Különösen Tony Renault és Magnus Anders buzgólkodtak nagyon, és Patterson úr sokszor aggódott is volna értük, ha ott nincs Carpenter John, aki mindig nagyon vigyázott reájuk.

De hogy is ne vigyázott volna... hisz mindegyik ifjúnak az élete hétszáz font sterlinget ért neki!

Az ifjak egyik legkedvesebb szórakozása a horgászás volt, s ezt a mulatságot nem is eredménytelenül űzték. Legtöbb sikere volt a hidegvérű Leuwen Albertusnak, meg a türelmes Perkins Hubertnek, akik ketten több ízben ellátták a konyhát az ebédre való hallal.

Sok mulatságot szereztek a pajkos delfinek is, melyek csoportosan úszkáltak, bukdácsolnak a hajó körül. Az «óceán bohócai», ahogy e fürge és ügyes állatokat jellemzően elnevezték, bámulatos gyorsan és merészen játszottak a hajó mellett. Egymás után ugráltak ki a vízből, fél-két méter magasra, s aztán fejfelé buktak ismét a tengerbe, s átbújván a hajó alatt, a másik oldalon szökkentek föl ismét.

A matrózok több ízben megkísértették, hogy megszigonyozzák őket, de eredménytelenül. A fürge állatok egyetlen farkcsapásukkal oly hirtelen vetették magokat odább, hogy mindig sikerült kitérniök a szigony elől, rendszeresen abban a pillanatban, midőn már azt hitték, hogy a gyilkos fegyver beléjük furódik.

De nem csak delfineket láttak, hanem cápákat is. E roppant falánk állatok folyton tátott szájjal úszkálnak a vízben, mindig készen, hogy mindent elnyeljenek, ami útjukba téved. Mindegy nekik, akármit kaphatnak: kalap, fadarab, boros palack, kötélvég, ételmaradék, szóval akármi, ami a hajóról a vízbe hull, kedves zsákmányuk nekik. S amit egyszer elnyeltek, soha többé napvilágra nem kerül.

Július 7-ikén az *Alert* matrózai fogtak egy cápát, amely legalább is két öl hosszú volt. Mikor elnyelte a vashorgot, melyre egy darab sózott húst tűztek csalétkül, oly irtózatos erővel rángatta a kötelet, hogy hat ember is csak igen nehezen tudta fölhúzni a fődélzetre.

Clodion Lajos és társai mind odacsődültek a tömérdek szörnyeteg köré, melyet kíváncsisággal vegyes borzadálylyal vizsgáltak, de John Carpenter figyelmeztetésére hallgatva nem igen mertek közel menni hozzá, mert a vonagló és végét járó cápa farkcsapásai könnyen veszedelmesekké válhattak volna rájuk nézve.

A matrózok, mihelyt a cápa fönt volt a földéleten, azonnal szekercével estek neki, s először megölték, aztán pedig földarabolták. A húsa ugyan élvezhetetlen, de az úszóiból kitűnő kocsonyát lehet készíteni, s a hajó szakácsa ki is tett magáért ezzel az ízletes fogással.

Az idő tehát nem telt unalmasan; az ifjak még vadásztak is. Néha ugyanis egész sereg sirály és viharmadár keringett a hajó fölött, és Hinsdale Roger, meg Clodion Lajos, akik legjobban tudtak a puskához, sokat lelőttek belőlük.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a hajó legénysége és az utasok között soha se lett bizalmasabb a viszony. Az ifjak voltaképen csak a földéletmesterrel, meg Cortyval és Wagahval érintkeztek. A többi matrózok úgyszólván bújtak előlük, Harry Markel pedig mindig oly rideg, tartózkodó és kimért volt velük szemben, mint az első napon.

Gyakran találkoztak vitorlásokkal és gőzösökkel is, de ezek sokkal messzebbre voltak tőlük, semhogy szóba állhattak volna velük.

Különben Harry Markel, amennyire tehetette, azonnal eltért rendes irányától, mihelyt hajót pillantott meg, s messzire elkerülte, csakhogy ne kelljen vele érintkeznie.

Egy napon azonban még se térhetett ki. A *Portland*, egy igen nagy személyszállító amerikai gőzös, mely szintén az Antillák felé igyekezett, utolérte az *Alert*-t s mellette elhaladtában átszólt hozzá:

- Minden rendben van a hajón?
- Minden! – kiáltotta vissza Harry Markel.
- Semmi újság?
- Semmi.
- Hová mennek?
- Az Antillákra... És önök?
- San-Diegóba.
- Szerencsés utat!
- Szerencsés utat!

A *Portland* köszönt a zászlójával s pár óra múlva már el is tűnt a szemhatárról.

Tony Renault és Magnus Anders, akik legtöbbet törődtek az út irányával – sőt naplót is vezettek róla – július 19-ikén kiszámították, hogy már csak 50-60 mérföldnyire lehetnek a szárazföldtől.

Ez a szárazföld a Bermuda-szigetcsoport volt, amely körülbelül négy-száz szigetekskét számlál. Mindannyi angol birtok, és Bermuda, Szent-György, Cooper, meg Sommerset a legnagyobbak köztük.

John Carpenter, a kinek olyan szeme volt, mint a hiúznak, már délelőtt figyelmeztette a két ifjút:

– Nézzenek csak jobbra: a vasmacska meg a latin-vitorla közt, egyenesen...

– Nos? – kérdezte Tony Renault izgatottan.

– Nem látják a magas hegyeket?

– Én nem látok semmit, – jelentette ki Magnus Anders.

– Pedig a hegyek itt vannak, – felelte a matróz. – Látni amint túlemelkednek a felhőkön. Estig bizonyára önök is észreveszik őket.

S valóban, mielőtt a nap nyugovóra szállt, már jól lehetett látni a hatalmas hegyfokot, másnap reggel pedig alig tíz mérföldnyire voltak a Szent-Dávid-szigettől, mely a szigetcsoport legkeletibb pontja.

De ez napon hirtelen heves zivatar támadt. A józan ész azt tanácsolta volna Harry Markelnek, hogy megkerülve a hegyfokot, mögéje menekülve várja meg, míg az orkán végigsöpri a tengert és elmegy mellette: de ő nem merte ezt tenni.

Bermuda angol birtok: hátha ismerik ott Paxton kapitányt?

Ettől való féltében inkább maga is a viharral rohant dél-keletnek, mit se törődve utasaival, akiknek nagyobb része megkapta a tengeri betegséget, s ugyancsak keservesen szenvedett.

Patterson úr, aki már túl volt ezen a nyavalyán, bámulatraméltó önfeláldozással ápolta növendékeit, s fölötte büszke volt, hogy még csak az étvágyát se rontotta el a vihar.

Ez az orkán egyébként alaposan kiverte útból a hajót, s midőn harmadnapra elállt a szél, s a tenger is csillapodni kezdett, legalább 300 mérfölddel messzebb voltak céljuktól, mint a vihar előtt.

Tony Renault és Magnus Anders, mihelyt a hajó nem himbálózott oly veszedelmesen, azonnal fölmásztak az árbockosárba, szétnézni, hogy nem látnak-e földet valahol...

Sehol semmi: köröskörül a sivatag tenger, ameddig a szem látott.

Mikor Harry Markel délben fölmérte a napmagasságot s kiszámította a hajó állását a földgömbön, kétszázötven tengeri mérföldnyire voltak az Antillák legközelebb eső szigetétől.

Kétszázötven mérföld: két-három nap még akkor is, ha nagyon kedvezőtlen a szelük...

Itt volt a Rubicon. Most még volt idejük megfontolni a banditáknak, hogy mit tesznek.

Előre menjenek-e, vagy... visszaforduljanak és a tengerbe hányják utasaikat: ez volt a fontos kérdés, amelyben határozniuk kellett.

Ha előre mennek: sokat kockáztatnak, de sokat is nyernek; ha visszafordulnak: két hét alatt elérhetik a Csöndes-óceánt és kedvükre kalózkodhatnak...

A banditák egy részének éppen nem volt kedvére a kockázattal járó előremenetel. Igaz, hogy a hétszáz font sterling fejenként nagyon csábította őket; de viszont a hátuk is borsózott félelmükben, ha arra gondoltak, hogy valaki rájuk ismerhet az Antillákon.

...Most még van idő – mondogatták... Holnap, vagy akár ma éjjel is, meglephetik álmukban a gyanútlan utasokat, s pár perc alatt végezhetnek velük. Aztán az *Alert* délnek fordul s megy az útjára...

De Harry Markel hallani se akart erről. Cinkosainak minden okoskodására és ellenvetésére csak ezt felelte:

– Bízatok bennem! Nincs mitől félnünk!

S ezt oly meggyőződéssel s akkora elszántsággal mondta, hogy a banditák lassanként maguk is bízni kezdtek, s végre vállat vonva mondták:

– Hát legyen!... Utóvégre Harry is vásárra viszi a bőrét!... Hátha ő jobban tudja, mit csinál?

Így aztán július 25-ikén már csak hatvan mérföldnyire voltak az Antilláktól, s valószínű volt, hogy még estének előtte megpillantják Szent Tamás partjait.

Ezt a napot Tony Renault és Magnus Anders ismét odafönt töltötték az árbockosarakban: sőt fogadtak is, hogy ki látja meg először a földet...

XIII. FEJEZET.

Az «Essex» cirkálójó.

De, még mielőtt a földet megpillantották volna, egyéb is történt. Délután négy óra tájban ugyanis Tony Renault hangosan lekiáltott:

– Hajó!

Öt-hat mérföldnyire, egyenesen az *Alert* orra előtt, vékony füstoszlop szállt fölfelé a szemhatárról; látszott, hogy gőzös jár arra.

Ez a gőzös nagyon gyorsjárású lehetett, mert félóra múlva már egészen jól látható volt, s a következő félóra alatt oly közel jött az *Alert*-hez, hogy alig volt tőle negyedmérföldnyire.

Az utasok kíváncsian találgatták a földélzeten, hogy miféle hajó lehet.

– Hadi gőzös, – mondta az egyik.

– Én már a zászlaját is látom... angol.

– A neve pedig «Essex» – toldta meg Tony Renault, aki a kapitány messzelátójával kibetűzte a hajó nevét.

– És, úgy létezik, velünk van dolga...

Valóban, úgy látszott és úgy is volt.

Az Essex 5-600 tonnás cirkáló-gőzös volt, s miután fölhúzta hadi lobo-góját, félgőzre fogta a gépjét s egyenesen az *Alert* felé tartott.

Képzeltetjük, mily szorongó aggodalmak szállták meg a banditákat!... Egyik rémkép a másikat váltotta föl izgatott képzelgésben, s egyik-másik már látni vélte magát az akasztófán!

Vajon nem lehetséges-e, hogy Queenstownban mindent megtudtak, s fölfedezvén a gyilkosságot, sürgönyöztek az Antillákra, hogy fogják el az *Alert*-t az ál-Paxtonnal és fegyencársaival együtt?... S hátha az Essex most azért jött eléjük, hogy elfogja őket?

Eleinte ilyen rémes aggodalmak villantak át Harry Markel agyán, de a ravasz gonosztevő csakhamar elnyomta szorongását és higadtabb lett.

...Nem lehet az, hogy az Essex az ő elfogatásukra jött eléjük. Még ha fölfedezték is a gyilkosságot, senki se tételezné föl róluk azt a hallatlan vakmerőséget, hogy az Antillákra jöttek volna a helyett, hogy meneküljenek... Nem! erről szó se lehet.

Így megnyugodva, Harry Markel elszántan és hidegvérrel várta a törté-
nendőket. Az Essex jelezte lobogójával, hogy beszélni akar vele; kereszt-
be kellett hát fordítani a vitorlákat, hogy a hajó megálljon, s egyúttal a lo-
bogót is föl kellett húzni...

A döntő pillanat közeledett: kitérni előle már nem lehetett. Még ha az *Alert* szökni akart volna is, minden kísérlete hiába való lett volna; az Essex negyedóra alatt utóléri s akkor mindennek vége.

Most a cirkálóhajó egyik csónakját leeresztették, s mihelyt a csónak a vízben volt, azonnal két tiszt szállt le és ült bele.

Pár perc múlva mind a ketten az *Alert* födélzetén voltak.

– Hol a kapitány? – kérdezte az idősebbik.

– Itt vagyok, – felelte Harry Markel előlépve.

– Ön Paxton kapitány?

– Az vagyok.

– S ez a hajó az *Alert*, mely június 30-ikán indult el Queenstown kikötő-
jéből?...

– Úgy van, uram.

– S az «*Antilian School*» növendékei szintén a hajón vannak?

– Ott állnak a hídon – felelte Harry Markel, s rámutatott Patterson úrra meg az ifjakra, akik egy szót se vesztek el ebből a párbeszédből.

A két tisztt, Harry Markeltől követtve, fölment a hajóhídra s miután köszöntötte az utasokat, az angolokat jellemző hideg udvariassággal fordült Harry Markelhez:

– Paxton kapitány, az *Essex* parancsnoka örül a szerencsének, hogy találkozott az *Alert*-vel s mi is örülünk, hogy jó egészségben látjuk önöket.

Harry Markel néma főhajtással köszöntö meg a jó kívánságot s várta, hogy a hadnagy megmondja, miért jött föl a hajóra.

– Jó útjuk volt – kérdezte a hadnagy: – s az időjárás kedvezett?

– Nem panaszkodhatunk – felelte Harry Markel: – csak most, pár napja, értünk erős vihart, amely ki is vert utunkból néhány száz mérfölddel.

– Ah, hát ezért késtek? – kérdezte a hadnagy közömbösen.

Majd, az utasok felé fordúlva, így szólt:

– Patterson úr?...

Az érdeemes mentor előlépett, s tisztelettudóan meghajtván magát, így szólt:

– Engedje meg, uram, hogy bemutassam önnek fiatal útitársaimat, s egyúttal kérem, fogadja legmélyebb tiszteletem és kiváló nagyrabecsüléssem kifejezését...

– Amellyel vagyok, alázatos szolgálja, Horatio Patterson... – súgta a pajkos Tony Renault a szomszédja fülébe.

A két tisztt kezett fogott Patterson úrral, majd az idősebbik odafordült Harry Markelhez:

– Hol a legénység?... kérem, sorakoztassa őket.

Harry Markel megdöbbsent; de még nála is jobban megdöbbsent John Carpenter, hogy mi lesz most?!... De habozni vagy tétovázni nem lehetett, s a banditák lassan sorakoztak a főárboc előtt.

A két tisztt önkénytelenül összenézett és a fejétt csóválta: ennyi csúf pófát régt láttak egy rakáson.

– Csak kilenc legénye van? – kérdezte az idősebbik.

– Csak kilenc – felelte Harry Markel.

– Pedig mi úgy tudjuk, hogy az *Alert* legénysége tíz ember volt... önt nem számítva, Paxton kapitány.

Ez a kérdés annyira kihozta sodrából Harry Markelt, hogy hamarjában felelni se tudott rá. Hogy időtt nyerjen, azt kérdezte:

– Minek köszönhetem a szerencsét, uram, hogy a hajómon tisztelhetem önöket?...

Ez a kérdés annyira természetes volt, hogy a hadnagy habozás nélkül megfelelt rá:

– Csak azért jöttünk önök elébe, mert Barbadosban már nyugtalankodtak az *Alert* hosszás elmaradása miatt. A szülők és rokonok mind az Antillákon, mind Európában aggódtak. Mrs. Seymour Kethlen megkérte a

kormányzó urat, hogy kerestesse a hajót s a kegyelmes úr az *Essex*-et küldte az «Alert» elébe. Ez az oka a mi látogatásunknak, de most, hogy látjuk, hogy minden rendben van a hajón, őszintén örülünk, hogy szerencsésen megérkeztek.

Ez a nagy figyelem és részvevő aggodalom lelke mélyéig meghatotta Patterson urat, aki menten meg is köszönte a hadnagynak a meleg érdeklődést. A maga és növendékei nevében megkérte a tisztet, hogy tolmácsolja őszinte hálájukat Mrs. Seymour Kethlennek és Barbados kormányzójának.

Harry Markel azonban megkockáztatta azt a megjegyzést, hogy – mivel az *Alert* mindössze csak két napot késett – talán mégse volt elegendő ok a nagy aggodalomra s az *Essex* mozgósítására.

– E két napi késedelmén kívül – felelte a hadnagy – még egyéb okunk is volt az aggodalomra.

John Carpenter és Corty megrezzenve néztek össze. Maga Harry Markel is megdöbbsent egy kissé, azért vigyázott magára s a legcsekélyebb jellel sem árulta el belső nyugtalanságát.

– Mikor indult el az *Alert*? – kérdezte a hadnagy.

– A vasmacskát június 30-én este félnyolc tájban szedtük föl, – felelte Harry Markel. – De még jóformán ki se értünk az öbölből, mikor a szél már elállt s az «Alert» másnap egész nap szélcsöndben vesztegelt a hegyfok alatt.

– Harmadnap reggel pedig – mondta most a hadnagy – egy hullát találtak a parton, ahová a tenger áramlata vetette ki. Ruháiról s a gombjairól fölismerték, hogy a szerencsétlen, amíg élt, az *Alert* matróza volt.

John Carpenter és a többiek szinte megdermedtek a rémülettől. Ez a hulla valamelyik áldozatuk hullája lehetett s az átkozott véletlen talán árulója lett gyilkosságuknak.

Az *Essex* hadnagya elmondta most, hogy Barbados hatóságait táviratban értesítették erről az eseményről s leginkább ez a körülmény nyugtalanította őket, mikor az «Alert» nem érkezett meg a kitűzött időre.

Majd azt kérdezte:

– Ön hát elvesztette egyik emberét, Paxton kapitány?

– Úgy van, uram, – felelte Harry Markel vakmerően. – Bobnak hívták a szerencsétlent. Akkor esett a tengerbe, mikor még a Farmar-öbölben horgonyoztunk s bármennyire kerestük is, nem bírtuk többé kihalászni a boldogtalant.

– Ah, most már értem, miért van csak kilenc embere tíz helyett! – szölt a hadnagy. – Egészen természetes!

De Patterson úr nem találta oly egészen «természetes»-nek a dolgot. Izgatottan fordult Harry Markelhez s kérdőre vonta, hogy miért titkolta el előttük ezt a szerencsétlenséget?

Harry Markel nyugodtan felelte, hogy nem akarta e gyászos hírrel megdöbbeneni utasait, akik talán rossz előjelnek tekintették volna ezt a szerencsétlenséget.

A magyarázat eléggé ügyes és talpraesett volt, de azért a banditákban másodszer is meghűlt a vér, mikor a hadnagy így szólt:

– A Queenstownból jött sürgöny azt is jelentette, hogy a hulla mellén mély seb tátongott.

– Seb?! – kiáltott föl Clodion Lajos ijedten, míg Patterson úr a képéből kikelve bambán bámúlt a hadnagyra.

Harry Markel hamar erőt vett megdöbbenésén s roppant lelki nyugalommal felelt:

– Ez a Bob a középső árboc vitorlarúdjáról esett le s estében neki vágódott a darúnak; valószínűleg akkor sebesült meg s ez volt az oka is, hogy eszméletlenül hullván a vízbe, nem bírt többé fölszínre vergődni.

Ez a magyarázat is eléggé ügyes volt, de a hadnagy fejét rázva mondta:

– A sebet nem az esés okozta. Kés-éjtette mély, hosszú seb volt az s a gyilkos penge az áldozat szívéit is átszúrta.

Most már mind oda voltak a banditák; kétségtelennek látszott, hogy az *Essex* hadnagya tisztában van azzal, hogy a szerencsétlen matrózt úgy gyilkolták meg. Csak az volt a kérdés, hogy miért jött az *A/ert* fődélzetére? Azért-e, hogy elfogja mindnyájukat, hogy esküdtszék elé állítsa őket az elkövetett gyilkosság miatt?

Ha elfogják és visszahurcolják őket Angliába, bizonyos, hogy az akasztófát egyikük se kerüli el. Ó, mennyivel jobb lett volna, ha ösztönükre hallgatva mindjárt indulás után meggyilkolják az utasokat s ők maguk, ahogy a szándékuk volt, kalózkodni mennek a Csöndes-óceánba.

De most már késő volt ezen keseregni. Most már Harry Markelnek azon kellett fáradoznia, hogy tisztára moshassa magát meg társait a szörnyű vád alól.

S csodálatos, hogy ebben – bár akarata ellenére – Patterson úr segített nekik legjobban.

– Hogyan?! – kiáltott föl elszörnyedve, – hát gyilkos kéz ölte meg azt a szerencsétlent?

A mire a hadnagy így válaszolt:

– A távirat szerint a matróz még élt, midőn a parthoz ért, ahol akkoriban egy csapat fegyenc garázdálkodott... Valószínű, hogy ezeknek a kezeibe jutott, s a gazemberek valamelyike leszúrta őt.

– Ó, bizonyosan a *Halifax* kalóz legénysége gyilkolhatta meg, – vágott közbe élénken Hinsdale Roger. – Ezek a banditák éppen akkor szöktek meg a fegyházból, mikor mi Queenstownba értünk.

– A nyomorúltak! – tört ki Tony Renault fölháborodva. – De azóta csak elfogták őket?

– A legutolsó hírek szerint még nem, – felelte a hadnagy. – Mindamellett lehetetlen, hogy megszökhettek volna Irországból s így előbb-utóbb kézre fognak kerülni.

– Reméljük, hogy minél előbb utóléri őket az igazságszolgáltatás keze! – fejezte be a beszédet Harry Markel, aki mindvégig megőrizte bámulatos hidegvérét.

– Ez aztán az ember! – súgta oda John Carpenter a cimborájának. – Nem igen jön ki a sodrából, mi?

– De nem ám! – felelte Corty elégedetten, – pedig ugyancsak a nyakára csavarodott a kötél.

A két tiszt ezután még néhány percig beszélgetett Patterson úrral, meg az *Antilian School* növendékeivel, s aztán elbúcsúzott tőlük.

Mielőtt ismét a csónakba szállt volna, az első hadnagy odafordult Harry Markelhez s azt kérdezte:

– Nemde, Paxton kapitány: az *Alert* holnap estig már bizonyára elér Szent-Tamás szigetére, mivel csak ötven mérföld az út odáig?

– Minden esetre, uram, – felelte Harry Markel. – Sőt azt hiszem, hogy már déltájban ott leszünk.

– Akkor előre sürgönyözzünk, hogy várják önöket.

– Köszönjük uram, – felelte Harry Markel, – s egyúttal kérjük, hogy adja át tiszteletünket az *Essex* parancsnokának.

Harry Markel és cinkosai nagyot lélekzettek, mikor a csónak eltávozott hajójuktól. Öt perc múlva az *Essex* teljes gőzerővel indult haza felé, még egyszer viszonzván az *Alert* zászlójának köszöntését.

A banditák a kezeiket dörzsölték. Az *Essex* látogatása hajójukon hivatalosan rehabilitálta őket, s most már Harry Markel egész nyugodtan játszhatta Paxton kapitány szerepét. A merész játéknak első sakkhúzása tehát fényesen sikerült s valószínű volt, hogy a jövőben is sikerülni fog.

Az utazás többi része baj nélkül ment végbe. Estére kelve az *Alert* minden nagyobb vitorláját bevonta, mivel nem akart éjszaka nekivágni a szigetengernek.

Csak hajnal felé bontották ki újra a vitorlákat, s az első, aki tíz óra tájban a szárazföldet megpillantotta, megint csak Tony Renault volt.

– Föld!... Föld! – kiáltotta tapsolva a főárboc kosarából, a mire társai ujjongó hurrával feleltek a földéletről.

XIV. FEJEZET.

Szent-Tamás szigete.

Tudjuk, hogy Kolumbusz Kristóf, mikor 1492-ben fölfedezte Kuba szigetét, azt hitte, hogy Ázsia legkeletibb partjaira bukkant, s halála napjáig se tudta meg, hogy voltaképpen egészen új kontinensre tette a lábát.

Azóta az európai nagyhatalmak véres háborúkban versengtek az Antillák birtokáért, s a folyton meg-megújuló harcokban egyik sziget a másik után cserélt gazdát, míg legutóbb, 1898-ban, az Egyesült Államok elfoglalta, illetőleg elvette Kubát és Portoricót a spanyoloktól.

Az *Alert* a dánok legnagyobb szigete, Szent-Tamás előtt vetett horgonyt július 26-ikán. Az *Antilian School* egyik növendéke, Niels Harboe, ezen a szigeten született, mely 1671 óta dán birtok.

Szent-Tamás kikötője oly nagy, hogy ötven igen nagy és mélyen járó hajó kényelmesen megfér benne. Ezért, másfél-két századdal előbb, mikor Európának tengeri hatalmasságai véres háborúkat vívtak egymással a Nyugat-Indiák birtokáért, Szent-Tamás szigete körül is nem egy rettenetes ütközet folyt le. De a dánok szívós kitartással védelmezték gyarmatukat, s a sziget végre is az övék maradt.

Niels Harboe bátyja, Khrisztian, Szent-Tamás szigetén lakott, s a két testvér már több év óta nem látta egymást. Természetes hát, hogy mind a ketten alig várták a pillanatot, midőn az *Alert* kiköt és megölelhetik egymást.

Charlotte-Amalia, a sziget fővárosa, élénk kereskedést folytat mind az anyaországgal, mind a szomszédos Amerikával. Mivel útba esik Európa és Amerika között, nevezetes szénállomás is, ami szintén nagyban hozzájárul jólétéhez és forgalmának növeléséhez.

Harboe Krisztián háza a rakodóparton volt, úgy hogy az *Alert* csaknem vele szemben vetett horgonyt. Krisztián azonnal a hajóra sietett, s miután többször össze-vissza csókolta rég nem látott öccsét, udvariasan odafordult Patterson úrhoz:

– Barátaim, kérem és reményilem, hogy a vendégeim lesznek, míg az *Alert* itt horgonyoz. Hány napig maradnak itt?...

– Csak három napig.

– Csak ily rövid ideig?

– Fájdalom, Krisztián, – felelte Niels, – nem szabták hosszabbra az itt tartózkodást, pedig oly rég láttuk egymást!

– Harboe úr, – szólott most Patterson úr, – a legnagyobb készséggel elfogadjuk szíves meghívását, s vendégei leszünk a rövid idő alatt, a mit itt szabad töltenünk.

Krisztián köszönet helyett melegen megrázta a derék mentor kezét, s aztán odafordult Harry Markelhez:

– Ez a meghívás önnek is szólott, Paxton kapitány, s egyúttal engedje meg, hogy hálás szívvel megköszönjem önnek azt a gondoskodást, melylyel öcsémet az úton elhalmozta.

– Nemcsak őt, hanem mindnyájunkat! – kiáltott föl Patterson úr őszinte elismeréssel. – Mrs. Seymour Kethlen bizonyára nem választhatott volna jobb vezetőt és kapitányt, mint Paxton úr. Mellette és az ő hajóján még a tengeri betegség is igazán élvezetes volt.

A fiúk mind fölkacagtak e különös dicséretre, s még Krisztián is elmosolyodott; csak Harry Markel maradt rideg és komor. Udvariasan meghajtotta magát és kimérten mondta:

– Semmi ellenvetésem nincs az ellen, hogy az utasok az ön vendégei legyenek, amíg itt maradunk. Én magam azonban, bármennyire sajnálom is, nem fogadhatom el szíves meghívását, mert, mint kapitány, nem hagyhatom itt a hajómat.

Krisztiánt meglepte a kapitány rideg hangja s az a tartózkodó kimért-ség, mellyel szíves meghívását visszautasította. Mindamellett nem vette zokon Harry Markel nyersségét; mint kereskedőnek, többször volt alkalma érintkezni angol hajóskapitányokkal, s tapasztalásból tudta, hogy az úgynevezett «tengeri medvék» elég gyakoriak köztük.

Fél órával később Patterson úr és a növendékek mind elmentek Krisztián úrral, s a hajón csak a kalózok maradtak.

– A dolog fényesen kezdődik, Harry! – mondta John Carpenter, örömmel dörzsölve a kezeit.

– Csak aztán el ne rontsátok! – felelte Harry Markel. – Legelőször is ügyelj, hogy senki se menjen ki a városba. Még leihatnák magukat valahol s akkor kifecseghetnének egyet-mást.

– Ettől ne félj, Harry! Majd vigyázok én rájuk. S ha éppen inni akarnak, hát igyanak idehaza, a hajón: inkább mindegyiknek dupla porció pálinkát adatok.

S valóban, az *Alert* matrózai közül egyetlen egy se ment ki a partra a három nap alatt, – valamint a hajóra se eresztettek föl egyetlen egy idegent se. A bőrűkről volt szó: tehát jól vigyáztak magukra és megfogadták Harry Markel parancsait.

Krisztián úr irodája, mint már mondtuk, a rakodó-parton volt, de lakóháza a városon kívül épült, körülbelül egy mérföldnyire annak a hegynek a lejtőjén, mely amfiteátrumként emelkedik a tenger partján.

Itt vannak a gazdag kereskedők villái, melyek közt a Krisztián úré a legszebbek egyike volt. Harboe Krisztián hét évvel az előtt nősült, s két kis leánya született. Niels Harboe, az unokabátya, alig tudott betelni kis hugaival: hol az egyiket, hol a másikat kapta föl és csókolgatta.

– Milyen szépek!... milyen kedvesek!...

– Már hogy ne lennének azok? – szólt Patterson úr. – *Talis pater... talis mater... quales filiae!*...

Ezt a latin idézetet mindenki megtapsolta.

Mondanunk se kell, hogy az ebéd fölséges volt. De még fölségesebb volt a pihenés – a munka után: mikor ebéd végeztével mind kimentek a gyönyörű kertbe, ahol a tropikus természet csodás pompájának közepette oly édes volt a kényelmes semmit-tevés, a vidám csevegés, a pajzán, de ártatlan tréfálkozás!

Mindjárt az első nap nagy kirándulást tettek a szigeten, mely természeti szépségekben igen gazdag s vadregényesség dolgában méltán vetekedik Svájc egynémely vidékeivel.

Éjszaki csúcsán magas porfir-szikla van, mely körülbelül tizennégyszáz lábnyira emelkedik a tenger színe fölé. Az ifjak minden áron meg akarták mászni ezt a szirtet, s fáradságukat bőven meg is jutalmazta a gyönyörű kilátás, mely a szirtfok csúcsáról nyílt. Éjszak felé, a meddig a szem látott, az óceán fényben csillogó sík tükre terült el, dél felé pedig egymást érték rajta az apróbb-nagyobb szigetek, melyek olyanok voltak, mintha óriási cetek pihentek volna a csöndes vizen.

Eltelvén a kiszabott három nap, az utasok nehéz szívvel, de pontosan megjelentek a hajón, hol már minden kész volt az indulásra. Patterson úr még egyszer megköszönte mindnyájuk nevében a szíves vendéglátást Harboe Krisztián úrnak, s az *Alert* július 28-ikán este fölszedte vasmacs-káit.

A hajó legközelebbi állomása a 60 mérföldnyire fekvő Sainte-Croix szigetecske volt, ahova 36 óra alatt értek el.

Ez a sziget valamikor veszedelmes kalóz-tanya és véres küzdelmek színhelye volt. Az angol banditáktól 1760-ban a spanyolok foglalták el, de ezeket meg a franciák úzték el onnan, akik 750,000 frankért eladták a dá-noknak.

Az utasok csak fél napig időztek a szigeten. Ennyi éppen elég volt, hogy nagyjából megnézhessék, mert minden nevezetessége a cukornád termelés. A sziget háromnegyed részében ezt termelik, s a föld olyan termékeny, hogy hektáronként 16 métermázsza tiszta nádcukrot ad.

XV. FEJEZET.

Saint-Martin és Szent-Bertalan szigetek.

Az *Alert* augusztus 1-én indult el Christianstoed kikötőjéből legközelebbi állomása, Saint-Martin felé, mely kétszáz mérföldnyire fekszik tőle. Ezt a távolságot, ha a szél kedvező, huszonnégy óra alatt megfuthatta volna az *Alert*; de mivel a szél szemben fúj, s a Mexikói-öböl áramlata is a part felé sodorta a hajót, az út majdnem háromszor annyi ideig tartott.

Meghosszabbította az utat még az is, hogy Harry Markel valahányszor vitorlást vagy gőzöst talált útjában, – pedig ezen a vidéken elég gyakoriak a hajók – mindig kitért előlük és messzire elkerülte őket, nehogy esetleg oly hajóval találkozzék, amelynek kapitánya ismerte a meggyilkolt Paxtont.

Így aztán csak augusztus 3-dikán, késő este pillantották meg Saint-Martin partjait.

Ez a sziget fele részben a hollandusok, fele részben a franciák birtoka, éjszaknyugati csúcsa előtt pedig van még egy kis sziget: Anguilla, amely már angol birtok. A két szigetet keskeny, alig 25-30 méter mély csatorna választja el, s mivel e csatorna fenéke korall-képződés, a mely egyre emelkedik, nagyon valószínű, hogy a két szigetből nemsokára egy lesz, s akkor három nemzet osztozik rajta: a francia, a hollandus, meg az angol.

Philsburg, a sziget hollandi részének fővárosa, ahol az *Alert* horgonyt vetett, tágas és kényelmes öbölben fekszik.

A hajó csak azért kötött ki itten, mert Leuwen Albertus ebben a városban született, de már semmiféle rokona se volt ottan.

Miután megnézték Philsburg szalináit – ahol tengeri sót főznek és szétnezték a város környékén is, amelynek nem sok az érdekessége, – Tony Renault és Clodion Lajos, jó franciákhoz illően azt követelték, hogy nézzék meg a francia részt is, és kössenek ki Marigot kikötőben is.

Patterson úr, méltányolván e hazafias érzelmeket, szószólójuk lett Harry Markel előtt, aki, nem szívesen ugyan, de mégis beleegyezett a két francia ifjú kívánságába.

Így hát az *Alert* augusztus 5-ikén a révkalauz vezetése mellett bevitorlázott Marigot kikötőjébe, amely sokkal élénkebb és nagyobb forgalmú város, mint Philsburg, és Saint-Martin legelső kereskedelmi piaca.

A kikötőben már várta őket Guillon úr, a város egyik legtehetősebb kereskedője, s mindjárt meg is hívta őket ebédre, természetesen a kapitányt se feledve ki.

De Harry Markel ezúttal is ridegen visszautasította a meghívást, ami Guillon urat is épp oly kellemetlenül lepte meg, mint Harboe Krisztiánt. De aztán ő se törődött vele, hanem összeszedvén vendégeit, kivitte őket a parton levő házába.

Otthon, beszélgetés közben, elmondta Patterson úrnak, hogy éppen tegnap indult a kikötőből az angol *Fire-Fly* brigg, melynek kapitánya nagyon jól ismerte Paxton kapitányt, és sok szépet mondott róla. A többek közt azt is, hogy Paxton kapitány nagyon barátságos ember, szereti a társaságot, fölötte előzékeny és udvarias.

– Mind oly tulajdonságok, – fejezte be Guillon úr a fejét csóválva, – amelyeknek nyomát se vettem észre az *Alert* kapitányában... De mindegy, – tette hozzá aztán, – mrs Seymour Kethlen bizonyára tudta, hogy mit cselekszik, mikor Paxton kapitányra bízta az expedíciót.

Képzelmünk, mennyire meghökkent Harry Markel, midőn Patterson úr hazajöve a lakomáról, elmondta neki ezt a «kellemes újságot». Szerencsére a *Fire-Fly* már messzire járt a várostól Bristol felé, s nem kellett félni, – legalább egyelőre.

De, ha csak egy nappal később indul el, Harry Markelnek és egész bandájának vége van, mert kiderül, hogy Paxton kapitány nem ő.

– Utóbb is a nyakunkat szegjük, Harry! – mondta John Carpenter, mikor meghallotta az esetet.

– Én még most is azt mondom, hogy legjobb lenne, ha végeznénk ezekkel a tejfölös szájúakkal s mennénk a magunk útján! – toldotta a szót Corty.

De Harry Markel hallani se akart erről, s az *Alert* másnap hajnalban elindult Marigotból, egyenesen Szent-Bertalan szigete felé.

A tenger kissé erősebben hullámozott, de az ifjak már föl se vették, sőt Patterson úr se igen érezte a tengerjárást. A fiúk különben lassanként igazi matrózok lettek: – Tony Renault s Magnus Anders fölváltva kormányoztak, a többiek pedig a vitorlafordításoknál segítettek a legénységnek, és úgy húzták a kötelet, hogy öröm volt nézni.

Este öt óra felé egy gőzös tünt föl mögöttük s oly gyorsan közeledett, hogy fél óra múlva bizonyára utóléri őket. Ekkor, Harry Markel intésére, Corty állt oda a kormányhoz és lassan kitérítette irányából a hajót, csak-hogy ne találkozzanak a gőzössel.

A gőzös, megismerték a lobogójáról, francia hadihajó volt. Clodion Lajos és Tony Renault ugyan szerették volna köszönteni a lobogóval, de mivel Corty úgy elkormányozta tőle a hajót, hogy több volt a távolság közöttük egy mérföldnél, nem volt szükség a lobogó fölhúzására.

– Szerencsés utat! – dörmögte John Corty, mikor a hadihajó elhagyta őket. – Akkor lássalak, mikor a hátam közepét!

Szent-Bertalan szigete a svédek egyetlen gyarmata az Antillákon; már több gazdát cserélt. 1648-tól 1784-ig a franciáké volt, akik ekkor átengedték a svédeknek. A fővárosa Gustavia, csekély jelentőségű kereskedő város; itt született ezelőtt tizenkilenc esztendővel Anders Magnus, de már négy éves korában Göteborgba költözött szüleivel.

Mikor a nap leszállt, még nem lehetett látni a szigetet; de mivel már csak húsz mérföldnyire voltak tőle, nagyon valószínű volt, hogy még hajnal előtt odaérnek.

Magnus Anders akart az első lenni, aki meglátja a földet, s ezért már virradás előtt fölmászott az árbócosárba s onnan leste, vizsgálta a szemhatárt... S csakugyan ő is látta meg először, hat óra tájban, azt a háromszáz méter magas mészkősziklát, mely a sziget belsejében emelkedik.

– Föld!... Föld! – kiáltotta ujjongva.

Az *Alert* azonnal nyugotnak fordult és egyenesen a Carénage kikötő felé tartott. Valamivel hét óra után már alig voltak egy mérföldnyire a kikötő éjszakai csúcsától, ahol magas árbócra szokták fölhúzni a hivatalos svéd lobogót.

– Minden reggel fölhúzzák a lobogót, – magyarázta Tony Renault, – s ilyenkor egy ágyut sütnek el.

– Csak azt csodálom, hogy még nem húzták föl, – mondta Anders Magnus. – Rendesen napköltekor húzzák föl a lobogót, most pedig már jó három órája fönt jár a nap az égen.

Ez az észrevétel helyes volt, s minden esetre el lehetett tünődni azon, hogy miért késtek ezzel a hivatalos ceremóniával?

De az ifjak figyelmét csakhamar lekötötte az, hogy a kikötőben megpillantották azt a francia hadihajót, amelylyel tegnap este a tengeren találkoztak... Mit kereshet ez itt?... Tony Renault és Clodion Lajos megörültek neki: de annál jobban boszankodott rajta Harry Markel.

– Hát mindig utamban járnak ezek a hadihajók? – dörmögte magában káromkodva.

E pillanatban eldördült az ágyu, s a lobogó felszökkent az árbócra... De nem a svéd lobogó volt!

– Francia zászló! – kiáltott föl Tony Renault meglepetve.

– Francia?... – csodálkoztak a többiek.

– Valjon nem tévedt-e el Paxton kapitány? – kérdezte Hinsdale Roger.

– Hátha nem is Szent-Bertalan ez, hanem Guadeloupe vagy Martinique?...

Nem, Harry Markel nem tévedt el; egyszerűen csak az történt, hogy Svédország eladta a szigetet Franciaországnak 270 ezer frankért, s az a francia hadigőzös most vette birtokba a szigetet.

Szegény Anders Magnus egészen oda volt az első pillanatban, hogy idegen lett a szülőföldjén... De aztán, közel hajolván Clodion Lajoshoz, halkán ezt súgta neki:

– Ha már így történt, mégis jobb, hogy a franciák s nem a németek, vagy angolok kezére került!

MÁSODIK RÉSZ.

I. FEJEZET. Antigua.

A sziget, ahová most indult az *Alert*, 1632-ben került az angolok birtokába. Mivel kevés folyó– és forrásvíz volt rajta, az élelmes angoloknak az volt az első dolguk, hogy nagy és mély ciszternákat építettek, amelyekben gyűjthették az esővizet. E ciszternák segítségével bőven öntözhatték a termékeny talajt, mely nemsokára egyik legszebb virágos kertje lett az Antilláknak.

Történt azonban, hogy 1668-ban Anglia háborúba keveredett Franciaországgal. A francia flotta, mely Martinique szigete mellett horgonyzott, megtámadta és elfoglalta Antiguát, földülta az ültetvényeket, elhurcolta a néger rabszolgákat gazdáikkal együtt, s a sziget egy álló esztendeig oly pusztaság és lakatlan volt, mintha sohase járt volna rajta fehér ember.

Egy barbadosi gazdag birtokos, Codrington ezredes, meg akarta menteni hazájának a pusztuló gyarmatot, s egész házanépével átköltözött Antiguára, sőt új gyarmatosokat is hívott oda. Az angol kormány, méltányolva ezt a buzgalmat és igyekevést, kinevezte az ezredest az összes antillai angol birtokok főkormányzójává, s minden telhető módon hozzájárult a gyarmatok fölvirágoztatásához.

Így aztán Antigua lassanként ismét egyik legbecsesebb gyöngye lett az angol koronának és Hubert Perkins, aki ott született, valóban büszke lehetett a hazájára.

Antigua csak 70-80 tengeri mérföldnyire van Szent-Bertalan szigetétől. Rendes körülmények közt az *Alert* fél nap alatt odaérhetett volna, de ebben az évszakban, midőn az úgyszólván állandó szélcsöndet csak néha-néha váltja föl a rövid ideig tartó szellő, a vitorlás csak igen lassan ment előre. Elhaladt Szent-Kristóf szigete mellett, melynek birtokát az 1713-iki utrechti béke biztosította Angliának, s a fővárosa, Saint-Kitts, igen nevezetes kikötőhely, több mint harmincezer lakossal.

Április 12-én délelőtt az *Alert* végre horgonyt vetett Antigua kitünő kikötőjében, melynek partján félkör-alakban s lépcsőzetesen, mint az amfiteátrum, fekszik Saint-John, a főváros.

Alig húzta be az *Alert* a vitorláit, máris egy csónak indult el a partról s egyenest a három árbócosnak tartott. Harry Markel és cinkosai ismét aggodva lesték a közelgő csónakot... Vajjon nem veszedelmet hoz-e?... Vajjon nem tudódott-e ki az a rémes gyilkosság, melynek árán a hajót elfoglalták?... S vajjon az angol rendőrség nincs-e már a nyomukban, hogy lesújtson rájuk gazságaikért?...

Ezúttal azonban hamar megnyugodhattak. A csónakban Perkins Hubert hozzátartozói jöttek. Apja, anyja és két kis huga már nem bírták megvárni, míg a hajó leereszti csónakját és partra szállítja az utasait: több óra óta lesték-várták már a hajót, s mihelyt az *Alert* horgonyt vetett, azonnal siettek a rég nem látott Hubert ölelésére.

Betelvén a viszontlátás örömeivel, a boldog Hubert összes útitársait bemutatta szüleinek. Természetesen Patterson Horatio úron kezdte, aki mindjárt nagyon megtetszett Perkins úrnak. Mikor Harry Markelre került a sor, a kapitány kimért udvariassággal hajtotta meg magát s mindjárt aztán elment onnan, azzal az ürügygel, hogy dolga van.

– Meddig maradnak Antiguában? – kérdezte Perkins úr az érdemes mentortól.

– Ó, csak négy napig, – felelte Patterson úr. – Ki van szabva minden percünk, és sehol sem időzhetünk tovább, mint a programmunk megállapítja.

– Ez nagyon rövid idő, – csóválta a fejét Perkins úr.

– *Ars longa, vita brevis!* – vágta ki Patterson úr, a nem éppen találó idézetet.

– Akármeddig maradnak is itt, – szólt most közbe Perkins asszony, – addig, amíg itt vannak, ami vendégeink lesznek.

Megegyeztek abban, hogy a fiúk hazajárnak aludni a hajóra, nappal pedig állandóan kint lesznek a kikötőben, vagy Perkins úr házában, vagy pedig kirándulásokra mennek a szigeten. Perkins úr meghívta a kapitányt is, de Harry Markel, a kötelességeivel mentegetőzve, udvariasan vissza-utasította a meghívást.

A kitünő ebédet fölséges étvágygyal és még fölségesebb jókedvvel érték végig a fiúk. Még Patterson úrnak is jókedve kerekedett, kivált ebéd után, mikor az árnyas verandán pihelve, elmesélte eddigi utazásuk történetét. A maga nyavalyáját természetesen elhallgatta, sőt nem átallotta azt mondani, hogy a tengeri betegséget «alig» érezte, mire a pajkos fiúk vihogva lökdösték egymást.

Azután Perkins úr mondott el egyet-mást a szigetről. Elmondta a többek közt, hogy a sziget fölvirágzása és anyagi jóléte 1824-ben kezdődött, amikor az angol kormány eltörölte a rabszolgaságot. Ámbár ezzel a napszám-munka nagyon megdrágult, viszont elérték azt, hogy a négerék, mivel

már nem kényszerűségből, hanem bérért dolgoztak, sokkal jobban és lelkiismeretesebben végezték a munkájukat.

Hogy ez így volt, arról lépten-nyomon meggyőződhettek az utasok. Több kirándulást tettek a szigeten, de bármerre mentek, mindenütt szebb-nél-szebb kerteket, ültetvényeket találtak. Megnézték a sziget főbűszkeségét is, a nagy ciszternákat, amelyekbe harmadfél millió köbméter víz fér el, s amelyek az egész kikötőt ellátják vízzel, sőt még a sziget öntözőcsatornáit is táplálják.

A négy nap oly gyorsan repült el, mint az álom. Az *Antilian School* növendékei az utolsó napon még megnézték Antigua másik kikötőjét is, melynek English Harbour a neve. Ez a kikötő a sziget déli partján fekszik, s valamikor tele volt hadihajókkal, kaszárnyákkal, arzenálokkal, a sziget védelmére. Ma már mind erre nincsen szükség, s a kikötő is meglehetősen néptelen.

Ugyancsak az indulás előtti napon, augusztus 15-dikén, történt valami, ami megijesztette Harry Markelt.

A délután folyamán egy csónak jött a hajóhoz, melyben a *Flag* nevű liverpooli brick két matróza ült. Az egyik föl is mászott a hajóra, és – Paxton kapitányt kereste.

Nem igen lehetett azt mondani neki, hogy a kapitány nincs otthon, mert senki se látta még Harry Markelt a parton, mióta az *Alert* a kikötőben horgonyzott. Maga Harry Markel szobája ablakából leste a matrózt és várta, hogy mit akar. Kimenni nem mert, mivel, ha ez a matróz ismerte az igazi Paxton kapitányt, akkor könnyen baj lehetett volna a dologból.

A *Flag* matrózát Corty fogadta a fődélzeten.

– Paxton kapitányt keresed? – kérdezte bizalmaskodva.

– Azt, cimbora, – felelte a gyanútlan matróz, – ha ugyan ő a kapitánya a liverpooli *Alert*-nek.

– Persze, hogy ő! Talán ismered.

– Nem én, komám! hanem van egy pajtásom, aki itt szolgál a hajón. Véle akarnék pár szót váltani.

– Ah! És mi a neve?

– Forster... John Forster.

Mikor Harry Markel, aki hallgatózott, megtudta, hogy miről van szó, azonnal megjött a bátorsága és a lélekjelenléte. Mindjárt fölsietett a fedélzetre s a matróz elé állva, így szólt:

– Én vagyok Paxton kapitány.

A matróz katonásan köszöntötte a banditát.

– Mit akarsz? – kérdezte Harry Markel.

– Megkövetem a kapitány urat, – felelte a matróz tisztességtudóan, – arra akarom kérni, hogy ereszsze el velem egy jó pajtásomat, aki a hajóján szolgál: hadd csináljunk egy görbe napot.

– Mi a neve a pajtásodnak?

– John Forster.

Harry Markel már tudta, mit feleljen. Vállat vonva mondta:

– John Forster már nincs a hajómon.

– Nincsen? – ismételte a matróz meghökkenve. – Én úgy tudom, hogy ide szegődött...

– Ezt jól tudod, – felelte Harry Markel nyugodtan; – csak azt nem tudod, hogy John Forster hirtelen megbetegedett az indulás előtt, úgy hogy ki kellett őt szállítanunk a partra, a kórházba.

Corty elégedetten dörzsölte a kezét... Mégis csak remek cimbora ez a Harry!... Ugyancsak nem esett a feje lágyára és minden bajból ki tudja vágni magát. Ha kell, úgy hazudik, mint a parancsolat!

A matróz megköszönte a kapitány szivességét és csalódottan ment vissza a csónakba. Mikor már oly messzire volt az *Alert*-től, hogy nem hallhatta meg a szót, Corty elégedetten kiáltott föl:

– Dicsérem az eszedet Harry, – hanem azért ez a játék mégis nagyon veszedelmes!

– Az lehet, de a jutalom megéri a kockázatot. Aztán meg holnap már úgylis tovább megyünk...

– És hová?

– Guadeloupera... Ez francia gyarmat, mi ránk nézve pedig csakis az angol kikötők a veszedelmesek.

II. FEJEZET. Guadeloupe és Dominica.

Antiguát mindössze csak száz-százhusz mérföld választja el attól a szigetcsoporttól, melyet Guadeloupe néven ismerünk. Rendes körülmények közt az *Alert* nem egészen huszonnégy óra alatt megfuthatta ezt a távolságot, s Clodion Lajos alig várta már a napot, mikor a francia Antillák parti hegységei föltünedeznek a szemhatáron.

Az idő azonban nem kedvezett; csaknem teljes szélcsönd volt, s még az is gátolta a hajót előremenetelésében, hogy a szemközt jövő hullámok ereje folyton ellene torlódott és visszavetette. Így aztán az *Alert* csak au-

gusztus 18-dikán vethetett horgonyt abban az öbölben, melynek partján Pointe-à-Pitre kikötő épült.

Öt esztendő múlt el azóta, hogy Clodion Lajos családja visszaköltözött az Antillákról Franciaországba. Clodion Lajos szülei Nantesban laktak, ahol az apja hajótulajdonos volt, és Pointe-à-Pitreban csak anyjának a bátyja maradt.

Clodion Lajos nagybátyja, Barrand Henry úr, Guadeloupe egyik leggazdagabb és legtekintélyesebb ültetvényese volt. Pointe-à-Pitreban lakott, melynek környékén terjedelmes birtokai voltak. Körülbelül negyvenöt éves lehetett, nagyon szeretett vadászni, lovagolni, s majdnem minden nap végignyargalt a birtokán.

Mivel neki magának nem volt családja, képzelhetjük, mily örömmel és szeretettel fogadta Clodion Lajost.

– Isten hozott, kedves Lajos! – mondta örömmel, miután össze-vissza csókolta, – igazán boldog vagyok, hogy öt évi távollét után ismét láthatlak! Te ugyan egész más vagy, mint öt év előtt, s ugyancsak derék legény lett belőled, de én bizony már vénülök, öcsém!

– Szó sincs róla, Henry bátyám, ön most is épp olyan, mint öt év előtt: akár csak tegnap láttam volna utoljára.

– Nos, akkor hát mind a ketten meg lehetünk elégedve, – felelte Barrand Henry úr mosolyogva.

Majd, odafordulván az öcscse barátaihoz, szívélyesen köszöntötte őket, s mindnyájukat meghívta, hogy legyenek vendégei, míg a hajó a kikötőben marad.

E pillanatban jött föl szobájából Patterson úr, s udvariasan bókolva, így kezdte:

– Engedje meg, igen tisztelt uram, hogy bemutatnassam önnek a növendékeimet, akik...

– Ó, ezen már túlestünk, Patterson úr, – mondta Barrand úr mosolyogva. – Ha nem csalódom, ön a fiúk mentora?... Nos, hogy van, kedves Patterson úr?

– Köszönöm a szíves kérdését, csak meg vagyok; ámbár a tenger megviselt egy kissé, hanem már kihevertem a bajt.

– Akkor sebjaj! – mondta Barrand úr vidáman. – Most tehát csak készüljenek mindnyájan, és siessünk, barátaim! Valamennyien az én vendégeim lesznek; természetesen, ön is, Patterson úr és ön se különben, Paxton kapitány!

Harry Markel azonban ezt a meghívást is visszautasította, mint a többit, s Barrand úr, akinek nem nagyon tetszett a rideg, mogorva külsejű kapitány, nem is erőltette tovább.

Clodion Lajost mindjárt magával vitte a partra, kis csónakjában, de, mielőtt elment, figyelmeztette Patterson urat:

– Pontban tizenegy órakor lesz a villásreggeli, kedves Patterson úr; s ne feledje, hogy: *tarde venientibus ossa*²... annak is a rossza!

– Nem késünk el, uram, dehogyan késünk el! – biztosította az érdemes mentor Barrand urat, mikor búcsúzáskor kezet fogtak.

S valóban nem is késtek el, nagy örömeire Barrand úrnak, aki fényes lakomát csapott az *Antilian School* növendékeinek a tiszteletére. Természetes, hogy nem maradtak el a felköszöntők sem, s kivált Patterson úr tett ki magáért klasszikus idézetekkel bővelkedő tószójával.

A fölséges villás-reggeli után az ifjak szétnéztek a kikötőben, mely megérdemli a látogatást és az utazók figyelmét. Pointe-à-Pitre mindjárt alapítása után igen jelentékeny kereskedelmi piac lett az Antillákon, s azóta folyton és állandóan emelkedett, bár igen sok kalóz, ellenség megtámadta és megsarcolta. Sokat pusztított benne a tűzvész is, az 1843-diki földrengés pedig, mely hetven másodperc alatt ötezer embert ölt meg, csaknem teljesen romba döntötte. Csak a falaiból maradt meg valami, meg egyik templomának a homlokzata, melyen a toronyóra pontban tíz óra harmincöt perckor délelőtt megállt.

De pár év elég volt a város szorgalmas, gazdag, igyekvő polgárainak, hogy újra fölépítsék városukat, mely sokkalta szebb lett, mint a földrengés előtt volt. Ma már vasutak ágaznak szét Pointe-à-Pitréből mindenfelé s a környékén egymást érik a cukorfinomító és egyéb gyárak.

Az ifjak másnap meglátogatták Barrand úr birtokait, s valósággal elbámultak a gyönyörű minta-gazdálkodáson. Csatornák hálózták keresztül a cukor-ültetvényeket, az álóé-, dohány és gyapot-táblákat, hogy öröm volt nézni a zöldelő ültetvényeket. Különösen büszke volt Barrand úr a kávé-cserjéire, amelyek, szerinte, sokkal jobb kávé termenek, mint az Antillák bármely szigetének a bokrai.

E kirándulásokkal gyorsan, kellemesen telt az idő s csakhamar elérkezett augusztus 21-dike, a búcsúzás napja. A legközelebbi állomás Dominica lett volna, ahol az *A/ert* nem akart soká időzni, hogy minél előbb Martinique szigetére érhesse.

– Azt még nem bánám, hogy Dominicába mennek, – tréfálkozott Barrand úr, – de ahelyett, hogy Martiniqueban is kikötnek, inkább maradjanak még nálam néhány napig.

– Nem lehet, Barrand úr, – felelte Patterson úr a fejét csóválva. – Mrs Seymour Kethlen megszabta az utunkat, és...

² Aki későn jön, csontot kap.

– Hát jó, menjenek el Martiniquebe is, – mondta Barrand úr, – de leg-
alább vigyázzanak magukra és óvakodjanak a kígyóktól... Tömerdek ott a
kígyó, s azt mondják, hogy mind az angolok hurcolták oda, mielőtt a sziget-
et átadták Franciaországnak.

– Lehetetlen! – kiáltott föl Patterson úr méltatlankodva. – Nem! sohase
fogom elhinni, hogy a honfitársaim ily gonoszságot elkövethettek.

– Már pedig úgy van, Patterson úr: ez történelem! – felelte Barrand úr.
– S ha megmarja önöket a kígyó, vigasztalhatják magukat azzal, hogy...
angol kígyó volt!

– Akár angol, akár francia, – felelte Clodion Lajos, – rajta leszünk, hogy
ne marhasson meg bennünket.

– Mondja csak, Patterson úr, – kérdezte most az ültetvényes a mentor-
tól, – ügyes tengerész a kapitányuk?

– Nagyon ügyes és tapasztalt ember... De miért?

– Hát azért, – felelte Barrand úr, – mert ha ügyetlen tengerész lenne,
könnyen neki vihetné a hajót a partnak, s akkor még néhány hétig mind-
nyájan a vendégeim lennének.

Barrand úrnak a kívánsága azonban szerencsére nem teljesült, s az
Alert szerencsésen kivitorlázott az öbölből. De a szél megint nem volt ked-
vező, azaz, hogy egyáltalában nem is volt szél, úgy hogy az alig száz mér-
földnyi távolságot Dominicáig majdnem négy nap alatt bírta csak megfutni.

A gyarmat fővárosa, Ville-de-Roseaux, körülbelül ötezer lakosú város
és a sziget keleti partján fekszik. De a kikötője nem eléggé védett és biz-
tos; az óceán hullámai szabadon ostromolhatják, s a heves viharok erejét
semmiféle gát vagy akadály nem törli meg. Sokkal jobb, sőt valósággal
kitűnő kikötő a szomszédos portsmouthi rév, a hová se a viharok, se az
óceán hullámai nem törhetnek be.

Ebben a városban született, tizennyolc évvel előbb, John Howard, – az
Antilian School negyedik ösztöndíjasa, akinek kedvéért a hajó megállt
Dominicában.

Az ifjak vasárnap reggel szálltak partra, s ha ez a nap véletlenül nov-
ember 3-ára esett volna, évfordulója lett volna annak a nevezetes napnak
(1493 nov. 3.), amelyen Kolumbusz Kristóf a szigetet fölfedezte. Ugyancsak
ő is nevezte el Dominicának, a vasárnap emlékére.

Ez a fontos angol gyarmat nyolcadfélszáz km. területű s harmincezer
lakosa van. Bár a spanyolok foglalták el, kezdetben nem sokat törődtek
vele, s csak későn gyarmatosították, bár a völgyei termékenyek, az ivóvize
kitűnő s az erdői dúsak épületefában.

A spanyolok később se igen törődtek vele s már a XVII. század elején
francia gyarmat lett. Az első gyarmatosok meghonosították a kávé és gya-
pot termelését s a számuk 1622-ben már negyedfélszáz volt, körülbelül

ugyanannyi néger rabszolgával. A sziget őslakói a karaib-indiánok voltak, számra talán ezereken. Kezdetben békesség volt köztük és az európaiak közt, de a jó egyetértésnek csakhamar vége szakadt, s itt is megkezdődött az indián-irtás; ma már alig lakik 30 indián-család a szigeten.

Sok viszontagság után több gazdát cserélt a sziget. Franciák, angolok, hollandusok fölváltva birtokolták egész 1783-ig, amikor végleg Anglia foglalta el. Azóta egyre emelkedett, s ma már egyik legfontosabb gyarmata Angliának.

John Howard még emlékezett szülővárosára, Portsmouthra, ahonnan szülei hat évvel ezelőtt költöztek Manchesterbe, Angliába; de a szigeten már semmiféle rokona se volt. Mind amellet mégis volt valaki, akit fölötte vágyott viszontlátni, – a néger dajkája, Kate Grindah, aki öreg férjével együtt a szigeten maradt, azon a kis tanyán, amelyet John Howard szülei ajándékoztak nekik, mikor Dominicából elköltöztek...

Harry Markel szívesen elkerülte volna ezt a szigetet, ha tehetné volna. Dominica már angol gyarmat volt, s a kalóz itt már joggal félhetett, hogy akad matróz vagy hajóoszt, aki ismerte a meggyilkolt Paxton kapitányt vagy a legénységét.

Ugy intézkedett hát, hogy az *Alert* be se vitorlázik a kikötőbe, hanem az öböl előtt vet horgonyt, s az ifjakat csónakon viszik ki a partra, s ha John Howard meglátogatta a dajkáját, lehetőleg még aznap, vagy legkésőbb másnap reggel indulnak.

John Howard még ismerte úgy ahogy a kikötőt, emlékezetből. Tudta, hogy a Kate Grindah házikója nem messze van a kikötőtől s még az utat se feledte el. Egyenesen odasietett hát barátaival, s rövid negyedóra múlva már ott álltak a szerény, de tiszta külsejű ház előtt, melyet jól gondozott kert vett körül.

Az öreg néger kint dolgoztatott a kertben, Kate Grindah pedig éppen akkor lépett ki a házból, mikor az ifjak a kertbe értek.

Az volt csak az öröm és a meglepetés! Az öreg Kate Grindah majd hogy sóbálványnya nem változott, mikor megpillantotta John Howardot. Eleinte meg se ismerte, majd meg a szemeinek nem akart hinni, hogy valóban őt látja, s mikor végre teljesen megbizonyosodott a valóról, örömében sírva fakadt.

Aztán a kérdések egész özönével árasztotta el a fiút: hogy mit csinál az apja, anyja, a bátyja meg a hugai. És John Howard alig győzte felelettel a kíváncsi öreget, aki egyre álmélkodva hajtogatta:

– Hogy megnőtt a Johnny úrfi!... Mintha csak nem is ő lenne!

S igazán talán csak akkor hitte el, hogy valóban John Howard ez a szép szálás fiú, mikor megkapta azt a szép ajándékot, amit egykori gazdái küldtek számára. Ekkor meg olyan hálálkodási rohamok vettek rajta erőt,

hogy John Howard csak úgy szabadúlhatott tőle, hogy hamarosan elbúcsúzott s megigérte, hogy indulás előtt még meglátogatja.

Ugyanaz nap a fiúk megmászta a Diablotin-hegyet, melynek tetejéről gyönyörű a kilátás, mivel alatta fekszik az egész kikötő.

Másnap megnézték a szomszédos Ville-de-Roseaux kikötőjét, melynek körülbelül ötezer lakosa van, s ez alkalommal különös dolog történt.

Az *Alert* indulását másnap hajnalra, augusztus 26-dikára tűzte ki a kapitány, és John Howard ígérete szerint, még egyszer meg akarta látogatni az öreg Katet.

Amint a kikötőből arra az útra fordúlt, mely a Kate házához vezetett, egy ötvenes korú, marcona férfi megállította.

– Szép háromárbcos ez, úrfi! – mondta az öböl előtt veszteglő *Alertre* mutatva.

– Az a mi hajónk, az *Alert*, – felelte John Howard.

– Tudom, tudom... sőt azt is tudom, hogy ön John Howard...

– És honnan tudja? – kérdezte John Howard.

– Onnan tudom, mert szomszédja vagyok Kate Grindahnak és láttam nála az úrfi pajtásaival.

– Most is éppen oda megyek, – mondta John Howard, – mert holnap indulunk.

– Már holnap?... És merre?

– Először Martinique felé, aztán Santa-Luciába és onnan Barbadosba.

– Szép hajó, szép utazás, – bólogatott az idegen, aki nyilvánvalóan szintén tengerész lehetett. – És kicsoda az *Alert* kapitánya?

– Paxton kapitány.

– Paxton kapitány?... Ó, hisz azt jól ismerem!... Sokat hajóztam vele a déli tengereken, ezelőtt vagy tizenöt esztendővel, de akkor még csak hadnagy volt... Most úgy negyven éves lehet.

– Körülbelül annyi.

– Alacsony, köpcös ember?

– Nem a! – felelte John Howard, – inkább szálás és magas.

– Vörös hajú?...

– Nem... a haja is, a szakála is fekete.

– Különös! – tűnődött a matróz. – Pedig úgy áll előttem, mintha most is látnám, – köpcös, vörös hajú, vidám fickó...

– No, ez nem éppen vidám! Sokszor két nap se hallani a szavát. Hanem, ha ismeri, hát látogassa meg. Bizonyosan örülni fog, ha viszontlátja önt.

– Ejnye, ezt jól mondja az úrfi.

– Hanem jó lesz, ha siet, mert holnap hajnalban indulunk.

– No, akkor mindjárt megyek, – felelte a volt matróz, – úgy sincs egyéb dolgom.

Egyenesen visszament a kikötőbe, csónakba ült és a hajóhoz vitette magát.

Ez komoly veszedelem volt. Ned Butlar – így hívták a volt matrózt – jól ismerte Paxton kapitányt, mert két esztendeig egy hajón szolgált vele. Ha most meglátja Harry Markelt, mindjárt kiderül az igazság, és a kalózok hurokra kerülnek...

Szerencsére az örökké óvatos Corty a fődélzeten volt, mikor a matróz odaért csónakával a hajóhoz. A vén róka mindjárt veszedelmet sejtett, s mielőtt a matróz fölkapaszkodhatott volna a kötél-létrán, már lekiáltott hozzá:

– No, cimbora, mi szél hozott ide?

– Paxton kapitánnyal szeretnék beszélni.

– Ismered talán? – kérdezte Corty aggódva.

– Hogy ismerem-e? Két esztendeig hajóztam vele. Kérdezd csak meg tőle, hogy emlékszik-e Ned Butlarra?

– Bizony meg is kérdezném, de most nincs a hajón.

– Nincs a hajón? – csóválta fejét a matróz. – No, sebj: hát majd megvárom.

És föl akart kapaszkodni, de Corty ennek is útját vágta.

– Hiába várnád, cimbora, mert vacsorára kint marad a kikötőben s éjfélt előtt aligha vetődik haza.

– Ejnye, ejnye! – bosszankodott magában Ned Butlar. – Akkor hát nincs más hátra, mint hogy...

– Mint hogy kora reggel még egyszer eljössz, – sietett a ravasz Corty befejezni a matróz gondolatát.

– Igazad van, pajtás, – hagyta rá a matróz elégedetten. – Majd reggel megint eljövök, s addig is mondd meg Paxton kapitánynak, hogy Ned Butlar kereste; Ned Butlar, akivel együtt szolgált a *Northumberland* fődélzetén.

– Nyugodt lehetsz, koma, hogy megmondom! – biztatta Corty a gyanútlan matrózt. – De aztán eljőjj ám reggel!

– Már napköltekor itt leszek...

– És hült helyünket találod, – dűnnyögte magában Corty, mikor Ned Butlar már oly messze volt a hajótól, hogy nem hallhatta.

Harry Markel, mivel a kabinja ajtaja nyitva volt, minden szót hallott. Alighogy eltávozott a matróz, azonnal feljött a fődélzetre és így szólt Cortyhoz:

– Ezt az embert nem szabad megvárunk; éjfél után, mihelyt az apály kezdődik, azonnal indulunk. Az utasoknak pedig egy szót se szóljatok erről a látogatásról.

Az ifjak este nagyon fáradtan jöttek haza a kikötőből s vacsora után azonnal lefeküdtek. Fél óra múlva úgy aludtak mind, mint a tej... Két óra tájban pedig éjfél után az *Alert* szép csöndesen felhúzta a vasmacskáit, s kifeszítvén a vitorláit, lassan libeggett kifelé a nyílt tengerre.

Reggel hat órakor, mikor a fiúk fölkeltek, az *Alert* már nyolc-tíz mérföldnyire volt Dominicától.

– Micsoda!... Hát elindultunk? – csodálkoztak.

– Félttem, hogy megváltozik az idő, – felelte Harry Markel szárazon, – s azért indultunk el.

– S az a szegény Butlar még kezét se foghatott önnel, kapitány! – sajnálkozott John Howard.

– Tudom, hogy itt járt, – felelte Harry Markel, – de éppen akkor nem voltam a hajón. – Magam is nagyon sajnálom, de igazán nem tehetek róla.

– Ugyan, megismerte volna-e önt? – tünődött John Howard. – Azt beszélték nekem, hogy ön alacsony, köpcös férfi volt, vörös hajjal...

– Bizonyosan nem jól emlékezett, – felelte Harry Markel hidegen.

III. FEJEZET. Martinique.

Ehhez hasonló veszedelem még háromszor fenyegethette a kalózokat Martiniqueben, Santa-Luciában és Barbadosban... Vajjon sikerül-e úgy elkerülniök, mint eddig?... Ha szerencsésen kivergődnek Barbadosból is, s az ifjak megkapták az ösztöndíjat Seymour Kethlen asszonytól, – végrehajthatják a második tömeges gyilkosságot is... de kérdés, nem vesztenek-e rajt előbb?... Nem akad-e Barbadosban valaki, aki rájuk ismer és bitófára juttatja őket?...

Harry Markel mind ezzel nem törődött; most már ment előre az útján hajthatatlanul, – ha törik, ha szakad, végig fogja játszani a szerepet, a mit magára vállalt.

Az *Alert* elég gyorsan vitorlázott Martinique szigete felé, melytől körülbelül száz mérföld választotta el. Kedvező szelük lévén, az utasok remélték, hogy másnap horgonyt vethetnek Fort-de-France kikötőjében, mely a sziget fővárosa.

Az idő gyönyörű volt s az *Alert*, vígan bukdácsolva szelte a kék hullámokat. Oly szép volt a tenger, hogy Patterson úr, akit már nem bántott a tengeri betegség, lelkes örömeiben önkénytelenül fölkiáltott:

– *Sic itur ad astra!*

– Mit jelent ez? – kérdezte a gaz Corty, aki éppen mellette állt.

– Azt, hogy így szállunk az ég felé.

– S ki írta ezt, ha szabad kérdeznem?

– Az isteni Virgil.

– Én is ismertem egy Virgilt, de az nem isteni volt, hanem szerencsen, és mosogató-legény volt egy gőzösön.

– Az más volt, barátom, nem ez a Virgil.

– Mindjárt gondoltam, – felelte Corty színlelt bambasággal, – mert azt, akiről én beszélek, fölakasztották.

Este felé kissé csökkent a szél, s az utasok hiába lesték a szemhatárt, hogy megpillantsák a hatalmas Mont-Peléet, Martinique e gyászos emlékü vulkánját, mely 1902-ben második Pompéjéként temette el gyönyörű Saint-Pierre kikötőt.³

Másnap reggel azonban már öt óraker mind a hajóhídon voltak a fiúk és kilenc óra tájban Tony Renault volt az első, aki megpillantotta a híres vulkánt.

– Látom a Mont-Peléet! – kiáltott föl újjongva, s a szíve megtelt örömmel, hogy viszontláthatja szülőföldét.

De a szél, mintha csak bosszantani akarná őt, egyszerre úgy elállt, mintha elvágta volna s csak este felé támadt föl ismét. Így aztán csak másnap reggel kilenc óraker értek be abba a kerek öbölbe, melynek legbelsőbb szögletében fekszik Saint-Pierre.

Az utasok úgy határozták el, hogy e szigeten kiszállnak, s míg ott maradnak, nem fognak a hajón lakni, hanem a városban szállnak meg s onnan indulnak kirándulásokra. Így legalább akkor kelhetek és akkor fehetnek le, amikor nekik tetszett, s nem kellett reggelenként csónakkal jönniök a hajóról a partra.

Első nap mindjárt magát Saint-Pierret nézték meg. A hajdan gyönyörű város ma már rom. Akkor azonban még gyönyörködhetek az utasok az ámfiteátrum módjára épült, regényes fekvésű város megkapó szépségeiben, s megcsodálhatták a fűvészkert csodás szép tavacsáját, melyben a tropikus növényzet valóságos paradicsomot varázsol az ámuló szem elé.

³ Ez a szerencsétlenség május 8-dikán történt; a földrengéssel párosult vulkánikus kitörés majdnem teljesen porrá égette Saint-Pierret, mely 11 kmnyire fekszik Fort-de-Francetól, s ez alkalommal több ezer ember is oda veszett.

A szigeten, egész 1635-ig, a karib-indiánok laktak, de ekkor a francia d'Esnambue, Szent-Kristóf kormányzója, vagy száz emberrel gyarmatot alapított rajta, és sok véres összecsapás után teljesen elfoglalta a szigetet, melynek bennszülött lakosait a későbbi gyarmatosok lassanként mind egy szálig kiirtották.

Ettől kezdve rendes művelés alá fogták a termékeny szigetet, s a XVII. század vége óta a kakaó lett főkincse Martiniquenek.

Erre nézve Tony Renault a következő érdekes kis történetet mesélte el pajtásainak:

– 1718-ban egy irtózatos ciklon a sziget összes kakaó-ültetvényeit tövestől kitepte. A párisi fűvészkertben volt néhány ilyen kakaó-fa, mit a hollandusoktól szereztek. A kormány megbízta Desclieux természettudóst, hogy vigyen Martini-quebe két kakaó-palántát. De a hosszú úton csaknem az utolsó cseppig elfogyott az ivóvíz s félni lehetett, hogy a becses palánták elszáradnak. Desclieux, hogy megmentse őket, inkább nem ivott és tűrte a szomjúságot... Így aztán a palánták szerencsésen megérkeztek a szigetre s ezeknek a hajtásaiból támadtak a mostani kakaó-ültetvények.

– Ugyanígy hozta Párisba Jussieu azt a hatalmas cédrust, mely a fűvészkert egyik legszebb csodája, – mondta Clodion Lajos.

– Úgy van, úgy, – bólogatott Patterson úr, – a franciák derék emberek... ideálisták... még a tudósok is.

Az utasok mindjárt másnap reggel megmászta a Mont-Peléet, s nem bánták meg az ezzel járó nagy fáradságot. Onnan fölülről végig láthattak az egész szigeten, s percekig szinte némán bámulták az alattuk fekvő terület buja növényzetét, melyből ki-kivillantak a fehér házak, míg köröskörül, a szaggyalagos partok kanyarulataiban és öbleiben, kék sávokban és foltokban ragyogott az óceán vize...

– Hát nem mondtam, hogy az én szülőföldem a legszebb az Antillák között? – kiáltott föl Tony Renault lelkesülten.

S a többiek mind rámondták, hogy igaza van.

Másnap, gyönyörű szép időben, átrándultak az utasok Fort-de-Franceba. Miután fölségesen megreggeliztek, megnézték a sziget fővárosát, melynek legnagyobb nevezetességei a katonai erődítések, a nagy kaszárnyák és a régi arzenál. Fort-de-France nem annyira kereskedő város, mint inkább fontos hadi kikötő, mely nemcsak ezt a szigetet védi, hanem a franciák többi gyarmatait is az Antillákon.

Magának a városnak a fekvése és a környéke gyönyörű. Remek fasorok vezetnek a szomszédos dombokig, s ezek közt leghíresebb a Savane-fasor, mely a Saint-Louis erődnél végződik, s melynek kellő közepén, százasok palma-óriások ernyője alatt áll Josephine császárnő fehér márvány-

szobra. Mert Beauharnais Josephine, akit Napoleon császár magához emelt a trónra, kreol nő volt és Martinique szigetén született.

Augusztus 31-én, az indulást megelőző napon, az utasok hosszabb kirándulást tettek a környék erdeibe. Patterson úr, aki nem győzte úgy a gyaloglást, mint a fiúk, kissé elmaradt s legelőször is Clodion Lajos vette észre, hogy nincs köztük.

– Patterson úr!... Patterson úr! – kiáltottak a fiúk.

Semmi felelet.

A fiúk megdöbbenve néztek össze.

– Talán eltévedt? – kérdezte Axel Wickborn.

– Semmi esetre se lehet messze, – mondta Roger Hinsdale.

– Egyszerre kiáltunk mindnyájan, – tanácsolta Tony Renault.

És mindnyájan tele torokból kiabáltak:

– Patterson úr!... Patterson úr...

Megint semmi felelet.

A fiúk most már aggódni kezdtek s az eltévedt mentor keresésére indultak.

Az erdő sűrű volt, úgy hogy nem széledhettek el, mert könnyen eltévedhettek volna. Együtt maradtak tehát, még pedig azért is, mert nem volt lehetetlen, hogy valami mérges kígyóra akadnak, – s akkor ugyancsak jobb, ha egymást segíthetik a veszedelmes féreg agyonverésében.

– Patterson úr!... Patterson úr!... – kiabáltak szakadatlanúl, de eredmény nélkül.

Most már mindnyájan fölötte aggódtak s a legrosszabbat sejtették.

...Hová tévedhetett, vagy mi érthette Patterson urat?...

Végre, hosszas bolyongás után, egy tisztásra értek, amelyen, sűrű fák árnyékában, szinte a szem előtt rejtve, egy kis vadászház lappangott. Afféle fából összerótt vadászkunyhó volt, ahol a fáradt vadász megszállhat éjszakára.

– Csak nincs odabent? – kérdezte Niels Harboe.

– Minden esetre nézzük meg, – tanácsolta Magnus Anders.

Belökték az ajtót, de a kunyhó üres volt; egy csomó száraz fű, egy vadászkesz meg egy vadásztarisznya és egy rozoga asztal, – ez volt az egész bútorzat.

A kívül maradtak ekkor hangosan kiabálni kezdtek:

– Itt van!... Megvan!...

S csakugyan, húsz lépéssel odább, egy fa alatt feküdt Patterson úr, egész hosszában elnyújtva, kalapja a földön, az arca eltorzulva, ő maga ájultan... vagy talán már holtan is?...

A fiúk már rémülten állták körül mentorukat, miközben a leghiggadtabb Leuwen Albertus letérdelt melléje, hogy meghallgassa a szíve dobogását.

– Még él... Ver a szíve!

– Mi történhetett vele? – tünődtek a megrémült fiúk.

– Talán kígyó marta meg? – mondta Tony Renault.

Ez a föltevés éppen nem volt valószínűtlen. A kígyók, már akár az an-golok hurcolták be, akár nem, nagyon elszaporodtak a szigeten, s különö-sen a boák voltak veszedelmesek, habár ezek az óriás erejű kígyók csak ritkán, s akkor is csak ingereltetve, támadják meg az embert.

Mindenek előtt eszméletre kellett hozni Patterson urat; óvatosan fölül-tették hát, nekitámasztva a fejét és derekát a fa törzsének, s mialatt a fiúk egy része vizet hozott, hogy fölmosás, addig Tony Renault szétfeszítette az ájult mentor fogait és rumot öntött a szájába.

Patterson úr, mihelyt arcába locsolták a friss vizet, megrázkódott és ki-nyitotta a szemeit.

– A kígyó!... – nyögte fájdalmasan. – A kígyó?...

– Patterson úr, – mondta Clodion Lajos gyöngéden, – mi vagyunk itt... Térjen magához...

– Hát a kígyó?... Hová lett a kígyó?...

– Miféle kígyó?...

– Ezen a fán volt... az ágról lógott le...

Lassanként egészen magához tért és lázas izgatottsággal beszélte el rémes kalandját. Lehajolt a fa tövében, hogy leszakítson egy virágot, s midőn ismét fölegyenesedett, majdnem beleütötte a fejét egy roppant bo-ába, mely az ágról függött alá és rá akart rohanni...

– Csak annyi időm volt, hogy fejbe vághattam a botommal, s aztán ájul-tan estem össze az ijedtségtől és izgatottságtól...

– De hol az a kígyó? – kiabáltak a fiúk.

– Én látom... Ó, még most is itt van! – kiáltott föl Tony Renault és rémülten ugrott félre.

A fiúk odapillantottak, ahová Tony Renault mutatott; az óriáskígyó, – lehetett vagy három méteres, – csak ugyan ott volt, de élettelenül lógott le az ágról.

Patterson úrnak valóban «szerencsés keze» volt: úgy látszott, hogy botjának egyetlen csapásával megölte a veszedelmes állatot, s a fiúk ki se fogták a gratulálásból.

– Kítőmetjük a férget! – mondta Patterson úr büszkén, – s ezt a diadal-jelet az *Antilian School* múzeumának ajándékozzuk.

Tony Renault és Clodion Lajos mindjárt fölmásztak a fára a kígyóért és diadallal hozták le. Aztán előszedték az elemózsiát, jóízűen meguzson-náztak és három órával később, este kilenc órakor, már mindnyájan otthon voltak az «Alert» fődélzetén, ahol Patterson úr mindenkinek eldicsekedett a kalandjával.

Hanem, lefekvés előtt, amikor Patterson úr már fáradtan és öndicsőségével eltelve nyugalomra tért, Clodion Lajos furcsa dolgokat suttogott Tony Renault fülébe.

– Tudod-e, – mondta halkán, – hogy azt a kígyót voltaképpen ki se kell már tömetni?

– Ugyan miért? – kérdezte Tony Renault.

– Hát azért, mert már ki van tömve!...

Tony Renault hangosan kacagott.

Valóban úgy volt! A kígyót, ki tudja, mikor ölte meg annak a kis vadász-kunyhónak a gazdája, s miután kitömette, fölakasztotta a fára, mint a maga ügyességének és szerencsésjének a jelét. S ez a holt, kitömött kígyó rémítette halálra a derék Patterson urat.

IV. FEJEZET. Santa Lucia.

Az *Alert* másnap kora hajnalban fölszedte a vasmacskáit és tovább indult Santa Lucia felé. Mivel kedvező éjszakkéleti szél fujt, egy nap elegendő volt rá, hogy a hajó megfussa azt a nyolcvan és néhány mérföldet, mely Saint-Pierret elválasztja Castriestől, az angol sziget főkikötőjétől.

Ez a kikötő gyönyörű fekvésű amfiteátrumhoz hasonlít, csak hogy a fe-neke nem fvény, hanem maga a tenger. Öble keletre nyílik, tehát mind a szelektől, mind az erős tengerjárástól védett, s oly mély és tágas, hogy a legnagyobb hajók is horgonyt vethetnek benne.

Hinsdale Roger tehát méltán büszke lehetett szülőföldjére, ahol, – noha már régen Angliába költöztek, – szüleinek még mindig voltak birtokai. Ezeket mister Falkes Eduárd kezelte akkor, s már előzetes utasítást kapott, hogy mihelyt az *Alert* oda érkezik, azonnal lássa vendégül őt is, meg útítársait is.

Harry Markel nem akart éjszaka bevitörázni a kikötőbe s ezért megvárta a reggelt a nyílt tengeren. Hinsdale Roger azonban már kora hajnalban a földézetten volt, lesve a percet, amikor a szürkülő világosságban megpillanthatja szülőföldje körvonalait. Ott volt Patterson úr is, aki, mint rendszeren, ha valamely állomáshoz közel jártak, röviden és nagyjából elmondta a sziget történetét.

Ezen a szigeten, melyet még szintén Kolumbusz Kristóf földözött föl, a karib-indusok laktak. Az időt, hogy mikor telepedtek meg rajta az első európai gyarmatosok, ma már nem tudjuk pontosan, csak az bizonyos, hogy

a spanyolok 1639 előtt semmiféle gyarmatot nem alapítottak ottan, az angolok pedig csak tizenhét hónapig bírták, a XVII. század derekán.

A karibok azonban már 1640-ben föllázadtak s úgyszólván az összes európaiakat lemészárolták; csak néhány család birt elmenekülni a spanyol gályákon.

Tíz évig nem is tette lábát a szigetre fehér ember. Ekkor azonban negyven francia, akiket bizonyos Rousselan vezetett, ismét gyarmatot alapított Santa Luciában. Ez a Rousselan roppant bátor és erős akaratú ember volt; hogy megszilárdítsa az uralmát, indus nőt vett feleségül, amivel aztán meg is nyerte a benszülöttek jóindulatát.

Négy esztendeig tartott a békés egyetértés az indusok és a fehérek közt. Ekkor azonban Rousselan meghalt, s az ellenségeskedés újra kitört a rézbőrűek és a franciák közt. Az angolok fölhasználták a sziget zilált állapotát; brit kalózkodók és kalandorok törtek be a francia gyarmatba, s az utrecht-i békéig Santa Lucia örökös háborúk, rablások és gyilkosságok színtere volt. Az utrecht-i békében az európai nagyhatalmak semlegesnek nyilvánították, de ugyanakkor megengedték, hogy d'Estrées tábornok 1718-ban francia csapatokkal megszállja a szigetet, a gyarmatosok védelmére.

Ettől kezdve az angolok és franciák többször elvették és ismét visszafoglalták egymástól Santa Luciát, míg végre az amiensi békében (1803) végkép Anglia birtokába került, noha a szokások, erkölcsök és hagyományok még ma is épp úgy francia eredetűek, mint akárcsak Martinique vagy Guadeloupe szigetén.

Az *Alert* valamivel kilenc óra előtt vetett horgonyt Carénage kikötőben, mely a legjobbak egyike az Antilla-szigeteken. Alighogy az ifjak partra szálltak, azonnal elébük sietett Falkes Eduárd úr, aki már várta őket és elvezette a Hinsdale-család ültetvényes birtokára.

A családi kastély, mely a város szélén állt, elég nagy volt arra, hogy a fiatal vendégek kényelmes szállást találjanak benne. Mindegyik csinos kis szobát kapott, együtt étkeztek a nagy ebédlőben, s az ültetvény lovait, kocsijait mindenkor használhatták.

Mindjárt megérkezésük napján ki is rándultak. Az erdők majdnem a sziget négyötödrészét borítják és szépségre, dús, csodás növényzetre vetekednek Dél-Amerika őserdeivel. Megmászták a Fortunahegyet, mely 234 méter magas és a tetején szanatorium épült; azután megnéztek két alvó krátert a sziget belsejében, amelyek azonban könnyen fölébredhetnek, mivel a szomszédos tavak és mocsarak vize állandóan forr.

Este felé, mikor kint pihentek és beszélgettek a kertben, Hinsdale Roger figyelmeztette Patterson urat:

– Itt se árt óvakodni a kígyóktól. Körülbelül a mi szigetünk is épp úgy tele van kígyókkal, mint Martinique, s ezek is épp oly veszedelmesek...

– Nekem már nincs mit félnem tőlük! – jelentette ki Patterson úr nagy hangon; – mialatt itt leszünk, kitömetem azt, amelyet agyonvertem... Ez lesz a diadaljelem.

És Falkes úr, akinek Hinsdale Roger titokban megsúgta, hogy a kígyó már régen ki van tömve, mindjárt másnap reggel elvitte az állatot egy pre-parátorhoz. Ez, akit szintén beavattak a titokba, magánál tartotta a kígyót néhány napig s aztán, az indulás előtt való estén ismét visszavitte a hajóra.

Ugyanaznap este, mivel saját dicsőségének a mámora a fejébe szállt, hosszú levelet írt haza Patterson úr is és szegről-végre elmondta benne hősies kalandját, melynek levét a kígyó itta meg, és feleségét megkérte, hogy már most jelentse meg az *Antilian School* igazgatójának, hogy a kígyót, mihelyt hazaérkeznek, azonnal az intézet múzeumának ajándékozza.

Mivel az *Alert* csak másnap déltájban indult, az utasok még kint töltötték ezt az estét a szárazföldön. Falkes úr meghívta néhány jó barátját a búcsúvacsorára, amely csak késő éjfélkor ért véget.

Míg azonban ők jól mulattak és vígan tréfálva töltötték az időt, az *Alert* fődélzetén, illetőleg az egyik matrózzal olyas valami történt, ami csaknem a nyakukat szegte a banditáknak.

Tudjuk, hogy Harry Markel csupa óvatosságból egyetlen egy kikötőben se eresztette ki a legénységet a szárazföldre. Félt, hogy valamelyik betéved egy csapszékbe, leiszsa magát s aztán részegségében elárulja szörnyű titkukat.

De, mivel minden kikötőben kellett venni friss húst, tejet zöldséget s más egyebet, ami a konyhára kellett, Harry Markel úgy intézkedett, hogy ezeket a bevásárlásokat mindig a szakács végezze, még pedig csak az utolsó órákban, kevéssel előbb, mint a hajónak indulnia kell.

Így történt ezen a napon is. Ranyah Cogh délután három órakor kiment a szárazföldre és Morden, az egyik matróz, cipelte utána a kosarakat. A csónak, mely kivitte őket a partra, azonnal megfordult és visszament az *Alert*hez.

Négy óra tájban, amikor valószínű volt, hogy Ranyah Cogh mindent megvásárolt, amire csak szüksége lehet, elment érte a csónak, hogy visszahozza a hajóra a kikötőből.

De a csónak nem tért vissza. Elmúlt félóra, háromnegyed óra, s a csónak csak nem jött!

Harry Markel, John Carpenter és Corty nyugtalanul dugták össze a fejüket... Mi történhetett?... Miért nem jön a csónak?... Talán Európában fölfedeztek valamit és...

Mindnyájuknak ég felé állt minden hajuk szála és már látták magukat a bitófán függeni...

Végre, valamivel öt óra után megpillantották a csónakot, mely lassan közeledett. De, még mielőtt odaért volna az *Alerthez*, Corty megdöbbenve kiáltott föl:

– Ranyah csak maga ül benne!... Morden nincs velem!

– Ugyan hol lehet? – ijedezett John Carpenter.

– Bizonyosan holtrészezen hever valami csapszékben! – mondta Corty elkeseredve s nagyot káromkodott.

– Azért Ranyahnak mégis haza kellett volna őt hoznia! – bosszankodott Harry Markel. – Ez az átkozott Morden nem tudja befogni a száját, ha ivott egy kicsit!...

Valóban úgy is történt. De, hogy Morden hová lett, azt Ranyah Cogh se tudta. A részeges matróz megszökött tőle, s alighanem valamelyik csapszékben iszik. Ranyah kereste őt egy darabig, be is tért több csapszékbe, de Morden sehol se volt; úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el!

– Minden áron meg kell találnunk – kiáltott föl John Carpenter.

– Az igaz, hogy nem hagyhatjuk itt, – mondta Corty is. – A gazfickó nem tud hallgatni, ha ivott, s minket nemsokára nyakon csipne valami angol hadihajó, ha...

Elhallgatott, mert maga se merte kimondani, amit gondolt. De Harry Markel érezte, hogy a cimborájának igaza van... Nem volt szabad itt hagyniok Mordent; sőt mindent el kellett követniök, hogy megtalálhassák.

Ez különben kötelessége is volt a kapitánynak, aki nemcsak felelős a legénységéért, hanem ügyelni is tartozik a matrózaira.

Harry Markel tehát elhatározta, hogy kimegy a városba és a kikötő kapitányságnál tudakozódik Morden felől. Már éppen le akart menni szobájába, hogy fölvegye az uniformisát, midőn Corty fojtott hangon fölkiáltott:

– Jön a rendőrség!

Mindnyájan megdöbbenve néztek arra, amerről a révkapitányság csónakja jött. Valóban féltucat rendőr ült benne, s a csónak egyenesen az *Alert*nek tartott.

– Morden is köztük van! – mondta John Carpenter elfehéredve.

És Morden csakugyan «köztük» volt: holtrészezen hevert a csónak felekén. A nyomorúlt leitta magát, s egy révkalauz találta meg az utca közepén, ahol elbukott és föl se bírt többé kelni. Oly részeg volt, hogy egyet-

len tagját se bírta már mozdítani, s csigával, kötéllel kellett fölvenszolni a hajó födézetére.

A révkapitány szintén feljött a hajóra s azt kérdezte:

– Hol van Paxton kapitány?

– Itt vagyok, uram, – felelte Harry Markel előlépve.

– Ez a részeg matróz az ön embere?

– Valóban az, uram, s már éppen kerestetni akartam, mert holnap reggel indulunk.

– Nos, én hát visszahoztam... látja, mily állapotban!...

– Meg fogom őt büntetni, – felelte Harry Markel.

– De némi magyarázatot is kell kérnem, Paxton kapitány, – folytatta a révkapitány. – Ez a matróz sok mindenfélét összehadart a részegségében... Valami kalózkodásról beszélt a Csöndes-óceánon... meg arról a *Halifax* nevű kalóz hajóról, amit nem régiben fogtak el... És dicsérte Harry Markelt, a banditák fejét, aki egész bandájával együtt meg szökött Queenstownban...

Képzeltető, mily roppant erőfeszítésbe került Harry Markelnek, hogy el ne árulja magát!... Az első pillanatban szólni se tudott, Corty és John Carpenter pedig lassanként elsomfordáltak mellőle.

Szerencsére a révkapitány mit se gyanított s ezért nem is vette észre a kalózkodás rémes megdöbbenését; csak udvariasan kérdezte Harry Markeltől:

– Mit jelent ez, Paxton kapitány?...

– Valóban nem mondhatom meg uram, – felelte Harry Markel. – Ez a Morden javíthatatlan iszákos, és ha részeg, sohase tudja, hogy mit beszél... Bizonyára nem volt az eszén.

– E szerint hát sohase szolgált a *Halifaxon*?

– Soha, uram; hisz már több, mint tíz éve mindig velem hajóztott!

– De hát akkor, hogy beszélhetett erről a Harry Markelről?... és mit tudhat róla? – firtatta tovább a révkapitány.

– A *Halifax* esete nagy zajt csapott, uram, – felelte Harry Markel, – s a kalózkodók, akiket elfogtak, éppen akkor törtek ki a fegyházból Queenstownban, mikor mi indulóban voltunk onnan... Akkoriban sokat beszéltek róluk a matrózaim... Talán ez maradt meg ennek a részeges fickónak a fejében... Egyéb magyarázatját nem tudnám a dolognak, uram...

Úgy látszott, hogy a révkapitány beéri ezzel a magyarázattal, mert helybenhagyóan bólintott és azt kérdezte:

– Most mit csinál ezzel a matrózzal?

– Lezáratom egy hétre a hajófenékbe, – felelte Harry Markel: – hadd aludja ki a mámorát... Ha nem lennék oly szűkiben a legénységnek, – egy

matrózomat még Queenstownban elvesztettem, – itt hagynám ezt a gazembert Santa Luciában... De a szükség törvényt ront... Nem lehetek elnékül, mert így is kevesen vagyunk...

– S mikorra várja haza az utasait Paxton kapitány? – kérdezte a révkapitány.

– Holnap reggelre, uram, mert még délelőtt indulunk.

– Akkor hát szerencsés utat!

– Köszönöm, uram.

A révkapitány lement a csónakjába, mely csakhamar eltávozott az *Alerttől*; a részeg Mordent pedig valósággal úgy rugdalták le társai a hajófenékbe, amelyet azonnal rázártak... Hogyne! hisz kis híjja volt, hogy bitófára nem juttatta őket!...

– Nekem még most is gyöngyözik homlokomon a hideg veríték, – mondta Corty, a homlokát törülgetve.

– Harry, – tanácsolta most John Carpenter: – még ma éjjel meg kellene szöknünk!... Nagyon ég itt a föld a lábaink alatt!...

– Ha megszöknénk, mindjárt tudnák, hogy ez a zsvány Morden igazat beszélt, – felelte Harry Markel. – Azonnal utánunk eredne valami hadihajó s harmadnapra utól is érne bennünket!... Ha kedvetek van akasztófára jutni, ám jó! De nekem nincsen ám... s azért itt maradok!

Az utasok másnap reggel már nyolc órakor a fődélzeten voltak, s tíz óra tájban az *Alert* kivitorlázott Castries kikötőből, s délnek fordúlva, egyenesen utolsó állomása felé tartott.

V. FEJEZET. Barbados.

Ámbár azt az esztendőt, amelyben a portugálok fölfedezték Barbadosot, nem tudjuk pontosan, annyi mégis bizonyos, hogy a legelső hajó, amelyről tudunk, 1605-ben kötött ki a szigeten. Ez a hajó angol hajó volt, s a kapitánya mindjárt el is foglalta Barbadosot I. Jakab király nevében.

Kezetben azonban az angolok se igen törődtek a szigettel, amely kiesett a hajójáratok rendes útjából, s a gyarmatosok figyelmét csakis a véletlen terelte rá.

A XVII. század elején ugyanis egy angol gályát, mely Braziliából igyekezett Londonba, a vihar kivert útjából, úgy hogy Barbados partjaihoz vetődve, kénytelen volt bemenekülni a sziget nyugoti részén torkolló folyamöbölbe. Mivel a vihar több napig tartott, a kapitány és legénysége arra

használták ezt az időt, hogy átkutatták a szigetet, amely addig úgyszólván teljesen ismeretlen volt.

A termékeny sziget csodás szépségei annyira elragadták a kapitányt, hogy Londonba érve magasztaló jelentést írt róla a gyarmatügyi minisztériumnak s e jelentésében különösen hangsúlyozta azt, hogy a sziget fölötte alkalmas a gyapot és cukornád termelésére.

Az angol király Marlborough grófnak ajándékozta a sziget birtokát és haszonélvezetét, aki mindjárt 1624-ben gyarmatosokat telepített le ott, s ezek a gyarmatosok alapították az első várost, melyet uralkodójuk tiszteletére James-Townnak neveztek el.

A sziget rohamosan gyarapodott és fejlődött az angol uralom alatt. Már 1674-ben – tehát 50 év múlva – 120,000 lakosa volt, ma pedig az egész Antilla-csoport legnépesebb szigete, mert lakóinak száma megüti a kétszázezeret.

Az *Alert* szeptember 7-ikén reggel vetett horgonyt Bridgetown kikötőjében. Ez a város annyira európai jellegű, hogy az *Antilian School* növendékei azt hitték, valami nagyobb angol kikötőbe értek. Alig hogy az *Alert* megállt és bevonta a vitorláit, azonnal megjelent a hajón Well úr a Seymour Kethlen asszony jószágigazgatója, aki miután bemutatkozott, átadta úrnője szíves üdvözleteit Paxton kapitánynak és utasainak. Egszersmind pedig, ugyancsak úrnője nevében, meghívta Patterson urat és növendékeit Nording-Houseba, mrs Seymour Kethlen kastélyába.

– A hintók a parton várnak, – mondta ünnepélyesen, – s a villásreggeli tizenegy órakor lesz.

Patterson úr megköszönte a szíves meghívást, mire a jószágigazgató eltávozott.

Pontban negyed tizenegykor az ifjak és Patterson úr, kifogástalan szalonruhában, beleültek az *Alert* csónakjába, mely kivitte őket a partra. Ott már két hintó várta őket, s mihelyt beültek, azonnal robogva indult Nording-House felé.

Harry Markel a hajón maradt. Úgy állapotott meg utasaival, hogy ameddig nem indulnak, nem látják egymást, mert Patterson úr és az ifjak az utolsó percig mrs Seymour Kethlen vendégei lesznek.

Ez a megállapodás azért is kedvére volt Harry Markelnek, mert így körülbelül biztosíthatta magát és hajója legénységét a fölfedeztetés ellen. Elhatározta ugyanis, hogy se ő maga nem száll partra, se pedig egyetlen egy matrózát ki sem ereszti a kikötőbe; egyúttal szigorúan meghagyta Cortynak azt is, hogy semmiféle idegennek meg ne engedje a közeledést a hajóhoz. Még élénken emlékezett arra a veszedelemre, amely Dominikában fenyegette, midőn a *Fire Fly* egyik matróza kezét akart szorítani vele, mint egykori kapitányával.

De még ezek az óvintézkedések se nyugtatták meg teljesen, s leginkább amiatt aggódott, hogy az *Alertnek* nagyon is sokáig kell majd itt maradnia. Ez nem is volt valószínűtlen, mert ha két hétig Bridgetownban mulatnának is, az *Alert* még mindig idejében megérkeznék az iskolai év elejére, mely az *Antilian Schoolban* október derekán kezdődött.

Mig Harry Markel ezeken a dolgokon törődött, Patterson úr és növendékei vágatva mentek Nording-House felé.

Az a kastély, ahol Mrs Seymour Kethlen lakott, gyönyörű szép tropikus parkban állt, s körülötte feküdtek a dúsgazdag özvegy birtokai, a cukornád-, a kávé- és a gyapot ültetvények, melyeken túl a sziget éjszaknyugati őserdeje következett.

A lépcsőházban már ott várta őket Mr Well, a jószágigazgató, s a néger inasok azonnal föl vitték a vendégeik podgyaszát a számukra rendelt szobákba. Azután Well úr bevezette őket a szalonba.

Mrs Seymour Kethlen fölállt, mikor a vendégek beléptek. Hatvan éves, igen kedves asszony volt, nyájasan, szeretettel mosolygott Patterson úrra, aki bemutatta neki a növendékeit, s midőn Hinsdale Roger egy ügyes, alkalmi beszédben megköszönte neki az utazási ösztöndíjat, sorra homlokra csókolta a fiúkat.

– Most pedig, – szólta aztán tréfásan: – itt az ideje, hogy kipótolják, amit a hosszú úton, azt hiszem, többször nélkülöztek; értem, a jó ebédet, amely semmi esetre se megvetendő dolog, kivált, amíg az ember fiatal.

S ezzel, elfogadván Patterson úr odanyújtott karját, átvezette vendégeit az ebédlőbe.

Mint jó háziasszonynak, minden esetre nagy öröme telt vendégeiben, akik valóságos farkas étvágygal ettek.

Ebéd közben, természetesen, szó esett arról is, hogy meddig marad az *Alert* Bridgetownban. Erre nézve Mrs Seymour Kethlen így nyilatkozott:

– Azt hiszem, kedves barátaim, hogy két hét nem lesz sok. Ma csak szeptember 7-ike van; ha tehát önök 22-ikén indulnak innen, még elég jókor visszaérkeznek Európába... Föltéve, ha nem tartják hosszúnak ezt a két hetet, nálam...

– Asszonyom, – felelte Patterson úr udvariasan, – a mi időnk az öné. Parancsoljon vele... Mi akár éltünk fogytáig is szívesen itt maradnánk, ha nem félnénk, hogy terhére leszünk...

– De mit szólna Patterson asszony, – kérdezte Mrs Seymour Kethlen nevetve, – ha ön... nem térne vissza?

– Ó, – mondta Patterson úr titokzatosan, – erre is gondoltam, mielőtt útnak indultam. Föltéve, hogy az *Alert* nyomtalanul eltűnne az oceán mélyében...

– Ah, ez semmi esetre se történhetik meg, – vágott közbe mrs Seymour Kethlen. – Az *Alert* kitűnő hajó, s ahogy tudom, Paxton kapitány ritka ügyes tengerész...

– Ezt magam is mondhatom, – hagyta helyben Patterson úr; – sohasem láttam nála derekabb, önérzetesebb és kötelességtudóbb embert.

– Köszönöm, hogy ezt megmondta, – felelte mrs Seymour Kethlen; – minden esetre külön is meg fogom jutalmazni őt ezért.

A villásreggeli a legjobb hangulatban ért véget, s ettől a naptól kezdve a fiúk mindennap ki-kirándultak a szigetnek hol erre, hol amarra a partjára, s e kirándulásokra gyakran mrs Seymour Kethlen is elment velük.

Ez idő alatt egyetlen egyszer se fordultak meg az *Alert* födéletén, ahol Paxton kapitány oly elzárkózottan élt matrózaival, mintha börtönben lettek volna. Paxton kapitány, – azaz Harry Markel – különben szigorúan vigyázott arra, hogy senki közel se jöjjön a hajóhoz, arról meg éppen szó se lehetett, hogy valaki a lábát a födéletre tehesse.

Így múlt az idő, s a napok szinte röptek, az örökös szórakozás, a vidám, élvezetes kirándulások közt. Barbados olyan, mint egy óriási virágos kert, s az *Alert* utasai, bármerre mentek, mindenütt új, meg új szépségeket fődöztek föl ebben a tropikus világban.

Megtörtént néha, hogy hosszabb kirándulásaikról nem tértek vissza éjszakára Nording-Houseba; de, mint mrs Seymour Kethlen vendégeit, mindenütt szívesen látták őket a szigeten, s ha valamelyik ültetvény közelében rájuk esteledett, oda tértek be vacsorára és éjjeli szállásra.

Rendesen azonban otthon, Nording-Houseban töltötték az estéket, még pedig igen előkelő társaságban, mert Bridgetown előkelő lakosai, sőt maga Barbados kormányzója is, rendes vendégei voltak mrs Seymour Kethlennek.

Szeptember 17-ikén a kastély úrnője fényes ünnepélyt rendezett vendégei tiszteletére. A fiatalság még táncolt is, Patterson úr pedig leült whistezni, s még ma is emlegetik Bridgetownban, hogy mily mesés szerencsével és tudással játszott.

Végre elérkezett szeptember 21-ike, az indulást megelőző nap. Patterson úr és növendékei az egész idő alatt egyetlen egyszer se voltak a hajón, de mrs Seymour Kethlen ezen a napon fölvitte őket az *Alert* födéletére, mert maga is meg akarta nézni a hajót, s ezen felül meg akarta köszönni Paxton kapitánynak is, hogy oly jól gondot viselt a vendégeire.

Harry Markel, akinek Well úr előre bejelentette ezt a látogatást, bár szívesen elengedte volna a megtiszteltetést, szigorúan meghagyta cimboráinak, hogy tisztességesen öltözzenek föl, és illendően viseljék magukat.

Midőn mrs Seymour Kethlen a hajóra lépett, a legénység, Corty intésére, hangos hurrázással köszöntötte őt. Mrs Seymour nyájasan mosolyogva

bólintott feléjük, s kezet fogva Harry Markellel, őszintén megköszönte neki, hogy vigyázott kedves utasaira, s egyúttal kijelentette, hogy neki külön ötszáz fontot, s a legénységnek ismét külön ötszáz fontot szánt jutalmúl azért, hogy ily jól gondját viselték Patterson úrnak és az *Antilian School* növendékeinek.

Erre ismét kitört a hurrázás, – még pedig ezúttal őszintén, – s a kalózok még a sapkáikat is a levegőbe hajigálták.

– Fölvet bennünket a pénz! – súgta Corty fülébe John Carpenter.

– Hátha még az is a miénk lesz, amit ezek a suhancok kapnak! – felelte a haramia, az ifjakra mutatva. – Már alig várom, hogy kint legyünk innen s elvágassuk a torkukat!

Ezt a megjegyzést szerencsére – avagy inkább szerencsétlenségre – senki se hallotta, mert Mrs Seymour Kethlen már elindult Paxton kapitánynyal, hogy megnézzze a hajót.

Patterson úr kis szobácskájában megrettenve hökkent vissza attól a nagy kígyótól, melyet az érdemes mentor már kitömetett (holott rég ki volt tömve!) s ijedten kérdezte:

– Hol vették ezt a kígyót?

– Én öltem meg, asszonyom, – felelte Patterson úr diadalmasan.

S menten elbeszélte szörnyű kalandját, a kitömött kígyó megölését, miközben növendékei az ajkaikat harapdálták, hogy ne nevéssenek, s egymást lökdösték a Patterson úr háta mögött.

– Most is épp oly elevennek látszik, mint mikor agyonvertem! – hősiködött Patterson úr.

– S akkor se volt elevenebb, mint most! – súgta Tony Renault a Clodion Lajos fülébe, aki hirtelen előrántotta a zsebkendőjét és hangosan fújta az orrát, hogy elfojtsa a kacagását.

Visszatérvén a fődélzetre, Mrs Seymour Kethlen azt kérdezte Harry Markeltől:

– Tehát holnap indulnak, Paxton kapitány?

– Úgy van asszonyom; még pedig kora hajnalban.

– Van egy kérésem önhöz, Paxton kapitány, – folytatta Mrs Seymour. – Az egyik szobalányom fia, aki szintén tengerész, Angliába akar menni; másodkapitánynak fogadták meg egy három árbócos vitorlásra... Igen derék fiú, csak most múlt huszonöt éves és kitűnően érti a dolgát... Arra akarom hát kérni önt, hogy adjon neki helyet a hajón és vigye el Angliába...

Noha a kérés éppen nem tetszett Harry Markelnek, még se utasíthatta el. A hajó utóvégre is Mrs Seymouré volt... Udvariasan meghajolt hát, és csak ezt felelte:

– Csak jöjjön a hajóra, a legszivesebben látom.

Mrs Seymour még egyszer megköszönte Harry Markelnek ezt a szivességét is, meg azt is, hogy jól vigyázott az utasaira, s aztán megint beleült a csónakba és megint elvitte vendégeit, hogy együtt töltsék velük az utolsó napot.

– Vigye a patvar ezt az új utast! – bosszankodott Corty, mikor ismét maguk maradtak a földézetben.

– Ej mit! – felelte John Carpenter vállat vonva. – Eggyel több vagy kevesebb, az már nem számít... Ha terhedre van, akár mindjárt holnap éjjel elvágom a nyakát!...

Mr Well, a jószágigazgató, még aznap délután elhozta a megígért ezer font jutalmat, csengő aranyakban.

Ugyanaznap este nagyszerű bucsúlakoma volt Nording-Houseban, ahol ismét összegyűltek Bridgetown előkelőségei. Vacsora után Mrs Seymour Kethlen sorba megölelte kedves vendégeit, s mikor az ifjak az *Alert* földézetére mentek, mindegyiknek a podgyászában ott volt a selyemmel hímzett kis erszény, benne a hétszáz font, sárga arany guineákban.

Az a fiatal tengerész, akinek számára Mrs Seymour helyet kért, már egy órával előbb megérkezett s már jóízűen aludt a kabinjában, mikor az utasok a hajóra jöttek. Minden készen volt az indulásra, s az *Alert* másnap hajnalban vitorlát is bontott... Most már semmi se állta útját a banditák terveinek, s az *Antilian School* növendékeinek élete Isten kezében volt!

VI. FEJEZET.

Az első nap.

Dél előtt tíz órakor az *Alert* már annyira kint járt a sík tengeren, hogy Barbados körvonalai végkép letűntek a szemhatárról.

A mit sem sejtő utasok azt hitték, hogy a hajó Európába tér vissza, pedig Harry Markel csak a holnapot várta, hogy az *Alert* orrát délnek fordítsa és a Csöndes-óceán felé kormányozza.

Úgy látszott, hogy a banditák gonosz szándékát mi sem hiusíthatja meg többé. Ha leszáll az éjszaka, s a gyanútlan utasok elszunnyadnak, orozva rajtuk ütnek és legyilkolják a védteleneket... A szörnyű, véres drámát még csak sejteni se fogja senki. Ha az *Alert* nem jön meg félév, egy év múlva: azt fogják hinni, hogy a vihar összetörte és minden utasával együtt elmerült. Harry Markel pedig más nevet ad neki s más lobogó alatt fogja üzni kalózkodását a Csöndes-tengeren.

Igaz, hogy az utasok most már – a tegnap jött tengerésszel együtt – tizenegyen voltak, míg a banditák csak tizen; de amazok mit se gyanítottak, s ha éjjel, álmukban törnek rájuk, még előbb végezhetnek velük, mint fölébrednének... S a banditák szándéka ez is volt.

A tizenegyedik utas, Will Mitz, közepes termetű, de széles vállú és erős ifjú volt. Gyerekkorában kezdte a hajózást, melynek minden csínját-bínját és fogását mesterien értette. Most huszonöt esztendő volt, de már több mint tizenkét éve hajózott, s a hadnagyi vizsgát is rég letette. Liverpoolba igyekezett, ahol már várta a hajó, melynek másodkapitánya volt.

Midőn szeptember 21-ikén az *Alert* fődélzetén jelentkezett Harry Markelnél, mindjárt így szólt hozzá:

– Paxton kapitány, nagyon szeretném, ha hasznomat vehetné a hajón. Mivel megvan a hajóosztási oklevelem, szívesen fölváltom önt a szolgálatban, akár nappal, akár éjjel parancsolja.

– Majd meglátjuk, – felelte Harry Markel kurtán.

Ez a fogadtatás, valamint az *Alert* legénysége, nagyon kellemetlenül lepte meg Will Mitzet. Soha életében nem látott ennyi bandita-pofát egy csomóban. De a kalózok se jó szemmel nézték őt; s midőn Will Mitz a legelső alkalommal be akarta bizonyítani szolgálatkészségét azzal, hogy segített a vitorlát megfordítani, John Carpenter, aki éppen Harry Markellel beszélgetett, gúnyosan mondta:

– Ez se igen húzná ám a kötelet, ha tudná, hogy a pokolba siet!

– Lassabban! – mordúlt rá Harry Markel: – még utóbb meg találja hallani!... Nem tudod befogni a szádat még huszonnégy óráig?

John Carpenter elsomfordált a dolgára s nem is szólt többet. Sőt arra is ügyelt, hogy társai egyike se fecsegen, s titokban közölte velük Harry Markel szigorú parancsát, hogy senki ne merjen beszédbe elegyedni Will Mitz-cel, s ha meg is szólítja valamelyiküket, csak kurtán és röviden feleljenek neki.

Ez az érthetetlen neveltlenség nagyon bosszantotta Will Mitzet; le akart menni a kabinjába, hogy lefekszik és alszik, de az ifjak megállították és szívesen hívták őt, hogy üljön közéjük. Különösen Tony Renault és Magnus Anders környékeztek meg, mert egész oda voltak a boldogságtól, hogy «vérbeli hajóossal» beszélgethetnek a tengerészetről.

Lassanként köréjük gyülekeztek a többiek is és a hajó farán egész kis klubb támadt, melyben Will Mitz vitte a szót. Az ifjak mindenek előtt arra voltak kíváncsiak, hogy hol és merre járt, miféle országokat látott és voltak-e kalandjai?...

– Én már tizenkét év óta hajózom, uraim, – mondta Will Mitz; – tehát körülbelül a gyerekkorom óta tengeren vagyok.

– Ó, akkor ön már többször megjárta az Atlanti-óceánt meg a Csöndes-tengert? – kérdezte Tony Renault.

– Valóban többször, – felelte Will Mitz; – még pedig vitorlásokon is, gőzösökön is.

– Hát hadihajón szolgált-e már? – kérdezte Magnus Anders.

– Hogyne!... Sőt éppen akkor szolgáltam, mikor Anglia a Pecsili-öbölbe küldte a csöndes-tengeri flottát.

– Ön Khinában is volt?!...

– Oh, hiszen Khinába se nehezebb az út, mint az Antillákra, – felelte Will Mitz mosolyogva.

– És melyik hadihajón volt Khinában? – kérdezte John Howard.

– A *Standard* páncélos cirkálógőzösön, melynek sir Harris Walker ellentengernagy volt a parancsnoka.

– Voltak-e nagy ágyúk a hajón?

– Voltak bizony... Tizenkét darab húsz tonnás...

– Hisz az kétszáz métermázs! – szörnyűködött Tony Renault.

– Éppen annyi, – felelte Will Mitz; – s a golyója, mely kúpban végződő henger, magasabb, mint a legszálásabb ember.

Az ifjak meghökkenve néztek össze. Ez szinte hihetetlen volt... Akkora golyó, mint egy ember!... Mekkora durranhat ez az ágyú, ha elsütik!...

– De többet hajózott kereskedelmi hajókon, ugy-e, mint hadihajókon? – kérdezősködött tovább Tony Renault.

– Természetesen – felelte Will Mitz. – A haditengerészetben csak három évig szolgáltam, s a többi kilencet mind kereskedő-hajókon töltöttem.

– S milyen hajókon?...

– Legelőször a *Great Britainre* szegődtem el...

– Nagy hajó volt? – vágott közbe Louis Clodion kíváncsian.

– De nagy ám!... Negyedfélezer tonna kőszemet vitt Melbourneba, Ausztráliába.

– S mit hoztak onnan?

– Buzát és gyapjút vittünk Leithbe, Edinburg kikötőjébe.

– És most melyik hajóra megy?

– Az *Elisa Wardenre*, amely most jött meg Liverpoolba, Ujkaledóniából, négyezer tonna nikkeltelherrel.

– És mit visz Liverpoolból és hová megy?

– Liverpoolból semmit, – felelte Will Mitz. – Üresen megy Cardiffba, ott megrakodik szénnel és Kaliforniába, San-Franciscóba vitorlázik.

– Hát onnan?...

– Onnan déligyümölcsöt, búzát visz Dublinba.

– S meddig tart az utazás?

– Oda-vissza eltart vagy egy esztendeig, ha nem tovább, – felelte Will Mitz mosolyogva.

– Egy esztendeig!... – kiáltott föl Tony Renault lelkesedve. – Micsoda gyönyörűség lehet: egy álló esztendeig a víz és a tenger közt lebegni!...

– No, no: én ugyan nem kérnék ebből a gyönyörűségből! – szolt közbe Patterson úr, aki éppen akkor érkezett oda. – A meddig csöndes és szép idő van, nem mondom, hogy nem kellemes az utazás; de ha a tenger megharagszik és ide-oda hányja a hajót...

– Bizony nem kellemes annak, aki meg nem szokta, – folytatta Will Mitz nevetve.

– Még annak se igen lehet kellemes, aki megszokta, – okoskodott Patterson úr. – Mert a hajó csak hajó és össze is törhetik, meg el is sülyedhet: a tengernek pedig nincs gerendája. Ami azt jelenti, hogy nem bírja meg az embert, ha beleesik. Már pedig, ha vihar tör ki...

– Oh, – nyugtatta meg Will Mitz az érdeemes mentort: – ebben az évszakban ritkák a viharok az Atlanti-óceánnak ezen a részén. S még a vihartól se igen kell félnünk, mert az *Alert* kitűnő hajó, Paxton kapitányról pedig hallomásból tudom, hogy kevés jobb tengerész van nála.

– Valóban ezt mi is tapasztaltuk, – hagyta helyben Patterson úr.

– Hát a legénysége? – kérdezte Will Mitz.

– Ugy látszik, – mondta Niels Harboe, – hogy John Carpenter, a fődélzetmester, érti a dolgát, s a matrózok is tudnak bánni a vitorlákkal.

– Csak nagyon mogorvák, – jegyezte meg Will Mitz.

– Ez igaz, – felelte Magnus Anders, – beszélgetni nem igen szeretnek. Talán azért, mert Paxton kapitány nagyon is szigorúan bánik velük. Például, az egész utazás alatt egyetlen egyszer se eresztette ki őket a partra.

– Ez igazán furcsa! – csóválta a fejét Will Mitz. – És miért nem?

– Bizonyosan azért, – felelte Clodion Lajos, – hogy le ne ihassák magukat...

VII. FEJEZET. Az első éjszaka.

Will Mitz azonban nem érte be ezzel a magyarázattal, s a nap folyamán még más egyéb furcsaságokat is tapasztalt a hajón. Például, Harry Mar-
kel, mint az egész utazás alatt rendszeren, most is külön étkezett; mikor a villás-reggelit föltálták, nem jött le az ebédlőbe, hanem a maga szobájá-

ba vitette a villás-reggelit, holott Will Mitz nagyon jól tudta, hogy a kereskedelmi hajókon a kapitány maga szokott ülni az asztalfőn.

Még furcsábbnak találta Will Mitz, hogy se John Carpenter, a fődézetmester, se a legénység közül senki nem akart szóba állni vele. Ha megszólította valamelyiket, az illető morgott, dörögött valamit és sietett odább állni.

...Mi volt ennek az oka?...

Will Mitzet eleinte boszantotta a dolog, de aztán nem sokat törődött vele. Pipára gyújtott, s a fiúkkal együtt a hajó farára ment, horgászni. A hajó ugyanis oly lassan ment, hogy kényelmesen bevethették a horgot, s mivel a hulladékokra éhes halak mindig tömegesen kísérik a hajókat, a horgászás most se volt eredménytelen, s pár óra alatt két napra való halat is fogtak.

Voltak e halak közt mindenfélék: tengeri csukák, süllők, heringek, szardiniák, fiatal tokok, tányérkeszegek, kardorrú halak, sőt még gymnoták is, a tenger ángolnái, melyek egészen hasonlóak voltak a kígyókhöz.

Ez a furcsa formájú hal annyira megtetszett Patterson úrnak, hogy amidőn Tony Renault ügyesen fölrántott egyet a vízből, kíváncsian oda ugrott hozzá és fölkapta.

Hanem aztán röpiült is ám!

A gymnota ugyanis elektromos hal és úgy védi magát, hogy ha hozzányúlnak, villamos ütést mér az ellenségére. Ilyen ütést kapott tőle Patterson úr is, még pedig akkorát, hogy menten hanyatt vágódott és úgy gurult a főárbóciig.

A fiúk rémülten szaladtak hozzá, fölemelték és részvétellel kérdezték, hogy nem történt-e baja, de beletelt jó néhány perc, míg Patterson úr egészen fölocsúdott kábultságából.

– Veszedelmes dolog, pusztá kézzel megfogni ezeket az állatokat! – jegyezte meg Will Mitz.

– Veszem észre! – nyögte Patterson úr, az oldalait tapogatva. – Kár, hogy előbb nem tudtam.

– Azt mondják, hogy ezek a villamos ütések nagyon jók a köszvény ellen, – szolt most Tony Renault.

– Akkor se baj! – felelte Patterson úr filozófusi nyugalommal. – Engem ugyanis gyötört a köszvény: most legalább kígyógyúltam.

Legjobban érdekelte azonban az utasokat az a három-négy cethal, amelylyel találkoztak.

A cetek általában ritkák az Antillák környékén, s a cetvadászok nem is járnak erre soha, csak átmenőben.

– Inkább a Csöndes-tengerben vadásszák őket, – magyarázta Will Mitz, – éjszakon is, Brit-Kolumbia tágas öbleiben, ahol kicsinyeiket szülik, meg délen is, Uj-Zéland partvidékein.

– Ön már volt ilyen cetvadászon? – kérdezte Clodion Lajos.

– Voltam, – felelte Will Mitz. – Egy egész nyáron vadásztam rájuk a *Wrangel* hajóval az Okhocki-tengerben, a Kurili-szigetek körül. Sok minden kell oda! Öt-hat csónak, szigonyok, szigonyosok, s a cetvadászat nagy veszedelmekkel jár.

– De legalább sok hasznot hajt? – kérdezte Niels Harboe.

– Nem mindig. Az ügyesség, persze, sokat tesz: de a szerencse még többet ér, s minden attól függ, találkozik-e a hajó cetekkel, vagy sem. Néha bizony megesik, hogy egész nyáron egyetlen egy cetet se látnak a vadászok, s akkor kárba veszett a nagy költség.

Azok a cetek, melyekkel az *Alert* találkozott, három-négy mérföldnyire úszkáltak a hajótól, s nem lehetett közelébb férkőzni hozzájuk, az utasok nagy bosszúságára. Mert a roppant állatok oly sebesen úsztak kelet felé, hogy az *Alert* még csak lépést se tarthatott velük, nem hogy utolérte volna őket.

Mégis, hogy legalább színleg kedvében járjon az utasoknak, Harry Markel leeresztetett egy csónakot, hogy esetleg üldözőbe vegye a cethalakat, ha az *Alert* közelebb érhet hozzájuk.

De a cetek rohamosan távolodtak, a szél pedig lassanként annyira elcsöndesedett, hogy a hajó csaknem megállt. Mivel a tenger is nyugodt volt, semmi szükség se volt rá, hogy ismét fölhúzzák a csónakot, ami azért is jó volt, hogy másnap, ha az idő megint csöndes lesz, odamehetnek az ifjak horgászni.

Másnap?... ki tudja hol lesznek másnap?... Harry Markel és gaz cinkosai már alig várták az éjszakát, hogy lemészárolhassák a gyanútlan utasokat!

Hat óra tájban Harry Markel bevonatta a vitorlákat; mert, ámbár úgyszólván teljes szélcsönd volt, ezen a vidéken mindig lehetett attól félni, hogy éjszakára váratlanul vihar tör ki, akkor pedig már késő lett volna bevonni a vitorlákat.

A vitorlák begöngyölésében az ifjak is segítettek a matrózoknak; különösen Tony Renault, Clodion Lajos és Magnus Anders dolgoztak derekasan, mert Will Mitz segítségével és felügyelete mellett, ők hárman göngyölték be a tatvitorlát.

Mikor lejöttek az árbócról, Will Mitz pusztá kíváncsiságból betekintett a kormányos-házba, hogy megnézzze a delejtűt.

Az *Alert* reggel óta körülbelül ötven mérföldet futott délkelet felé s Will Mitz azt hitte, hogy a kapitány most már éjszakketnek fordul, mert hisz ez volt a helyes irány Anglia felé.

Harry Markel nagyon jól észrevette Will Mitz meglepetését, de úgy tett, mintha nem is látta volna a dolgot. Will Mitz pedig, tudván, hogy semmi beleszólása sincsen a kapitány teendőibe, szóltanul tovább ment és az eget vizsgálva, leült a főárbóc tövébe.

Corty, mivel a szavait úgyse hallhatta meg senki, oda fordult Harry Markelhez és gúnyosan mondta:

– Úgy látszik, hogy Mitz barátunknak nem tetszik ez az irány... No de ma éjszaka majd erről is teszünk!... Ha behányjuk őt is meg a többieket is a tengerbe, vígan utazhatnak haza Liverpoolba, ha csak a cápák föl nem falják őket addig!

S annyira megtetszett neki a tulajdon szellemessége, hogy hangosan röhögni kezdett, s Harry Markelnek rá kellett szólnia, hogy hallgasson, mert Will Mitz még gyanút foghatna, hogy ő rajta nevet.

E pillanatban odajött hozzájuk John Carpenter is.

– Ne húzzuk föl a csónakot, Harry? – kérdezte.

– Csak hadd maradjon ott, John. Az éjjel még szükségünk lehet rá.

Ezen a napon csak félhétkor tálalták föl az ebédet. Ranyah Cogh, miután már tudta, hogy ez lesz az «utolsó vacsora», ugyancsak kitett magáért és Patterson úr ki is jelentette, hogy soha életében nem evett jobbat. Különösen ízlettek neki a halak, melyeket az ifjak fogtak, s bezzeg buzdította is őket, hogy holnap csak halászszanak megint szorgalmasan.

Ebéd után mindnyájan fölmentek a hajóhídra, hogy beszélgetve töltsék az időt addig, amíg üt az alvás órája. A nap a fellegek mögé bújt, de még nem áldozott le, s jó másfél óra bele fog telni, míg egészen sötét lesz.

Beszélgetés közben Tony Renaultnak úgy tetszett, hogy valami sötét tömeget lát libegni a vízen az alkonyat félhomályában, – s csaknem ugyanakkor a hiúz-szemű Will Mitz is elkiáltotta magát:

– Hajó elöl, jobbra!

Valamennyien arra néztek. Valóban, egy nagy, háromárbócos hajó közeledett az *Alert* felé, s a hogy a távolságot megbecsülhették, körülbelül négy mérföldnyire lehetett tőlük.

– Átkozott hajó! – dűnnyögte John Carpenter fogcsikorgatva. – Egy óra mulva itt lesz a nyakunkon!...

Ugyanezt gondolták a többi kalózok is, és valamennyiüket féktelen düh szállta meg. A szél már egészen lecsillapodott; ha végkép eláll, a vitorlás egész éjjel ott marad a szomszédságukban s a tervezett mészárlást el kell halasztaniuk.

– Hát már sohase szabadulunk meg ezektől a tintanyalóktól!? – fakadt ki Corty elkeseredve.

A «tintanyalók» ez alatt figyelmesen vizsgálták a hajót, mely lassan közeledett. Fölhozták ugyan a messzelátójukat is, de mivel már sötét volt, s a lobogóját, mint a hajók rendszeren, napnyugtakor lebocsátotta, nem tudták kitalálni, hogy miféle nemzetiségű.

– Úgy ránézve, – mondta Will Mitz, – az építéséről azt hiszem, hogy amerikai.

Háromnegyed óra múlva a két hajó már csak két mérföldnyire volt egymástól... Harry Markelt majd a guta ütötte meg dühében... Meg se kísérelheti utasainak a legyilkolását, mert az áldozatok sikoltozását bizonyára meghallanák az amerikai hajón, s akkor mindennek vége lenne... És az átkozott tengeráramlás egyre közelebb sodorta egymáshoz a két hajót: egy óra múlva már alig fél mérföld választotta el őket.

Körülbelül tíz óra lehetett és Patterson úr már oly álmos volt, hogy majd leragadtak a pillái.

– Rajta barátaim! – motyogta fölkelve: – ideje, hogy aludni menjünk!...

– Ó, még nincs későn, – tiltakozott Axel Wickborn. – Tíz órától reggel hétig... egy kicsit sok az alvásból.

– És, aki sokat alszik, nagyon meghízik! – toldotta meg a tiltakozást Tony Renault.

– Akinek tetszik, még fönmaradhat, – jelentette ki Patterson úr: – de én megyek, mert már alig állok a lábamon.

A fiúk még fönt is maradtak vagy háromnegyedóráig és vígan beszélgettek arról, hogy milyen derék is lesz, ha majd otthon, Angliában eldicsekedhetnek a kalandjaikkal!... És hogy fogják őket bámulni a többiek, ha meghallják, hogy mennyi mindenben mentek keresztül!...

De tizenegy óra tájban ők is elálmosodtak, a jó éjszakát kívánva Will Mitznek, aki még a földélzeten maradt, hogy elszívjon egy pipa dohányt, mindnyájan aludni mentek.

Csönd lett a hajón. Will Mitz nem gyújtott rá, hanem elgondolkozott; haza gondolt, Barbadosra, a hová talán 3-4 év leforgása előtt nem térhet vissza... Fájt neki, hogy ily hosszú ideig nem fogja láthatni édes anyját, akit pedig oly nagyon szeretett!...

Sóhajtvá fölkelte és lassan a hajó orra felé ment, ahol a legénység lakása volt. A szíve annyira csordultig volt szomorúsággal, hogy beszélnie kellett valakivel. Nem vigasztalást keresett a beszélgetésben, hanem szórakozást, hogy elterelje gondolatait szülőhazájáról és édes anyjáról.

A földélzet oly kihalt és csöndes volt, mint nyári éjszakán a temető. Harry Markel, miután ezen az éjjelen úgyse hajthatta végre gyilkos szándékát, már rég lefeküdt. Aludtak a matrózok is, csak John Carpenter és Wagah

voltak fönt a hajóhidon, s az egyik a kormányt fogta, a másik pedig vigyázott a tengerre és mérgesen nézte a háromárbcos amerikai hajó lámpáisait.

– Vigyen el az ördög! – mormogta dühösen.

És volt is miért dühösködnie. Az amerikai hajónak legalább harmincöt-negyven főnyi legénysége lehetett, s ha ezek meghallják az áldozatok sikoltozását és a segítségükre sietnek, a túlerő lebírija őket s mindnyájan akasztófára jutnak...

Will Mitz már éppen föl akart menni a két banditához a hajóhídra, mikor közvetlen maga mellett halk beszélgetést hallott. Éppen a konyha mellett állt, melynek az ajtaja nyitva volt, s onnan hallatszott ki ez a párbeszéd:

– Annyi szent, hogy Harry nagyon óvatos, Corty! – szólt az egyik: és Will Mitz megismerte a hangjáról, hogy ez Ranyah Cogh, a szakács.

– Meglehet, hogy az, – felelte Corty, – de bizonyos, hogy igaza van. Ha tudnánk, hogy egy se ébred föl álmából, ha rajtuk ütünk, akkor meg lehetne kísérteni... De hátha egyik-másik fölébred és sikoltozni kezd?

– El kell vágni a torkukat, – mondta a szakács megvetően.

– Ebben igazad van... De hátha védelmezik magukat, ha kiabálnak?... S ez az átkozott amerikai hajó itt a szomszédunkban minden legkisebb neszt meghallhat!...

– Hát aztán? – kérdezte Ranyah Cogh megvetően. – Azt hiszi, hogy a legénység összeverekedett, ami egy hajón se ritkaság.

– És ha ideküld húsz-huszonöt embert, hogy megnézzék, mi történik? – felelte Corty. – Mindnyájunkat megkötoznének s úgy szállítanának vissza Angliába. S ha még egyszer a fegyházba jutunk: elhiheted, hogy jobban fognak vigyázni ránk, mint most mikor megszöktünk!

– De hát meddig várunk még? – türelmetlenkedett a szakács. – Én már alig várom, hogy a Csöndes-tengerben legyünk!

– Mindennek ez az átkozott hajó az oka! – mondta Corty bosszúsan. – De holnap majd csak megszabadulunk tőle, s fogadom, hogy holnapután reggelre csak magunk maradunk a hajón.

– Akkor hát várjuk meg a holnapi éjszakát, – nyugodott bele a szakács. – Most pedig igyuk meg a Szent-János-áldást, aztán jó éjszakát.

A két mákvirág koccintott, aztán Ranyah Cogh bezárta a konyhát s mind a ketten előre ballagtak a hajó orrába, lefeküdni.

Will Mitz pedig, aki végig hallgatta ezt a szörnyű beszélgetést, szinte megdermedve állt a sötétben. Most már mindent tudott!... Tudta, micsoda gaz, alávaló cinkosok kerítették kézre a hajót; tudta, hogy a kapitány nem Paxton, hanem Harry Markel, a kalózvezér, a börtönéből kitört fegyenc... Tudta, hogy ezek a gazemberek mindnyájukat meg akarják gyilkolni, hogy aztán kalózkodni mehessenek a hajóval a Csöndes-tengerre; s végül tudta

azt is, hogy a tervezett gyilkosságot csak az amerikai hajónak véletlen közelsége akadályozta meg.

VIII. FEJEZET. Will Mitz.

Valamivel éjfél után, a szeptember 22-ikéről 23-ikára virradó éjszaka, egy csónak bolyongott a ködös oceánon. Két evező hajtotta éjszakkéleti irányban, – legalább azok, akik benne ültek, azt hitték, hogy arra mennek, bár biztosan nem tudhatták, mivel a sűrű ködben nem látták a sark-csillagot, amely szerint igazodniok kellett volna.

A csónakban tizenegyen ültek: két férfi és kilenc ifjú, akik közül a két legidősebb evezett, míg az egyik férfi a kormányt fogta és időnként fölállt, hogy szétnézzen a csöndes vizen, – nem láthatná-e meg a célt, amely felé igyekeznek?...

Az *Alert* mentő-csónakja volt ez s a mi utasaink ültek benne. Clodion Lajos és Wickborn Axel eveztek, Will Mitz pedig kormányzott, de jóformán maga se tudta, hogy merre mennek a ködös éjszakában.

A hajót már egy negyedórája elvesztették szem elől, sőt már a lámpását se látták, oly sötét volt, noha nem igen lehettek félmérföldnél távolabb.

El kell mondanunk, hogyan történt a szerencsés menekülés.

Will Mitz, miután véletlenül megleste és végig hallgatta a Corty meg a Ranyah Cogh beszélgetését, nesztelenül visszaosont a hajó hátuljára és lement a kabinjába.

Ott aztán pár percig fontolgatta a teendőt. Bizonyos volt, hogy Paxton kapitányt és az *Alert* egész legénységét még előbb legyilkolták a fegyencek, mint Patterson úr és növendékei a fődélzetre léptek. Mikor ők a hajóra szálltak, az *Alert* már a fegyencek és Harry Markel hatalmában volt.

Ezt világosan megértette Will Mitz. És, mivel újságolvasó ember volt, tudott arról is, hogy a *Halifax* kalóz-legénysége körülbelül akkortájt szökött meg a queenstowni fegyházból, mikor az *Alert* elindult abból a kikötőből, az is kétségtelen volt, hogy az *Alert* mostani gazdái csakis ezek a zsványok lehettek.

Mindezt értette Will Mitz, csak azt nem értette, hogy miért nem gyilkolta meg Harry Markel az utasait is, mindjárt Angliából eltávoztakor, a nyílt oceánon s miért járta meg velük az Antillákat, holott ez a kockázatos út könnyen az életébe kerülhetett volna?

Ezt nem tudta és nem értette Will Mitz; de most nem volt idő arra, hogy törje rajta a fejét. Sokkal fontosabb volt ennél, hogy minél hamarabb megszökjenek a hajóról, mert ha nem: mindnyájuknak végük. Csupán véletlen szerencse, hogy ez az idegen hajó itt van a szomszédjukban; de ha kis szél támad és szétveri a két hajót, a kalózok azonnal rajtuk ütnek és mindnyájukat lemészárolják.

Menekülniök kellett hát minden áron, mert ha ma éjjel nem, hát holnap éjjel gyilkolják meg őket, sőt talán nappal is, ha nem lesz közelben hajó. És, ámbár Will Mitz tudott a kalózok szörnyű szándékáról, arra, hogy védelmezzék magukat, vagy hogy szembeszálljanak az orgyilkosokkal, nem is gondolhatott.

Egyetlen módja volt a menekülésnek: a szökés, de ezzel is sietni kellett. Harry Markel már aludt. John Carpenter és Wagah szintén aludni mentek a többi matrózokkal s a hajó orrában csakis az őrt álló matróz volt, aki bizonyára szundikált a csöndes éjszakában.

A mentő-csónak, melyet Harry Markel még nappal leeresztett, mikor halásztak, most is a tengeren libegett; csak el kellett oldozni s aztán át-evezhettek rajta az amerikai hajóra, mely alig volt tőlük félmérföldnyire.

De sietni kellett, mert az időjárás nagyon szeszélyes és változó itt, a tropikus vidéken. Félóra alatt szél kerekedhetik s akkor a két hajó szétmegy, a menekülés reményének vége s a kalózok talán még ezen az éjszakán végeznek mindnyájukkal.

Will Mitz nem habozott. Mindenekelőtt egyenkint föl kellett keltenie az utasokat, még pedig óvatosan, zajtalanul, aztán megmagyarázni pár szóval, hogy miről van szó s végre leeresztkedni a mentő-csónakba és – szökni, lehetőleg csöndesen, de mégis gyorsan.

Megállapodván ebben a tervben, Will Mitz legelőször is arról győződött meg, hogy Harry Markel alszik-e. A kapitány szobája ugyanis közvetlenül az utasok kabinjai szomszédságában volt s félni lehetett, hogy ha ébren van, a legkisebb gyanús neszre is kijön és meghiusítja a szökést.

Will Mitz tehát halkán odalopózott a kapitány kajütjéhez és hallgatózott. Harry Markel, tudván, hogy ma éjszaka úgy se történik semmi, mélyen aludt és hangosan hortyogott.

Ekkor Will Mitz a nagy ebédlő kettős ablakához ment, mely a kormány tengelye mellett volt és kinyitotta az egyiket. Lent, a hajó fara alatt ringott a mentő-csónak, alig egy ölnyire az ablaktól.

A kérdés az volt: kiférnek-e a szökevények az ablakon? Az ifjak bizonyosan kiférnek, de hát Patterson úr? Talán ő is, mert a tengeri betegség és a sok kirándulással járó fáradság nagyon lesoványította.

A szökés tehát lehetséges volt és Will Mitz hozzáfogott az ifjak fölkeltéséhez.

Az első kabinban, melynek ajtaját óvatosan kinyitotta, Tony Renault és Clodion Lajos aludtak. Will Mitz gyöngéden megrázta Clodion Lajost s mikor a fiú fölébredt, halkán a fülébe súgta:

– Ne üssön zajt... Én vagyok.

– Mi történt? – kérdezte Clodion Lajos halkán és felült az ágyban.

– Vigyázzon, hogy el ne árúlja magát! Az életünk forog kockán.

Pár szóval megmagyarázta a dolgot és Clodion Lajos azonnal megértette.

– Keltse föl a barátját, – mondta neki Will Mitz, – én addig fölébresztem a többieket.

– De hogyan menekülünk? – kérdezte Clodion Lajos.

– A nagy mentő-csónak lent van a vízen. Átvezünk rajta az amerikai hajóhoz.

Mialatt Clodion Lajos felköltötte Renault Tonyt, addig Will Mitz sorra járta a többi kabinokat is és néhány perc alatt az ifjak mind talpon voltak, csak még Patterson úr aludt. Őt hagyták legutoljára, nehogy nagyon megijedjen és talán fölösleges zajt ütve, mindnyájuk életét veszélyeztesse.

Becsületére vált az ifjaknak, hogy egyik se volt gyáva, egyik se ijedt meg, sőt Niels Harboe be akart törni Harry Markelhez, hogy megfojtsa. De Will Mitz visszatartotta:

– Harry Markel fölébredhet, ha rányitja az ajtót s akkor mindennek vége. A bandita bizonyára védelmezni fogja magát és kiabál. A zsványok mind összeszaladnak és mivel fegyverük van, mindnyájunkat felkoncolnak. Nesztelenül kell leszállnunk a csónakba és nesztelenül kell átveznünk az amerikai hajóra. Ennek a kapitánya aztán, ha megtudja a valót, bizonyára elfogja az *Alert* legénységét, amit azért is könnyen megtehet, mert legalább kétszer annyi embere van.

Will Mitznek igaza volt, ez volt az egyetlen út a menekülésre.

– Hát Patterson úr? – kérdezte Roger Hinsdale.

– Előbb önök szálljanak le a csónakba, – felelte Will Mitz, – aztán majd leeresztjük Patterson urat is.

Az ifjak gyorsan magukra hányták melegebb ruhájukat s pár pillanat alatt készen voltak. Arra nem is gondoltak, hogy eleséget vigyenek a csónakba, hiszen csak alig félmérföldnyire kellett evezniök! S föltéve még azt a legrosszabb esetet is, hogy a ködben, amely egyre sűrűbb lett, nem találják meg az amerikai hajót, reggel, mikor a nap fölszívja a ködöt, mégis csak meglátják és mentve lesznek, mert Harry Markel és a cimborái nem merik nappal üldözni és megtámadni őket.

Csak attól félhettek, hogy esetleg szél támad s az amerikai hajó folytatja útját nyugatnak, az *Alert* pedig megy tovább keletnek s a szökevények egyedül maradnak a nyílt tengeren, víz és eleség nélkül.

Hubert Perkins azt tanácsolta, hogy legalább a sárga csikókat, az aranyakat, miket Seymour Kethlen asszonytól kaptak, ne hagyják a hajón; ez a pénz jó lesz arra, hogy megfizessék a hazautazás költségeit, ha idegen hajóra kerülnek.

Ezt a tanácsot meg is fogadták az ifjak s most Will Mitz hozzáfogott a szökés kiviteléhez.

Clodion Lajost elküldte őrt állani a Harry Markel ajtaja elé, Renault Tonyt pedig a följáráthoz állította lesbe, hogy vigyázzon a hajó orrán őrt álló matrózra.

Ő maga pedig, kihajolván az ebédlőszoba ablakán, lassan és óvatosan egészen az ablak alá húzta a csónakot.

A köd még sűrűbb lett s alig lehetett látni húsz lépésnyire.

Az ifjak egymás után kibújtak az ablakon és nesztelenül leereszkedtek a csónakba a kötélén, melyet Will Mitz vasmarokkal tartott.

Már mind lent voltak a csónakban, csak még Will Mitz és Clodion Lajos nem. Will Mitz éppen be akart nyitni Patterson úrhoz, midőn Clodion Lajos halkán odasúgta neki:

– Vigyázzon, az őrt álló matróz erre jön.

– Lapuljunk meg és várjunk, míg elmegy, – mondta Will Mitz.

– Lámpás van a kezében.

– Csukja be halkán az ajtót, – súgta Will Mitz, – akkor nem láthat le ide.

De már nem volt rá idő. A matróz éppen most ért a közepső árbochoz. Ha fölmege a hajó farára, lehetetlen, hogy meg ne lássa a csónakot, amelyben már nyolcan ültek s akkor mindennek vége!

Szerencsére Will Mitz a lámpa ingadozásáról észrevette, hogy a matróz tántorogva jár. Valószínű, hogy valami úton-módon pálinkához jutott és leitta magát. Aztán, valami neszt hallván a hajó farán, gépiesen arra tartott. De mivel közben ismét csöndes lett minden, talán megnyugszik és ismét visszamegy a helyére, a hajó orrába.

Valóban így is történt, amikor a részeg matróz visszaödögött a helyére, Will Mitz és Clodion Lajos benyitottak Patterson úrhoz.

Sietniök kellett. Az ifjak a csónakban hihetetlenül izgatottak voltak és alig várták Patterson urat. Már-már azt hitték, hogy történt valami és Tony Renault, aki utóljára ereszkedett le a csónakba, ismét föl akart kúszni, hogy megnézzze, mi tartóztatja a többieket.

Clodion Lajos eleinte gyöngéden, majd erősebben rázta Patterson urat, aki érthetetlenül motyogott álmában:

– A kigyó... Ah, Patterson asszony! Micsoda diadal! A jövő héten esküszünk...

Miféle esküvőről beszélt Patterson úr? Hiszen már nős!

Clodion Lajos még erősebben megrázta az érdeemes mentor vállát s hogy elfojtsa esetleges kiáltását, befogta kezével a Patterson úr száját.

Erre aztán föl is ébredt Patterson úr s megismervén az ifjú suttogó hangját, álmétkodva kérdezte:

– Clodion Lajos? Mi az? Mi történt?

Azt ugyan nem igen értette meg félálmában, hogy Paxton kapitány nem Paxton kapitány, hanem Harry Markel, de azt már megértette, hogy mindnyájuk élete kockán forog, ha nem menekülnek a hajóról. S mikor azt is meghallotta, hogy a fiúk már mind lent vannak a mentőcsónakban és csak őt várják, épp oly gyorsan, mint hidegvérrel felöltözött. Pár pillanat alatt készen volt s nyugodtan mondta Will Mitznek:

– Nos, barátom, indulhatunk.

Szomorú pillantást vetett a kígyóra, mert sajnálta itt hagyni bátorságának ezt a diadaljelét, de vigasztalásul ő is zsebre vágta a sárga csikókat és a fejét csóválva dörmögte:

– Ki hitte volna, hogy ez a Paxton kapitány ilyen gazember!

Hanem a csónakba ereszkedés nehezen ment. Will Mitz tolt a kifelé Patterson urat az ablakon; tolt a meg fogta is egyszerre és valósággal reszketett, hogy az esetlen, gyámoltalan mentor nagy puffanással esik a csónakba s a zaj fölébreszti a kalózokat.

De Patterson úr erősen megkapaszkodott a kötélben s míg fönt Will Mitz fogta az egyik kezét, addig lent a csónakban Axel Wickborn és Niels Harboe kinyújtott karokkal várták és ölbe fogva tették le a csónak fenekére.

Most Clodion Lajos és utána Will Mitz kúsztak le a csónakba, de ez csak egy pillanatig tartott. Aztán elvágta a kötelet és Will Mitz ellökte a csónakot a hajótól.

Vajjon megmenekülnek-e a szökevények s megtalálják-e az amerikai hajót a sűrű ködben? S vajjon nem támad-e szél, amely elhajtja előlük a hajót s megfosztja őket a biztos menedéktől?

Akármi történik is, ha Patterson úr és növendékei megmenekülnek a kalózoktól és Harry Markeltől, ezt Will Mitznek köszönhetik, akit mrs. Kethlen Seymour adott nekik útitársul.

IX. FEJEZET.

A ködös éjszakában.

Féltizenkettő volt.

Ha nem lett volna oly sötét s a köd oly sűrű, bizonyára látni lehetett volna az amerikai hajó lámpását, amely nem lehetett távolabb másfél mérföldnél.

De a koromsötétben semmi sem látszott: se az árbócra fölhúzott lámpás, se pedig a hajó tömege. És Will Mitz is csak annyit tudott, hogy a hajó, midőn a szomszédságukba került, éjszak felé volt az *Alert*-től.

Ebben az irányban hajtották tehát a csónakot, s egyelőre legalább elérték azt, hogy távolodtak a kalóztól. A szökést különben nagyon elősegítette a sötét, ködös éjszaka. S ha bizonyosan tudták volna, hogy merre van az amerikai hajó, félóra alatt oda értek volna.

Alig eveztek az ifjak pár száz lépésnyire az *Alert*-től, azonnal megoldódtak a nyelvek. Persze csak halkán suttogva beszélgettek, nehogy a kalózok meghallják a neszt.

– Ezek a banditák tehát a *Halifax* kalózhajói, – mondta Hubert Perkins, – s orozva foglalták el a mi hajónkat!

– S míg a rendőrök a kikötőben nyomozták őket, – tette hozzá Niels Harboe: – ők lemészárolták az *Alert* legénységét!

– S az a boldogtalan, a kinek hulláját partra vetette a tenger, – folytatta John Howard, – bizonyára ebből a legénységből való volt... Hisz emlékeztek rá: Barbadosban ezzel a hírrrel jött hajónkra az a két haditengerész-tiszt!

– S ez a vakmerő Markel még azt merte mondani az *Essex* tisztjeinek, hogy az ő embere volt az a szerencsétlen! – kiáltott föl Tony Renault méltatlankodva. – Sőt még azt is mondta, hogy ha seb volt rajta, bizonyára a *Halifax* kalózhajói gyilkolták meg. Ah, nyomorúltak! – folytatta, fenyegetően rázva ökleit a hajó felé, – még akasztófára kerültök ezért.

– De hát miért nem szökött meg az *Alert*, mielőtt mi a földéretére jöttünk? – tűnődött Hubert Perkins.

– Mert nem volt szele, – felelte Clodion Lajos. – Hisz emlékezhetsz, Hubert, hogy két napig épp oly szélcsönd volt, mint most.

– Csak azt nem értem, – szólt most Hubert Perkins, – hogy miért várt ez a gazember a mai napig, s miért nem ölt meg bennünket is mindjárt aztán, hogy a hajón voltunk és a nyílt tengerre értünk?

– Ennek csak egy magyarázatját tudom, – felelte Clodion Lajos. – Szentül hiszem, hogy Harry Markelnek az volt a szándéka, hogy bennünket is lemészárol, mihelyt a nyílt tengerre érünk; de aztán, amíg a szélcsönd tartott, megtudta, hogy mindegyikünk hétszáz font jutalmat kap Barbadosban, s ez a jutalom úgy elcsábította, hogy hallatlan vakmerőségében elszánta magát erre az utazásra.

– Úgy van, csakis így történhetett, – helyeselte Will Mitz: – a kapzsiság ösztönözte a gazembereket, s ez a kapzsiság mentette meg az önök éle-

tét... föltéve, hogy megmenekültünk, – tette hozzá halkan, szinte magában.

Mert a menekülők helyzete valóban nem volt rózsás. Körülbelül egy órája volt már, hogy a csónak céltalanul bolyongott a tengeren és a sűrű ködben nyoma se volt az amerikai hajónak.

Will Mitz, mivel se delejtűje nem volt, se a csillagokat nem láthatta, csak taláalomra kormányozta a csónakot. De már több idő óta eveztek, mint amennyire szükségük lett volna, hogy az amerikai hajót elérjék, ha helyes irányban mennek... Azt hihette hát, hogy valamiképpen elkerülték, elhagyták a hajót, amely most már talán a hátuk mögött van.

Mit tegyenek?... Vissza forduljanak s úgy keressék a hajót?... De hátha a balvégzet ismét az *Alert* közelébe vezeti őket?... Nem lesz-e jobb, ha nyugodtan vesztegelnek egy helyben, míg a köd szertefoszlik, s akkor, megpillantván az amerikai hajót, egyenesen odaeveznek hozzá!... Bizonyos, hogy ebben az esetben Harry Markel nem merné üldözni őket, sőt sietne menekülni, nehogy az amerikai hajó rajta üssön és elfogja cimboráival.

De hátha viszont szél támad, s az amerikai hajó, vitorlát bontván, tovább megy az útján?... Mi lesz akkor a csónakból, még azt a legjobb esetet is föltéve, hogy az *Alert* szintén tova vitorlázik a jó széllel?... Víz és eleség nélkül, magukra hagyatva a sík tengeren: mi sors várhat a menekülőkre, ha nem a pusztulás és az éhhalál?...

Mindezt jól megfontolván, Will Mitz iparkodott lehetőleg távol maradni az *Alert*-től, s a jövődőt a szerencsére bízta.

Éjfél utáni egy órakor még semmi ujság... köröskörül halálos csönd és vak sötétség... A menekülők egyik-másika nyugtalankodni kezdett. Azzal a szép reménnyel indultak el, hogy fél óra múlva mentve lesznek; most pedig már két órája is elmúlt, hogy keresték a hajót, – minden eredmény nélkül.

Clodion Lajos és Hinsdale Roger, a két legbátrabb, egyre biztatták társaikat, hogy ne csüggedjenek, s ebben Will Mitz is segített nekik.

– Csak türelem, fiatal barátaim, – mondogatta: – semmi szél nem fúj, s a hajónak még ott kell lennie. – Ha napköltével szétfoszlik a köd, azonnal meglátjuk és pár evező-csapással mellette termünk.

De Will Mitz, noha egyre bátorította társait, titokban mégis nagyon aggodott... Hátha a banditák valamelyike észre veszi szökésüket és Harry Markel utánuk ered a másik csónakban?

Ez minden esetre lehetséges volt. Hisz Harry Markelnek az életérdeke parancsolta, hogy elfogja, ártalmatlanná tegye, elnémítsa a szökevényeket, legalább addig, amíg a szélcsönd tart, s ő sem mozdulhat innen... Mert ha a menekülők, akik bizonyára azért szöktek meg a hajóról, mert

mindent tudnak, elárulják a szörnyű valót akármilyen hajónak, amelylyel találkoznak, bizonyos, hogy ez a hajó utánuk ered, üldözőbe veszi őket, s akkor mindennek vége.

Will Mitz tehát feszülten fülelt a legcsekélyebb neszre is... Néha úgy rémlett neki, hogy halk evező-csapásokat hall távolban, s ilyenkor azonnal abba hagyta az evezést... Mindnyájan a lélekzetüket visszafojtva hallgatóztak, s rettegve várták a John Carpenter, vagy más valaki durva káromkodásának a neszét...

Megint egy óra telt el. Virradni csak hat óra tájban virradt, noha öt órakor, ha a köd eloszlik, elég világos lesz már, hogy két-három mérföldnyire végigláthatassák a tenger színét... De csak akkor, ha nem a szél oszlatja el a ködöt; mert ha szél támad, úgy lehet, hogy az *Alert* jobbra, az amerikai hajó pedig balra megy, s hajnalhasadáskor a csónak egyedül lesz a tenger mérhetetlen sivatagán!...

Akkor pedig nagyon bizonytalan, hogy nem pusztulnak-e el a menekülők. Az *Alert*, Will Mitz számítása szerint, körülbelül hatvan mérföldnyire lehetett Barbadostól délkeletre. Ekkora távolságot, még kedvező széllel és vitorlával is legfőlegb 48 óra alatt futhatna meg ez a csónak... De nekik nem volt vitorlájuk: s mi több, nem volt se eleségük, se vizük!... Mi lesz hát velük, ha reggelre kelve sehol se látnak hajót?...

Egy órával később, elcsigázva a fáradtságtól és álomtól, a fiuk nagyobb része elszunnyadt. Még csak Clodion Lajos és Hinsdale Roger birkóztak az álommal, de látszott, hogy már ők se sokáig bírják.

Patterson úr, úgy szólván amióta a csónakba leereszkedett, félájultan hevert a helyén. Az izgatottság, a hirtelen rémület, a nem is álmodott halálos veszedelem úgy összetörte, hogy mozdulni is képtelen volt.

Csak Will Mitz volt ébren és virrasztott. Evezni most már úgy se kellett, mert félő volt, hogy nagyon eltávolodnak az amerikai hajótól.

De nemcsak ez aggasztotta Will Mitzet. Hanem az is, hogy közben erősebb szélroham támadt, a mely azonnal megszűnt ugyan, de mégis annak a jele volt, hogy virradatra megjön a szél...

Hajnali négy óra lehetett, mikor a csónak tompa koppanással neki vágódott valaminek... Mi volt ez?...

Bármily gyöngéd volt is a lökés, a menekülők mégis mind fölrezzentek rá... A csónak egy hajóba ütdött bele, éppen a kormányánál és Will Mitz azonnal megragadta azt a kötelet, amely lecsüngött a hajó faráról...

De aztán eleresztette, és kétségbeesve a fejéhez kapott.

Megismerte a kötelet: ugyanaz volt, amelyet ő maga vágott el, mikor a hajóról megszöktek!...

– Az *Alert!* – mondta megsemmisülten.

Tehát, miután egész éjszaka fáradtak, vesződtek, hogy megmenekülhessenek a banditáktól, a balsors ismét visszavezette őket az *Alert*-hez, s megint mindnyájan a Harry Markel körmei közé kerültek!

Mindnyájan össze voltak törve és néhányan sírtak.

De hát nem volt-e még idejük, hogy másodszor is elmeneküljenek, és újra keressék az amerikai hajót?... Kelet felől már szürkülni kezdett az ég s a ködön átverődtek a hasadó hajnal első sugarai... Öt óra felé járt az idő... Már a reggeli szellő is fujdogálni kezdett...

Ekkor hirtelen szétfoszlott a köd, mintha valami láthatatlan kéz lerántotta volna a függönyt az óceánról. Három-négy mérföldnyire tiszta lett a szemhatár, és...

És mindnyájan megpillantották az amerikai hajót, amely már a szemhatár szélén járt és duzzadó vitorlával iparkodott kelet felé... Még egy perc, és végkép eltűnik: oda tehát nem menekülhettek többé!

Az *Alert* fődéltetén csöndes volt minden. Kétségtelen, hogy Harry Markel és a cimborái még mindig alszanak. Sőt az őrt álló matrónak is aludnia kellett, mert még azt se vette észre, hogy a föl-föltámadó szellő verdesi a kibontott vitorlákat...

Nos, ha a menekülők nem látták másként a szabadulás utját: miért ne foglalhatnák el az *Alert* hajót a kalózkodtól?...

Ez a vakmerő terv a Will Mitz agyában született meg. És a derék ifju, aki tudta, hogy evvel ugyan mindnyájuk életét kockáztatja, de egyúttal meg is mentheti ha sikerül, egy percig sem habozott.

Pár rövid szóval elmondta szándékát az ifjaknak, akik azonnal kijelentették, hogy készek mindenre...

– Vezessen, mi követjük! – mondta Magnus Anders.

– Amikor és ahová akarja! – toldotta meg Clodion Lajos.

Arról volt szó, hogy meglepjék az *Alert* legénységét, még mielőtt föltápaszkodnak álmukból. Be kellett zárni Harry Markelt a kabinjába, a legénységet pedig a fődéltetközbe, ahol aludt.

Aztán Will Mitz, az ifjak segítségével, visszavezeti a hajót az Antillákra, vagy pedig segítséget kér a legelső hajótól, a mellyel találkozni.

A csónak nesztelenül siklott végig a hajó mentén, míg a főárbóccal egy irányba ért. Az árbockötelek vaspántjain, melyek a hajó oldalán majd a víz szintjéig lenyultak, könnyű volt fölkapaszkodni.

Will Mitz kapaszkodott föl elsőnek... De alig tolta föl fejét a hajó párkányáig, azonnal visszakapta ismét és intett a többieknek, hogy ne mozduljanak...

Harry Markel éppen akkor jött ki a kabinjából s az időt nézte. Mivel a szél egyre csapdosta a vitorlákat, hívta a legénységet, hogy húzzák szorosabbra a köteleket.

De a kalózok mind aludtak és senki se felelt a kapitánynak. Ekkor Will Mitz, aki egyre leste, látta, hogy Harry Markel dörmögve lemegy a fődélközbe, hogy fölcibálja álmából a legénységet...

Most volt itt a cselekvés pillanata!... A kalózok is, Harry Markel is, mind együtt voltak a fődélközben... Ha tehát rájuk zárhatják az ajtót, mentve vannak!

Will Mitz, mint a vadmacska, nesztelenül ugrott a fődélzetre, s az ifjak, miután megkötötték a csónakot, melyben csak Patterson úr maradt, mind utána...

Nesztelenül suhantak oda a fődélközi lejárathoz, és Will Mitz egyetlen lökéssel rátolta a négyszögű nyílásra a fődélét, a többiek pedig hirtelen leborították a kátrányos vászonnal, keresztbe rakták rajt a vas-léceket s az éekkel mindjárt légmentesen el is zárták...

Most már ők voltak az urak a hajón!... Elfogták a kalózokat mind, Harry Markellel egyetemben, s csak akkor fogják kiereszteni őket fődélközi börtönükből, ha vagy az Antillákra érnek, vagy pedig hajóval találkoznak útközben...

Lassanként megvirradt s a köd végkép szertefoszlott. A szél egyre erősödött s a vitorlák hevesen csapdosták az árbócokat... Távolságban, a szemhatár szélén, fehér pontként látszott egy percig az amerikai hajó, s aztán az is eltűnt... Az *Alert* egyedül volt a tengeren: de Will Mitz és társai urak voltak rajta és mentve voltak.

X. FEJEZET. Urak a hajón!

A Will Mitz vakmerősége tehát rabbá tette a gyilkos kalózokat, akik a mit sem sejtő ifjakat le akarták mészárolni. Most még csak az volt a kérdés, hogy az «Alert» új legénysége bír-e majd a hajóval s el tud-e jutni az Antillák valamelyik kikötőjébe, ahol bizonyosan fölakasztják Harry Markelt is, a cimboráit is?

Ez mindenesetre nagy kérdés volt. Will Mitznek mindenek előtt számolnia kellett azzal, hogy a tíz kalóz, tudván, hogy a bőréről van szó, nem riad vissza semmitől, sőt mindent kockáztatni fog, hogy a szabadságát visszanyerje. Lehet, hogy Harry Markel áttöreti a deszkafalat, mely a legénység fődélközi lakását elválasztja a hajóüregtől s onnan kísérli meg, hogy a szabadba jusson, a fődélzet valamelyik terhelő-ajtóján. De, ha megteszik is ezt, Will Mitz és az ifjak résen lesznek, hogy visszaverjék a támadást.

Most egyelőre fölhúzták a csónakból Patterson urat, aki még mindig félájult volt és úgyszólván azt se tudta, mi történik vele. Szépen levitték a kabinjába, lefektették és Patterson úr el is aludt: nem tudni, a fáradtságtól és kimerüléstől-e, vagy a rémülettől.

Will Mitz a fődélzeten maradt és az időt vizsgálta. Mint tapasztalt tenge-rész, a jelekből látta, hogy az idő változni fog s a szélcsöndet csakhamar szél váltja föl. Csak azt nem tudta, még, hogy melyik oldalról támad a szél: keletről-e, nyugatról-e? pedig, ha nem is minden, de bizonyára sok függött ettől. Mert, ha nyugatról kel a szél, akkor ki tudja, mikor és hogyan érnek partot s mi lesz a foglyokkal? Nem hálnak-e étlen-szomjan, ha az utazás esetleg több napig vagy hétig tart? Még utóbb nekik kell majd leadogatniok az eleséget s örökösen kockáztatni a veszedelmet, hogy a kalózok minden ily alkalommal kitörhetnek börtönükből.

Ez az aggodalom azonban nem sokáig gyötörte Will Mitzet, mert a kalózok megtalálták a módját, hogy biztosítsák az eleségüket, még ha az utazás esetleg több hétig tart is.

Hét óra tájban, midőn Will Mitz éppen a vitorlákat akarta kibontatni, mert a szél már elég erős volt, egyszerre csak Clodion Lajos hangos segítségkiáltásait hallotta:

– Ide hozzám! Segítség!

Will Mitz és a többiek is mind oda szaladtak. Clodion Lajos testének egész súlyával ránehezedett a fődélzeti terhelő-ajtó egyik szájára, amelyet alúlról feszegettek és fölemelni igyekeztek. Harry Markel és társai áttörték a deszka-falat, mely a fődélkőzt a hajó-üregtől elválasztotta s most a fődélzeti terhelő-ajtón át akartak kitörni. S a szándékuk bizonyára sikerült volna is, ha Clodion Lajos elejét nem veszi a veszedelmes kísérletnek.

Will Mitz, Hinsdale Roger és Vickborne Axel azonnal ráfeküdtek az ajtó-ra, mialatt a többiek ráhúzták a nehéz kátrányos vásznat, keresztbe fektet-ték a vas-léceket s ezt az ajtót is úgy leszögezték, mint a fődélköz bejárá-sát. Ugyanezt cselekedték a harmadik ajtóval is, mely a hajó hátulsó ré-szében volt s aztán Will Mitz visszament a fődélközi csapó-ajtóhoz.

– Hallgassatok ide, – kiáltott hangosan – és jól figyeljete a szavaimra. Senki se felelt.

– Harry Markel, – folytatta Will Mitz, – tehozzád beszélek!

A kalózok megértvén ebből, hogy az ifjak mindent tudnak, irtózatoss káromkodásra fakadtak felelet helyett.

Will Mitz azonban mit se törődött ezzel, hanem, amint a zsványok kissé alább hagytak az átkozódással, tovább beszélt:

– Harry Markel, jól tudd meg és tudják meg a társaid is, hogy mindnyá-jan fölhúzott revolverekkel járunk-kelünk. Az elsőt, aki csak a fejét is ki meri dugni, lelőjjük, mint a veszett ebet!

Ettől a pillanattól kezdve az ifjak valóban revolverekkel fölfegyverkezve jártak-keltek a hajón, készen, hogy lelövik a kalózokat, mihelyt a kitörést megkísértik. Egyikük továbbá éjjel-nappal őrt állt az ajtók előtt, hogy minden esetleges veszedelemnek elejét vegye.

De mi lesz akkor, ha a kalózok a hajó-üregben talált rumtól, pálinkától ittasok lesznek? Ha nem hallgatnak a józan intelem szavára és részeg dühökben a halált is megkockáztatják inkább, semhogy rabok maradjanak?

A kalózoknak ezer okuk volt rá, hogy minden áron megkísértsék a szabadulást. Nagyon jól tudták, hogy az «Alert» legfőleg csak hetvennyolcvan mértföldnyire van az Antilláktól s ha csak kicsit kedvez is a szél, két nap alatt oda érhet a hajó. Továbbá az is valószínű volt, hogy az «Alert» más hajókkal találkozik, mert az oceánnak ezt a vidékét sűrűn járják a hajók s akkor bizonyos, hogy Will Mitz segítséget kér. Így is, úgy is kétségtelen volt, hogy a «Halifax» kalózzai akasztófára jutnak.

Harry Markel tehát jól tudhatta, hogy mi sors vár reá, hacsak másodszor is nem sikerül hatalmába keríteni a hajót. S mivel jól tudta ezt, kétségtelen volt az is, hogy minden áron meg fogja kíséreni a kitörést és az «Alert» elfoglalását.

De jól tudta ezt Will Mitz is; mert, amint az ifjak köréje gyűltek és megkérdezték, hogy mit fog most tenni, a leghatározottabban kijelentette:

– Egyenesen az Antillák felé iparkodunk, még pedig a lehető leggyorsabb és legrövidebb úton.

– S mennyi idő alatt érhetünk oda? – kérdezte Magnus Anders.

– Ha az idő kedvez, holnapután estére ott lehetünk. Ámbár, – tette hozzá elgondolkodva – az ember soha se tudhatja, hogy merre fordul a szél ezen a vidéken.

– S mily irányban megyünk? – kérdezte Clodion Lajos.

– Egyenesen nyugat felé.

– S megtaláljuk az Antillákat?

– Mindenesetre, – felelte Will Mitz. – A szigettenger, Antiguától Tabagóig négyszáz mértföldnyi hosszúságban fekszik előttünk nyugat felé; tehát okvetlenül neki kell mennünk valamelyiknek. Az, hogy melyik szigetet érjük előbb, tökéletesen mellékes, mert akárhol kötünk is ki, mentve leszünk s a rendőrség megszabadít bennünket e zsványoktól.

– Persze, hogy mindegy! – mondta Tony Renault is, – akár angol, akár francia, akár dán, akár hollandus kikötőbe jutunk, teljesen egyre megy, csak az a fő, hogy eljussunk odáig!

– Ehhez pedig csak az kell, – fejezte be Will Mitz, – hogy kedvező szélünk legyen.

Pedig a kedvező szél egymagában még nem volt elegendő. Szükséges volt, hogy ne is legyen nagyon heves, mert Will Mitz különben nem boldogulhatott volna gyarló és tapasztalatlan legénységével.

Hisz mit is értettek ezek a fiúk a hajózáshoz? Nemcsak hogy vihart, hanem úgyszólván még rossz időt se igen értek, midőn Angliából az Antillákra hajóztak s a vitorlákkal, hajókötelekkel bánni se tudtak. Mi lesz, ha esetleg vihar tör ki s a szél és a habok közös erővel ostromolják a hajót? Meg tudják-e állni a helyüket ezek az újdonsült matrózok, akik még nem is látták a haragvó ocean szörnyű arcát?

De Will Mitz egyelőre nem gondolt erre. Utóvégre is csak harminchat, legfeljebb negyvennyolc óráról volt szó, mert ennyi idő alatt kényelmesen elérhetik az első kikötőt. S a remény meg volt rá, hogy el is érik: a szél kedvezni látszott, a tenger csöndes volt.

Nyolc óra lehetett. Az ifjak hallották, amint a kalózok vad lármával, káromkodással jártak-keltek a hajó fenékben. De félni nem féltek tőlük, hisz úgy be voltak zárva, mint a börtönbe, sőt még jobban, mert a queenstowni fegyházból meg bírtak szökni, a hajófenékből azonban még csak meg se kísérelhették a szökést.

Tony Renault ajánlotta, hogy reggelizzenek, amit a többiek nagy örömmel meg is fogadtak, mert valóban éhesek voltak és rászolgáltak egy kis erősítőre. Fölhívták Patterson urat is, aki, amily beszédes volt máskor, épp oly csöndes és szótalan volt most. Ő, aki eddig szerette és dicsérte a tengert, most félni kezdett tőle.

Félkilenc tájban a szél mintha megerősödött és állandóvá lett volna kelet felől. Ez nagy szerencse volt és Will Mitz elhatározta, hogy azonnal hasznára fordítja a szelet. A felső vitorlákot nem merte kibontatni, mert félt, hogy ha esetleg hirtelen megfordúl a szél, nem tudják idejében behúzni őket s abból baj lehet. Ellenben a három alsó vitorlát lebocsáttatta és a hajó orrát legott nyugatnak fordította.

Megmagyarázta az ifjaknak, hogy mit kell tenniök, hogyan kell kibontaniok a vitorlákot, hol kell megkötni a köteleket s aztán ő maga a kormányhoz állt s onnan parancsolt a fiúknak.

Úgy ment minden, mint a karikacsapás: negyedóra múlva az «Alert» már vígan szelte a habokat s hosszú, fehérén tajtékzó barázdát szántott a csillogó vízen.

Ebéd utáni egy óráig nem igen erősödött a szél, csak időnkint meg-megállt, ami aggasztani kezdte Will Mitzet. Továbbá nyugaton nagy fekete felhők támadtak, amelyek lomhán úsztak a szemhatár fölött.

– Nos, jó időnk van? – kérdezte Roger Hinsdale.

– Nem mondhatnám, – felelte Will Mitz, a fejét csóválva. – Mintha vihart érzének, vagy legalább nagyon heves szelet.

– És éppen szemközt, nyugatról!

– Már most mindegy, – mondta Will Mitz vállat vonva, – mivel úgy se változtathatunk rajta, fogadjuk az időt úgy, ahogy jön. Ha szemben fúj a szél, majd lavirozunk; csak vihart ne érzünk. Mindössze három napi járásra vagyunk az Antilláktól, ezt csak kibírjuk?! A fő az, hogy oda érzünk; ha öthat mértföldnyire leszünk a parttól, bizonyos, hogy találkozunk révkalauzokkal s akkor pár óra alatt beérünk az első kikötőbe.

Eközben a Will Mitz jóslata valóban beteljesedett. A szél megfordult s a hajó vitorláin is fordítani kellett, hogy a nyugati szél ne verje el messzire az Antilláktól.

Tony Renaultnak kellett megfognia a kormányt, míg Will Mitz a többiekkel szerencsésen megfordította a vitorlákat. Az «Alert» most éjszakkeletnek fordult s a jó széllal gyorsan szaladt a kissé fölkorbácsolt vizeken.

Bizonyos, hogy Harry Markel és cimborái megérezték ezt a műveletet a hajófenékben. A hajó ingadozásáról, a hirtelen fordulattal járó zökkenésből bizonyosan kitalálták, hogy a szél iránya megváltozott s az «Alert» távolodik az Antilláktól. Ez pedig az ő malmukra hajtotta a vizet, mert ha sokáig tart az utazás, ki tudja, nem lesz-e alkalmuk arra, hogy kitörjenek?

Este hat óra tájban Will Mitz elkezdte a lavirozást. Az «Alert» éjszakkeleti irányban futott, meg kellett hát fordítani, hogy délnyugatnak tartson. Ez a művelet fölötte nehéz és fáradságos volt. Mindenekelőtt a kormány segítségével annyit kellett fordítani a hajón, hogy a vitorla-rúdak szél mentén álljanak s mikor a vitorlák csapkodni kezdtek, mivel a szél nem fekhetett beléjük, hirtelen meg kellett fordítani valamennyit, úgy, hogy éppen kilencven foknyi szögben álljanak előbbi állásukkal.

Will Mitz nagy óvatossággal fogott hozzá a művelethez. Maga vette kezébe a kormányt s miután előbb tüzetesen megmagyarázott mindent s mindenkinek megjelölte a helyét meg a teendőit, szép lassan fordítani kezdte a hajót. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Az «Alert» gyönyörűen engedelmeskedett a kormánynak és szinte a maga tengelyén fordult meg. Mikor a vitorlák csapdosni kezdtek, az ifjak rögtön belekapaszkodtak a hajó-kötelekbe és lázas erőfeszítéssel húzták, fordították a vitorla-rúdak.

– Rajta! Csak bátran! – bízatta őket Will Mitz.

A fiúk nyögtek és izzadtak, a szálkás, érdes manilla-kötél véres hólyagokat tört a tenyerükön, de az «Alert» lassan, szabályosan fordult délnyugatnak s mikor a szél neki feküdt a megfordított vitorláknak, nagyot bukdácsolva szökkent előre az új irányban.

– Bravó!... Bravó! – kiáltott föl Will Mitz. – Úgy dolgoztak, mint a született hajósok!

– Nem csoda! – felelte Clodion Lajos nevetve, – ilyen kitűnő kapitány-nyal, mint ön!

De Harry Markel és cimborái aligha örültek annak, hogy ez a művelet ilyen jól sikerült. Ha megéreztek, aminthogy meg kellett érezniök, hogy az «Alert» irányt változtatott, bizonyára tudták azt is, hogy ismét közelednek az Antillákhoz, ez pedig a veszedelmet, a fogságot, a halált jelentette számukra.

Az ifjak gyorsan megebédeltek s aztán Will Mitz kiszabta az éjjeli őrséget és megosztotta a szolgálatot a «legénység» között.

Abban állapotok meg, hogy öten fönn maradnak éjfélig, akkor fölkeltik alvó társaikat s azután minden négy órában kölcsönösen fölváltják egymást. Ha pedig még az éjszaka ismét meg kellene fordítani a hajót, akkor az alvókat is mind fölhívják a födélzetre segíteni.

Az első őrség ez volt: Magnus Anders állt a kormánynál, Tony Renault és Hubert Perkins a hajó orrán vigyáztak, Axel Wickborn és John Howard pedig a fő árbóc tövében álltak, éber szemmel örködvén a hajófenékbe nyíló terhelőajtók bejáratánál, ha a kalózok esetleg kitörni szándékoznak.

Will Mitz egész éjjel fönt virrasztott; folyton járt-kelt a hajón és ott volt mindenütt. Vigyázott a kormányra, a vitorlákra, a szélre, egyszóval mindenre s legkivált az eget vizsgálta, hogy nem lesz-e vihar? Szerencsére a sötét felhők még távol voltak s reggelig nem kellett félni, hogy elérik a hajót... De hát aztán?

Az is szerencse volt, hogy Harry Markel és társai meg se kísértették a kitörést a hajófenékből. Talán úgyis tudták, hogy a kísérletük most még csütörtököt mondana, mert ezen az első éjszakán az ifjak bizonyára éber szemmel vigyáznak és virrasztanak.

De mi lesz, ha majd kifáradnak és ellankadnak? Ha a munkához, erőfeszítéshez nem szokott, viharokhoz hozzá nem edzett szervezetük kimerül? Hogy fognak ellentállhatni akkor e vad martalócok és haramiák támadásának?

Erre maguk az ifjak se gondoltak most, bár néha-néha összerezzenek, mikor a hajófenékből fölhangzott a részeg kalózok dühös káromkodása és szilaj kurjongatása.

És volt is rá okuk, hogy összerezzenjenek, mert még nagy útat kellett tenniök az első révig. Az ellenkező szél miatt csak 10-12 mértfölddel jutottak közelebb az Antillákhoz.

XI. FEJEZET.

Három napi küszködés.

Mikor a nap fölkel, úgy látszott, hogy az időjárásban nem lesz változás. Csak talán a szél ereje csökkent egy kicsit, de viszont a szemhatáron úszó felhők lassan emelkedtek a zenith felé s valószínű volt, hogy esni fog. Ez lehetett jó is, meg rossz is; jó azért, mert esetleg megváltozhatott a szél iránya s rossz azért, mert heves szélrohamok támadhattak és kényeszeríthették volna a hajót, hogy bevonja a vitorláit.

Annyi bizonyos, hogy ha a szél iránya nem változik, ismét lavírozniuk kell egész nap s megint csak tíz-tizenkét mértfölddel jutnak közelebb az Antillákhoz. Ha pedig a szél továbbra is állandóan nyugat felől fúj, akkor, ki tudja, hány napba telik, míg partot érnek, sőt az se bizonyos, hogy egyáltalán partot érnek-e valaha.

Ilyen gondolatokkal tépelődött Will Mitz, midőn Clodion Lajos hat óra tájban feljött a földélezetre és oda ment hozzá.

– Jó reggelt, Will! – mondta vidáman. – Nos, milyen időnk lesz?

– Ha én azt tudnám!

– Nem változik a szél?

– Egyelőre nem... legalább úgy látszik.

– Ez pedig nagyon hátráltat bennünket, úgy-e?

– Hátráltatni ugyan hátráltat, – felelte Will Mitz, – de azért nem kell búsulni. Majd csak elérünk valahogy az Antillákra. Aztán meg valami hajóval is találkozhatunk.

– No, én ugyan nem búsulok, – mondta Clodion Lajos vállat vonva. – Hanem ön bizonyára álmos lesz. Nem fekszik le egy kicsit?

– Egyelőre még nem. Higyje el, nem is vagyok fáradt. Később, ha talán álmos leszek, nem mondom, hogy nem dülök le egy-két órára; de most még nem érzem, hogy rászorúlnék a pihenésre.

Voltaképpen azonban nagyon is ráfért volna Will Mitzre egy kis pihenés, de nem mert lefeküdni. Nem tetszett neki a tenger s a hajósok finom ösztönével megsejtette, hogy valami fordulat lesz az időjárásban.

Hét óra felé Patterson úr is feljött a földélezetre, odament Will Mitzhez, kezét fogott vele és azt kérdezte:

– Nos, még nem látszik a föld?

– Még nem, Patterson úr.

– És még mindig nyugat felé van?

– Még mindig, uram.

Patterson úrnak be kellett érnie ezzel a megnyugtató válasszal. Színleg be is érte, de titokban komoly aggodalmak emésztették. Mi lesz, ha az «Alert» nem bír eljutni az Antillákra? Mi lesz, ha a szél viharra erősödik és kiveri a hajót a nyílt tengerre? És legfőképpen mi lesz akkor, ha a kalózok, megúnván a rabságot, akár az életük kockáztatásával is kitörnek börtönükből?

Mialatt a derék mentor e kétségbeejtő gondolatokkal vívódott, Will Mitz halálra fáradtan ledőlt pihenni a födélzeten, a kormány mellett, mely ekkor a Clodion Lajos biztos kezében volt.

De alig aludt két órát, midőn Hinsdale Roger és Wickborn Axel újjongása megint fölverte. A két fiú a hajó orrában őrködött és kiabálva, lelkenedezve szaladt a kormány felé:

– Hajó!... Hajó!

Will Mitz azonnal fölugrott és a hajó keleti oldalára rohant. A jelzett hajó valóban ott volt, illetőleg látszott a füstje, mert gőzös volt. A gyors járású posta- vagy személyszállító hajó ugyanabban az irányban igyekezett előre, mint az «Alert». Csakhamar föltűnedezett a szemhatáron mind a két kéménye, majd az egész törzse is és az «Alert» utasai lázasan vizsgálták a messzelátóval minden mozdulatát.

Nem csoda! Hiszen talán pár óra alatt vége lesz minden aggodalmuknak, szenvedésüknek, mert ha a gőzös észreveszi őket, bizonyára a segítségükre jön és megszabadítja őket.

Félóra múlva a gőzös már csak három mértföldnyire lehetett tőlük. Hatalmas transzatlanti hajó volt, de azt még nem lehetett látni, hogy francia-e vagy angol. De Will Mitz már kiszámította, hogy ha nem változtat az irányán, oly messze a hátuk mögött fog elhaladni, hogy nem érintkezhetnek vele.

Tony Renault Will Mitz parancsára fölhúzta a középső árbocra a kék és fehér lobogót, annak jeléül, hogy a hajó segísége szorúl; ugyanakkor Axel Wickborn fölrántotta az angol lobogót a hajó utolsó árbocára.

Negyedóra telhetett el a legkínosabb várakozásban. Az «Alert», mely szemben kapta a szelet, nem közeledhetett a gőzöshöz, mely három mértföldnyire éjszak felé futott. S mivel nem is felelt a jeladásukra, Hinsdale Roger és Clodion Lajos leszaladtak a kabinba és fölhoztak két puskát. Ötször-hatszor is lőttek, de mivel a szél a gőzös felől fújt, nagy kérdés, hogy meghallották-e a puskák durranását?

De ha a gőzöson nem is hallották meg a lövéseket, annál jobban meghallották Harry Markel meg a cimborái a hajófenékben. És kétségtelenül meg is értették, hogy miről van szó, mert irtózatossá válnak, szilaj ordítással estek neki a hajófenék ajtajának, melyet vad erőszakkal döngettek.

Szerencsére a hajó oly szilárd szerkezetű volt s a vaspántok úgy leszorították az ajtót, hogy a kalózok minden erőfeszítése hiábavaló volt. Különben is Will Mitz, aki közvetlenül az ajtó mellett állott, kezében a fölhúzott revolverrel, kíméletlenül agyonlőtte volna a legelsőt, akinek sikerült volna a fejét kidugnia.

Nagyobb baj volt ennél, hogy a gőzös nem vette észre az «Alert» segélykérését, nem hallotta a puskalövéseket, hanem csak ment a maga útján s magával vitte az ifjak reménységét is. Félóra múlva már öt-hat mértföldnyire volt tőlük s a következő negyedórában végkép letűnt a szemhatárról.

Will Mitz szomorúan fölsóhajtott, de nem csüggedt. Mivel nem tehetett mást, folytatta a lavirozást, de magában erősen aggódott, hogy már ezt se bírja soká. A szél ugyanis egyre erősödött s a hullámok járása is folyton magasabb lett, úgy, hogy vagy be kellett vonnia a vitorláknak legalább felét, vagy pedig szél mentében kellett haladnia, ami ismét távolabb vitte az Antilláktól. Valahányszor a komolyabbak: Clodion Lajos vagy Hinsdale Roger kérdőleg néztek rá, mindig félrefordította a fejét.

A közelgő éjszaka nagyon aggasztotta Will Mitzet. A szél ahelyett, hogy csökkent volna, egyre erősödött és a tenger is hatalmasabban hullámzott. Minden áron csökkenteni kellett a vitorlákat, mert a lavirozással már nem boldogultak s ha éjszaka véletlenül vihar támad, nemcsak a vitorlákat tépi le a szél, hanem az árbocokat is ketté törheti.

De azért is csökkenteni kellett a vitorlákat, mert a nyugati szél nagyon messzire elhajtaná őket különben az Antilláktól. Nekik pedig itt kell maradniok közel ahhoz a földhöz, ahonnan a szabadulást remélhették. Mert mit várhattak volna, ha rábízzák magukat erre a nyugati szélre, mely ugyan gyorsan vitte volna őket, de egyenesen Afrika keleti partjai felé, ahol vademberek, sőt talán még azok se laknak?

Will Mitz megmagyarázta az ifjaknak, hogy miről van szó s aztán kiosztotta a szerepeket. Leuwen Albert és Perkins Hubert a kormánynál maradnak, a többiek pedig fölmennek vele a tatvitorlára és először is azt göngyölik be.

– De jól megfogózzanak a kötelekben! – intette Will Mitz az ifjakat.

A hajó erősen ingadozott a heves szélben s a hullámok szilajon jártak rajta keresztül-kasúl. A vitorlarúd egyik vége néha szinte a felhőket súrolta, mialatt a másik csaknem szántotta a tenger színét, de a bátor ifjak azért serényen dolgoztak és egymás után behúzták a felső vitorlákat.

Most már csak a főárbóc födelzet-vitorlája, meg a hajó orrán kifeszített latin vitorlák vitték a hajót. Ez éppen elég volt arra, hogy az «Alert» ne legyen a hullámok játéka s a szél erejével uralkodhassék a tomboló habo-

kon s viszont meg volt az a haszna is, hogy nem nagy sebességgel távolodott az Antilláktól.

Will Mitz el is határozta, hogy egész éjszaka így hagyja a hajót. Amennyire lehetett úgy kormányzott, hogy az «Alert» lehetőleg éjszakkéletnek tartson, mert így remélhette, hogy talán eléri a Bermuda-szigetcsoportot, bár ez nem lett volna valami túlságos szerencse, mivel a szigeteket környező szirtes zátonyokon könnyen elpusztúlhattak.

Az ifjak egy része aludni ment, hogy négy óra múlva pihent erővel válthassa föl társait. Csak Will Mitz nem feküdt le. Egész éjjel szinte egymaga kormányzott s nem egyszer egész erejére szüksége volt, hogy megtarthassa kellő irányában a hajót, melyet a szél és a hullámok szilaj erővel hánytak-vetettek.

Hajnalhasadáskor, mihelyt világosodott, Will Mitz aggódva nézegette a szemhatárt, de az idő nem nagyon nyugtatta meg. Igaz, hogy a szél nem növekedett az éjszaka folyamán, de az ég fölötte borúlt volt és záport, sőt orkánt is várhattak.

Patterson úr ismét megkapta a tengeri betegséget és lent nyögött, jajgatott a szobájában. Az ifjak, bármennyire szerették volna ápolni, nem értek rá, mert mindnyájukra szükség volt a födélzeten. Valamennyien vászon matrózgúnyában voltak tetőtől-talpig, de még így is bőrig átáztak, mert a tenger minduntalan végig mosta a födélzetet.

Valószínű, hogy a banditák örültek ennek a viharnek. Bizonyára azt remélték, hogy ha az orkán ereje végső pusztulással fenyegeti a hajót s ha már Will Mitz nem tud megbirkózni az elemek irtózatos dühével, a kétségbeesett ifjak hozzájuk folyamodnak segítségért s kieresztik őket börtönükből.

Pedig ezt ugyan hiába remélték, mert Will Mitz elszántan dacolt a viharral, az ifjak pedig nemhogy kétségbe nem estek, hanem szinte észre se látszottak venni a veszedelmet s épp oly készséggel, ügyességgel, mint bátorsággal teljesítették Will Mitz parancsait.

De ez az állapot nem tarthatott így soká. A szél erejének növekedtével a hullámverés romboló támadásai is gyakoribbak lettek s az «Alert», ha csak kockáztatni nem akarta, hogy oldalt dőljön, kénytelen volt megváltoztatni az irányát és együtt futni a széllel.

Viharos időben ez a szorongatott hajó egyetlen menedéke, de ez is tele van veszedelmes kockázatokkal. Mert ha a hajó nem bír gyorsabban menni, mint a hullámok, akkor a habok utólérik, hátúlról fölrohannak rá s a kormánytól az orráig végig söprik, elsodorván mindent, amit útjukban érnek.

Will Mitz, aki jól tudta ezt, leküldte az ifjakat a hajószobába s megkérte őket, hogy csak akkor jöjjenek föl, ha ő hívni fogja őket.

– Ha szükségem lesz a segítségükre, – mondta, – minden esetre hívni fogom önöket. De addig jobb lesz, ha lemennek, ahol nem érheti baj, mert idefönt kegyetlen «rókatánc» kezdődik mostan.

Az ifjak nem szívesen ugyan, de mégis lementek a hajószobába, Will Mitz pedig hozzákötözte magát a kormánykerékhez, hogy a hullámok el ne ragadhassák. Aztán szélmentébe fordította a hajót s a «rókatánc» valóban megkezdődött.

Az «Alert» roppant szökéssel bukott előre s törzsének a fele, az orrától a közepéig víz alá merült. A tatja, ahol Will Mitz a kormányt fogta, majdnem hatvan fokos szögben meredt az égnek s úgy látszott, hogy le se tud többé ereszkedni, aminthogy az orra se tudott fölbukni a víz alól.

Néhány pillanatig tartott ez a rettenetes, válságos állapot. Aztán az «Alert», reszketve szinte, s minden eresztékében recsegve-ropogva a ránehezedő víztömeg súlyától, lassankint kezdett vízszintes állásba jönni s a következő percben, mint a megsarkantyúzott paripa, szilajon vágatott előre a tarajos hullámhegyek hátán.

Így ment ez egész nap; minden óra, minden perc meghozhatta a halálos katasztrófát, hiszen csak az kellett, hogy valami hevesebb szélroham elszakítsa, letépje azt a három kis vitorlát, amely még vitte a hajót! S vajjon lehetetlen volt-e ez?

Will Mitz úgyszólván étlen-szomjan, emberfölötti erővel küszködött. De az ifjak se igen ettek: néhány kétszersült és hering volt az eledelük ezen a szomorú emlékű szeptember 25-én, amelynek borzalmait bizonyára holtuk napjáig se felejtik el.

Hát még az éjszaka! Midőn a sötétség még fokozta a vihar borzalmait! Az orkán most már teljes erővel kitört s az volt a kérdés, hogy kibírja-e az «Alert» még huszonnégy óráig ezt a rettenetes harcot?

Will Mitz egyedül volt a kormánynál és minden erejét megfeszítette, hogy megtarthassa szél mentében a hajót. Éjfél tájban egy óriási hullám, mely másfél öllel magasabbra tornyosult, mint a hajó fara, oly iszonyú erővel zuhant le a hajóra, hogy majdnem beszakította a födélzetet. Aztán, neki zúdulván a hajóhídnak, letépte róla a mentő-csónakot, mindent összezúzott szilaj rohanásában, elvitte a konyhát, a tyúk-ketrecet, a két nagy édes-vizes hordót, mely a főárbóchoz volt kötve s még a második csónakot is magával ragadta.

Most már csak egy csónak maradt: az, amelyen az ifjak legelőször menekülni akartak a hajóról. De ennek se vehették hasznát: a szilaj tenger legott elnyelte volna, ha vízre bocsájtják. A rettenetes robajra, mely talpától a tetejéig megrázta a hajót, rémülten rohantak föl az ifjak a födélzetre. De Will Mitz, túlkiabálván a vihar szörnyű harsogását, visszaparancsolta őket:

- Menjenek le! Vissza, ha mondom!
- Hát nincs remény? – kérdezte Hinsdale Roger.
- Istennél a szabadulás...

E pillanatban nagy roppanás, majd süvöltő zúgás hallatszott a fejük fölé s amint föltekintettek, mint valami óriási fehér viharmadár röpült el a főárbóc középső vitorlája.

Az «Alert» most már csaknem teljesen a vihar játéka lett. Az a két latin-vitorla, mely még az elején ki volt feszítve, nem volt elegendő arra, hogy a kormányt engedelmeskedjék s most már a szél és hullámok ragadták magukkal kelet felé.

Hol lesz reggelig? Hol lesz, mire a vihar eláll? S föltéve azt a legjobb esetet, hogy az orkán szüntével a szél is megfordul és kelet felől fog fújni, hány száz mértföldnyire lesznek az Antilláktól s eljuthatnak-e oda vitorlák híjával?

Ez gyötörte Will Mitzet, mialatt az «Alert» szédületesen táncolva szaladt kelet felé. De a vihar, mintha beérte volna azzal, hogy a hajót megfosztotta vitorlájától, lassankint csillapodni kezdett és kelet felől már a szemhatár is tisztulni látszott.

A tenger ugyan még erősen hullámozott s bizonyára beletelik egy nap, míg lecsöndesül, de a szél már alább hagyott. Az ifjak följöttek a födélzetre és szorongva, kérdően néztek Will Mitzre.

- Igen, igen! – mondta Will Mitz, – már nemsokára vége lesz.

Déltájban a szél már tűrhető volt és lassankint úgy megfordult, hogy délről fújt. Ha most meg lett volna a vitorlájuk, szépen visszafordulhattak volna az Antillák felé, ha nem is egyenesen nyugatnak, de legalább északnyugatnak, ami körülbelül mindegy volt.

Will Mitz elhatározta, hogy pótolni fogja az elvesztett vitorlát. Rábizta a kormányt Clodion Lajosra, ő maga pedig a többiekkel gyorsan kiszabta, összevarrta és nagy erőfeszítéssel fölvitte a vitorlarúdra a hevenyészett vásznat.

Ez a munka eltartott esti öt óráig, de éppen midőn a vitorlát oda akarták kötni a rúdjaához, szilaj káromkodás, vad ordítozás hangzott föl a hajófenékből és a kalózok kétségbeesetten döngették az ajtót.

Mi volt ez? Talán Harry Markel és cinkosai elszánták magukat a végsőre és élet-halál árán is ki akarnak törni?

Will Mitz gyorsan leszaladt az ifjakkal a födélzetre, s még jóformán le se ért, mikor Clodion Lajos rémülten fölsikoltott:

- Ég a hajó!

S valóban, a hajófenékből sűrű füst szűrődött fölfelé az ajtó nyílásain keresztül.

A rab kalózok valamelyike, bizonyára részegségében vagy vigyázatlanságból fölgyújtotta a hajót s már hallani lehetett a födélzetet tartó tölgyfaferendák ropogását, amint égtek.

El lehetett-e oltani ezt a tüzet? Talán el, ha kinyitják a hajófenéket és vizet bocsájtanak rá. De akkor Harry Markel és a bandája is kiszabadul s bizonyos, hogy a haramiáknak az lesz az első dolguk, hogy lemészárolják az utasokat.

Lent a hajófenékben tombolva őrjöngtek a kalózok tehetetlen dühükben és kétségbeesésükben. A födélzet parketjének eresztékei között olvadozni kezdett a kátrányos szurok s a füst egyre sűrűbben tódult kifelé. Majd hangos robbanások hallatszottak a hajófenék elejéről. – Ott voltak a rumos és pálinkás hordók!

– Will! Will! – kiabáltak az ifjak és esdőleg nyújtották feléje a kezüket.

Talán kegyelmet kértek a nyomorútnak? Nem, nem! A maguk veszedelme rémítette meg őket: szabadúlni, menekülni akartak az égő hajóról.

Valóban, nem is volt idő a habozásra. A födélzet minden pillanatban keresztül éghetett vagy beroskadhatott s akkor a banditák kitörhetnek. Ezt meg kellett előzni, mert ha az egyetlen csónakot, amit a vihar még meghagyott, el nem viszik a banditák elől, akkor a kalózok ülnek bele, ők pedig elpusztúlnak az égő hajóval együtt.

Will Mitz rátekinített a tengerre, amely már nem hullámozott oly szilajon; végig nézett a hajón, amelynek fenekéből már kitörtek a lángnyelvek s hirtelen elhatározással fölkiáltott:

– Mindnyájan a csónakba! Előre!

XII. FEJEZET.

Az utolsó megpróbáltatás.

Most már nem arról volt szó, hogy átevezzenek valami hajóhoz, amely néhány kötélnyire vagy akár mértföldnyire van tőlük. Most menekülniök kellett a hajóról, amely már lángba borult – s menekülniök kellett róla minden áron. És neki kellett vágniok a végtelen tengernek a törékeny kis csónakon, mely dióhéjként hanyódott-vetődött a még mindig háborgó hullámokon.

Mialatt Will Mitz a legnagyobb sietséggel készülődött a kockázatos útra, lent a hajófenékben pokoli lármát csaptak a kalózok. A szörnyű káromkodások és átkok zajába belévegyült a hajófenék ajtainak a döngése, me-

lyeket a kétségbeesés vad erejével ostromoltak, fessegettek a fegyencek s ki tudja, nem sikerül-e kitörniök vagy léket vágniok a hajó oldalán, amelyen kiugráhatnak a tengerbe, ahonnan fölmászhatnak a födélzetre?

Arra, hogy mi módon üthetett ki a tűz a hajófenékben, könnyű volt megfelelni. Elég volt, hogy akármelyik részeg bandita gondtalanul elhajítsa a gyújtót, vagy kiejtse szájából az égő pipát, mikor aludni ledült; gyúlékony anyag a soknál is több volt odalent s ha egyszer fölcaptak a lángok, az oltást már meg se lehetett kíséreni.

Az utasok gyorsan lebocsátották az egyetlen csónakot, amelybe Will Mitz hevenyében berakatott mindent, amire szükségük lehetett a valószínűleg hosszú utazásban.

Clodion Lajos és Leuwen Albert lent voltak a csónakban és egymásután fogadták el fölülről a leadogatott kétszersültet, konzerveket, az utolsó hordócska rumot, két hordó édes vizet, a kézi tűzhelyet, két zsák szenet, félkiló teát, másfél láda cukrot, néhány puskát, hozzávaló töltést meg minden más egyebet, ami hamarjában a kezük ügyébe akadt.

Ugyanakkor Tony Renault és a többiek lecsúszatták a csónak árbócat a keresztrúddal és a vitorlájával együtt, továbbá: két pár evezőt meg kormánylapátot és delejtűt is eresztettek le a csónakba. Will Mitz nem felejtette el az Antillák tengeri térképét se s elővigyázatból néhány horgot is zsebre vágott, mivel nagyon valószínű volt, hogy a halászatra is rászorúlnak a hosszú utazásban.

Legelsőnek Patterson úr szállt le a csónakba. A szegény mentor, akit az utóbbi válságos napok váratlan és szörnyű eseményei végkép levettek a lábáról, nem törődött többé még a kígyóval sem, amelyről pedig mindig azt hirdette, hogy életének legszebb diadaljele. Ő volt a legtürelemtelenebb, a legizgatottabb mindnyájuk között s alig várta, hogy már induljon a csónak, amelybe Will Mitz még takarókat, meleg ruhákat, viaszos-vászon köpenyegeket s más efféle szükséges dolgokat hányatott le.

Ez a készülődés eltarthatott negyedóráig, mely idő alatt a hajófenékbe zárt kalózok kétségbeesett ordítása és erőlködései megtízszereződtek. A lángok már kicsaptak a födélzetre és a főárbócot nyaldosták s az ifjak minden pillanatban attól rettegetek, hogy a démonok végre is kitörik börtönük falát és fölrohannak a födélzetre.

Valóban, legfőbb ideje volt már, hogy a menekülők otthagyják a hajót. Semmit se felejtettek el és Will Mitz már éppen be akart szállni, mikor Niels Harboe fölkiáltott:

– Hát a pénz?!

– Úgy van, a pénz! – ismételte Will Mitz, – azt ajándékba kaptuk és el kell vinnünk, hogy itt ne vesszen a hajóval együtt!

Gyorsan leszaladt a Patterson úr szobájába, összeszedte a pénzt, aztán lemászott a kötélén a csónakba és kiadta a parancsot:

– Lökjétek el!

A csónak már el volt oldva s mivel az ifjak azonnal evezőre kaptak, gyorsan távolodott az «Alert»-től nyugati irányban.

E pillanatban roppant dörrenés rázta meg a hajót. Valami fölrobbanhatott benne s a robbanás ereje oly nagy volt, hogy a főárbotot kiemelte alapjából s derékban ketté törve lefektette a földélezetre. A súlyos szálfalezuhanása oldalt döntötte a hajót, úgy, hogy a párkánya a víz színéig hajlott s azt lehetett hinni, hogy a tenger elárasztja s talán a tüzet is eloltja. De ez csak egy pillanatig tartott s az «Alert» mindjárt aztán ismét fölemelkedett.

Este félhat lehetett. Mivel a szél nem volt erős és állandóan egy irányban fújt, Will Mitz azonnal fölhúzatta a vitorlákat, ő maga oda ült a kormányhoz és a csónak nagy szökésekkel távozott az égő hajótól.

Eközben recsegeve-ropogva dőlt ki az «Alert» két másik árboca is és úgy kellett történnie, hogy valamelyik betörte a földélezetet, mert a kalózok kiszabadultak börtönükből.

Az «Alert» egészen oldalt dőlt és lassan súlyed. Az elején, mely legtovább és legmagasabban úszott, vad káromkodásokkal fenyegették a kalózok – köztük Harry Markel is – a menekülő csónakot. De hiába csikorgatták a fogukat, hiába tépték a hajukat, hiába átkozódtak, rázták az öklüket tehetetlen dühükben, a hajó egyre súlyed, a csónak pedig minden percben messzebb vitte a menekülőket.

Végre ütött az «Alert» utolsó órája. A hajó kétszer megfordult a tengelye körül s aztán eltűnt a habok mélyében. Isten igazságot tett és megbüntette a «Halifax» kalózeit, akik megdacolnak a földi igazságszolgáltatással. A hajóból semmi se maradt meg, csak az a néhány árboctöredék, mely a tengeren úszkált.

Mikor az ifjak látták, hogyan súlyed el az «Alert», mindnyájukat mély szomorúság szállta meg. Egyik se mert a szomszédjára nézni s titokban mindegyikök kitörölt egy-egy könnyet a szeméből.

A menekültek helyzete, bár a vihar lecsillapodott, éppen nem volt veszélytelen. A csónak, mely harminc láb hosszú s a közepén öt láb széles volt, elegendő nagy lett volna a tizenegy embernek, de mivel teteje, illetőleg földélezete nem volt, az eső vagy az első hullámcsapás megtölthette vízzel s akkor könnyen elmerülhetett.

Mindamellet Will Mitz ponyvát feszítettett ki az árboctól a hajó orráig s ez alatt a kis sátor alatt három ember kényelmesen lefekhetett. Ugyanakkor Clodion Lajos és Hinsdale Roger fölállították a delejtűt s a csónak fenekén szépen elhelyezték a kétszersültet és a konzerveket.

Ennek az eleségnek körülbelül tíz napig kellett eltartania, nem számítván azt, amit esetleg a halászat hajt. Az édes víz azonban, ha közben eső nem gyarapítja a készletet, legfőlebb egy hétig lehetett elég.

Az volt a kérdés, hogy ennyi idő alatt elérhetik-e az Antillákat vagy akár a Bermuda-szigetcsoportot?

Aligha, sőt semmi esetre sem.

Bizonyos, hogy a vihar nagyon messze kihajtotta a hajót a nyílt tengerre és pedig délkeleti irányban, úgy, hogy a Bermuda-szigetcsoporra már nem is számíhattak. Legfőlebb az Antillák közül érhetik el az utolsók, a legdéliebbek valamelyikét, bár sokkal valószínűbb volt, hogy csak Brazília, Venezuela vagy Guyana közelében érnek földet.

A menekülők nem is igen erre számítottak, hanem inkább arra, hogy valami hajóval találkoznak, amely fölveszi és megmenti őket.

Ez volt az állapotuk szeptember 26-én este. Az éjszaka már közeledett s pár óra múlva koromsötét lesz a tengeren. Napnyugtakor elég biztató volt a szemhatár; fellegek nem voltak sehol, csak nyugat felől látszott valami csekélyke köd. A tenger fokozatosan csillapodott, a csónak nem hányódott-vetődött a hullámokon, hanem egyenletesen haladt keletnek a mérsékelt széllel.

Mivel holdújulás volt, nem számíhattak arra, hogy az éjszaka világos lesz. Evezni nem kellett, mert a szél még elég erős volt és Will Mitz kímélni akarta az ifjak erejét arra az esetre, ha a szél végkép elállna s csakis az evezők segítségével juthatnának előbbre.

– Mit gondol, Will, – kérdezte Hinsdale Roger, – mennyire lehetünk a legközelebbi szárazföldtől?

– Legkevesebb négyszáz mértföldnyire.

– S hány mértföldet tehet a csónakunk naponta, ha a szél ily mérsékelt marad?

– Legföljebb hatvan mértföldet, – felelte Will Mitz.

– Eszerint hát hét-nyolc napig tartana az útunk?

– Körülbelül, – bólintott Will Mitz, – kivéve, ha időközben nem akadunk valami hajóra, amely fölvesz.

Ez lett volna a legszerencsésebb megoldás, amelyre számíhattak, föltéve, ha a szél cserben nem hagyja őket.

– Minket semmiesetre se kíméljen, Will, – szólt most Clodion Lajos. – Ha csökken a szél, mi szívesen evezünk.

– Tudom, tudom, – felelte Will Mitz – s nem is félek, hogy ellankadnak. De azt hiszem, hogy nem lesz rá szükség s minden nagyobb erőfeszítés nélkül szerencsésen megmenekülünk. Most csak feküdjenek le szépen a sátor alá és aludjanak. Ha szükség lesz rá, fölkeltem önöket; de azt hiszem, csöndes és nyugodt lesz az éjszaka.

– Ne maradjon itt valamelyikünk a vitorla mellett? – kérdezte Axel Wickborn.

– Nem, ez fölösleges, – felelte Will Mitz, – magam is el tudok bánni a vitorlával. S ha esetleg csökken a szél, hogy evezni kellene, majd föléb-resztem önöket. Addig azonban legokosabban teszik, ha lefekszenek és alszanak.

Az ifjak szót fogadtak s félóra múlva mindenki aludt a csónakban, csak Will Mitz virrasztott a kormányon. Egyik kezében a kormány, a másikban a vitorla-kötél, egy percre se vette le szemét a sark-csillagról, amely szerint a csónak futását igazította.

Mivel a szél állandó maradt, Will Mitz nem keltette föl az ifjakat egész éjszaka. S ha néha egyik-másik fölébredt és kérdezte, hogy nincs-e segítségre szüksége, mindig csak azt felelte:

– Nincs semmi baj, csak aludjanak tovább.

De másnap reggel már kora hajnalban talpon voltak mindannyian, még Patterson úr is, aki szótlanul odaült a csónak orrába és csüggedten nézte a sivár szemhatárt.

Gyönyörű idő volt. A friss szél ereje még nem csökkent s a kevés éjszakai ködöt csakhamar eloszlatták a nap sugarai.

Tony Renault, mint még a hajón is, azonnal hozzáfogott a reggeli készítéséhez. Vízet forralt és teát főzött, aztán kiosztotta a kétszersültet. Miután megreggeliztek, Hinsdale Roger odafordult Will Mitzhez:

– Most már le kell feküdnie. Egész éjjel virrasztott, ideje hát, hogy pihenjen is.

Will Mitz szétnézett a szemhatáron. Köröskörül egyetlen felhő se volt, a szél állandónak látszott s a tenger se hullámozott. Semmitől se kellett hát tartania.

– Nem bánom, – mondta, – kissé fáradt vagyok, az igaz, de négy óra múlva költsenek föl.

Ezzel átadta a kormányt Magnus Andersnek, megmagyarázta neki, hogyan és mily irányban kormányozzon, ő maga pedig ledült pihenni a ponyva alá. De még el se telt a négy óra s máris fölébredt, még csak költeni se kellett.

Első dolga volt, hogy megnézte a delejtűt. Elégedetten látta, hogy Magnus Anders pontosan megtartotta az irányt. Aztán szétnézett a szemhatáron, kémlelve az eget és a vizet. Az idő gyönyörű volt s a szél még mindig nem csökkent, ez tehát mindenestre jó volt. De viszont szomorú volt az, hogy semerre nyoma se volt hajónak a végtelen vízen.

Will Mitz sokáig nézte messzelátóval a szemhatárt, de semmit se látott rajta. Pedig az Antillák környékén ebben az évszakban mindig oly sok hajó

és gőzös jár-kel, hogy alig múlik el nap, amelyen kettő-hárommal is ne lehetne találkozni.

De hátha a vihar úgy kiverte a hajók országútjáról az «Alert»-et, hogy hetek is elmúlhatnak, míg a csónak találkozik eggyel.

Ez a gondolat megdöbbsentette Will Mitzet. Mert ha így történt, akkor esetleg két-három hétig is kellene kóborolniuk, míg partot érnek. Már pedig két-három hétig az eleségük se tart el.

A délelőtt egyhangúan telt el. Tony Renault megfőzte az ebédet. A konzervekből kitűnő hús és főzelék került ki, amelyre fekete kávéval ittak. Patterson úr, aki kezdett beletörődni a nehéz sorsba, elég jóízűen evett, a fiúknak pedig igazi farkasétvágyuk volt. És Will Mitz, amint némán hallgatta a gondtalan fiúk vidám tréfáit, szorongó szívvel gondolt arra, hogy mi lesz belőlük, ha Isten meg nem könyörül rajtuk és hajót nem küld az útjukba?

Délután horgásztak s a néhány hal, amit fogtak, tengervízben megfőzve, nagyon jó volt vacsorára. Aztán beesteledett, az ifjak lefeküdtek és Will Mitz ismét egyedül virrasztott a kormány mellett.

Másnap reggel a szél megerősödött s a csónak futása meggyorsult. Ez nagy örömet okozott mindnyájuknak, bár vigyázniuk kellett, hogy be ne csapjon a víz a csónakba, amely veszedelmesen bukdácsolt az erősebb szélrohamoktól. Az ég úgy kitisztult, hogy köröskörül még csak tenyérnyi báránnyel se látszott s mivel ily formán esőt éppen nem várhattak, takarékoskodniuk kellett az ivóvízzel. Will Mitz tehát kiszámította, hogy ezentúl naponta mindenki csak egy pohárral ihatik.

Ezen a napon, délután három óra tájban megdobogtatta a remény a menekülők szívét. Északkelet felé hosszú, vékony füstoszlop emelkedett föl s ez a füst csak valami gőzösnek a kéményéből szállhatott föl.

De ez a remény nem sokáig tartott. Egy nagy gőzös körvonalai látszóttak a szemhatáron, de jó tíz mértföldnyire a csónaktól. Lehetetlen volt, hogy ennyiről meglássa őket s Will Mitz csakhamar csüggedten látta is, hogy a gőzös nem keresztezi az ő útjukat, hanem egyenesen észak felé tart.

Egy óra se telt bele s a gőzös csakugyan letűnt a szemhatárról s nem-sokára eltűnt a vékony füstoszlop is, amely mutatta, hogy merre halad.

Ebéd előtt Tony Renault, Hubert Perkins és Albertus Leuwen megint fogtak néhány halat, amelyeket ismét tengervízben főztek meg.

Másnap ismét semmi változás. Hanem a csüggedés lassankint megszállta a menekülők szívét. Legelőször Patterson urat verte le a lábáról és annyira leverte, hogy néha órákig elüldögélt egy helyen s valósággal úgy kellett fölrázni kábultságából, hogy egyék valamit. Aztán elővette a láz: fognacogva, dideregve kuporgott a ponyva alatt és közben egyre félrebe-

szélt; majd elöntötte a forróság s ekkor oly kétségbeesve nyöszörgött vízért, hogy az ifjak inkább maguk nem ittak, csakhogy enyhíthessék szerencsétlen mentoruk szenvedéseit.

Ez a lelki betegség, a végtelen levertség érzete csakhamar átragadt a fiúkra is és úgy elbágyasztotta őket, hogy szinte félholtak lettek. Axel Wickborn és Hubert Perkins egyik a másik után követte Patterson úr példáját s nemsokára mind a hármukat törte a hideglelés a ponyva alatt.

A szeptember 29-ről 30-ra virradó éjszakán még rosszabbra fordult a menekülők állapota. Hinsdale Roger, Tony Renault, Magnus Anders, akik eddig hősiesség megadásával túrték a szenvedéseket, szintén összeroskadtak szomorú sorsuk keresztje alatt s Will Mitz úgyszólván egyedül maradt nehéz munkájában, a csónak kormányzásában. Ráadásul a szél, mely eddig hajtotta a csónakot, szűnni kezdett s félő volt, hogy végképpen eláll.

Ez volt a legrettenetesebb csapás, ami a menekülőket érhetette. Ha megáll a szél, étlen-szomjan vesznek el a tenger sivatagjában, mert a szélcsend néha napokig, sőt hetekig is eltart ebben az évszakban.

A menekülők szeptember 26-án hagyták el a hajót s ma 30-ika volt. Négy nap óta keresték tehát a szárazföldet, de még semmi nyomát se látták. És midőn Clodion Lajos megkérdezte, hogy mennyire lehet még a szárazföld, Will Mitz habozva felelt:

- Nem tudom. Azt hiszem, százötven mértföldre.
- Százötven mértföldre?! – kiáltott föl John Howard rémülten.
- Akkor soha se érzük el! – jajdúlt föl Niels Harboe.

Will Mitz nem tudott felelni. Szerette volna vígasztalni az ifjakat, de már ő maga se igen bízott a szabadulásban. Még ha az eleség eltart is néhány napig, az ivóvízük úgy elfogyott, hogy legföljebb csak ma és holnap lesz elég.

Ma és holnap! Aztán pedig következik a nagy éjszaka, amelyből nincs fölébredés!

Október 2-án a szél szűnni kezdett és délre úgy elállt, hogy a csónak vitorláit petyhüdtlen lógtak le. Most az evezőkhöz kellett nyúlni. De micsoda evezés volt az! A félholt, erőtlen ifjak minden öt percben kidőltek s nem volt egy csepp vizük se, hogy a szomjukat olthatták volna.

– Isten, irgalmazz! – sóhajtott Will Mitz. – Könyörülj rajtunk, mindenható Isten!

Az ifjak egyike-másika vadúl kiabált, félrebeszélte heves lázában. Az egyik az anyját hívta, a másik vízért könyörgött, a harmadik kacagott, a negyedik sírt, az ötödik a haját tépte és Will Mitz nem tudott rajtuk segíteni, sőt vigyázni kellett rájuk, mert a rémes, lázas álmok úgy fölizgatták hol ezt, hol amazt, hogy a tengerbe vetette volna magát, ha Will Mitz nincsen ott és vissza nem rántja őket.

Végre fölvirradt október 4-ike s mikor az égája szürkülni kezdett keleten, Will Mitz szomorúan sóhajtott föl:

– Ki tudja, nem ez lesz-e az utolsó?

Ekkor azonban ujjongó kiáltás rázta föl kábúlt csüggedéséből, – a Clodion Lajos hangja:

– Hajó!... Hajó!... Hajó!

XIII. FEJEZET. Befejezés.

A «Victoria» gőzös, mely Dominikából ment Liverpoolba, háromszázötven mértföldnyire volt az Antilláktól délkeletre, midőn legénysége észrevette a menekülők csónakját.

John Davis kapitány azonnal a csónak felé fordította a gőzöst, mert Will Mitz s az a két-három ifjú, aki még talpra bírt állni, tele torokból kiabált és integetett a hajó felé.

Félóra múlva a csónak már ott volt a gőzös mellett. A kötél-létrát leeresztették s öt perc se telt bele, hogy az «Alert» összes utasai fönt voltak a «Victoria» födézetén, ahol a legnagyobb barátsággal és szeretettel fogadták őket.

Menekülésük történetét Clodion Lajos beszélte el a «Victoria» kapitányának s aztán mindnyájuk nevében könnyezve köszönte meg Will Mitznek a roppant bátorságot és önfeláldozást, mellyel valamennyiük életét megmentette.

A harmadfélezer tonnás «Victoria» szenes hajó volt s miután partra tette a terhét Dominikában, most üresen ment vissza Liverpoolba. Az «Alert» utasai tehát egyenesen Angliába mehettek rajta.

Innentől kezdve az utazás gyors és szerencsés volt s a «Victoria» október 22-én befutott a Szent-György-csatornába, estére kelve pedig már horgonyt is vetett Liverpool dockjaiban.

Patterson úr azonnal sürgönyözött az «Antilian School» igazgatójának és tanítványai szülőinek, hogy mindnyájan szerencsésen megérkeztek.

Az újságok már másnap reggel szélteben-hosszában megírták azt a rémséges drámát, mely az «Alert» födézetén lejátszódott s a hajó elmerülésével végződött.

Természetes, hogy az eset óriási port vert föl s az egész város ünnepelte a derék ifjakat, de legkivált Will Mitzet, akinek elszántsága és önfeláldozó buzgósága az egész utazó-társaság életét megmentette. A fiúk

szülői azonban nem érték be a pusztá hálálkodással: csinos kis összeget raktak össze a derék Will Mitz számára, aki most már Liverpoolban maradt és várta az «Elisa Warden» hajót, amelyre elszegődött.

Patterson úr és tanítványai másnap éjjel vasútra ültek és visszamentek az «Antilian School»-ba. Mivel a szünidőnek már vége volt, az intézet összes növendékei együtt voltak és testületileg kivonultak az érkezők elé a vasúthoz. Látni kellett volna, micsoda ovációkban volt részük a hősöknek, akik egy egész kalózbándát elfogtak és hajóstól a tengerbe süllyesztettek!

A Patterson úr találkozása kedves élete párjával valóban megható volt. Egymás karjába borultak és sokáig némán ölelték-csókolták egymást. Aztán Patterson úr odaadta feleségének a hétszáz font sterlinget, amit mrs. Seymour Kethlentől kapott és sajnálkozva mondta, hogy mennyire boszantja annak a kígyónak az elvesztése, melyet tulajdon kezével ejtett el az Antillákon.

Majd ünnepélyesen fölkel és így szól:

– Most már nincs más hátra, mint hogy elmenjünk Finbook tiszteletes úrhoz, az Oxford-utcai parókháira.

– Minek az, barátom? – kérdezte Patterson asszony mosolyogva.

– Hogy újra megeskessen bennünket, – mondta Patterson úr.

– De hisz el se váltunk!

Ez a párbeszéd magyarázatra szorúl.

Patterson úr ugyanis túlságos elővigyázatból, nehogy a feleségének baja legyen a nyugdíj és életbiztosítás miatt, ha ő esetleg elpusztúl az úton, elhatározta, hogy minden vagyonát oda ajándékozza a feleségének s egyszersmind el is válik tőle. Leginkább azért tette ezt, hogy Patterson asszony ne kerüljön gyámság alá, amint ez történni szokott az oly emberek feleségével, akik a tengeren, hosszú utazásokban vesznek el. És Patterson asszony színlag bele is egyezett a válásba, aláírt minden okmányt, nyilatkozatot, ami szükséges volt hozzá, de titokban megkérte a tiszteletes urat, aki jó barátjuk volt, hogy semmisítse meg az okmányokat és ne is indítsa meg a válópört. Ezért ismételte most mosolyogva:

– Nem, kedves uram, mi el se váltunk s a házassági szerződésünk ma is érvényes.

– És érvényes is marad in aeternum! – folytatta Patterson úr, gyöngéden megölelvén a feleségét.